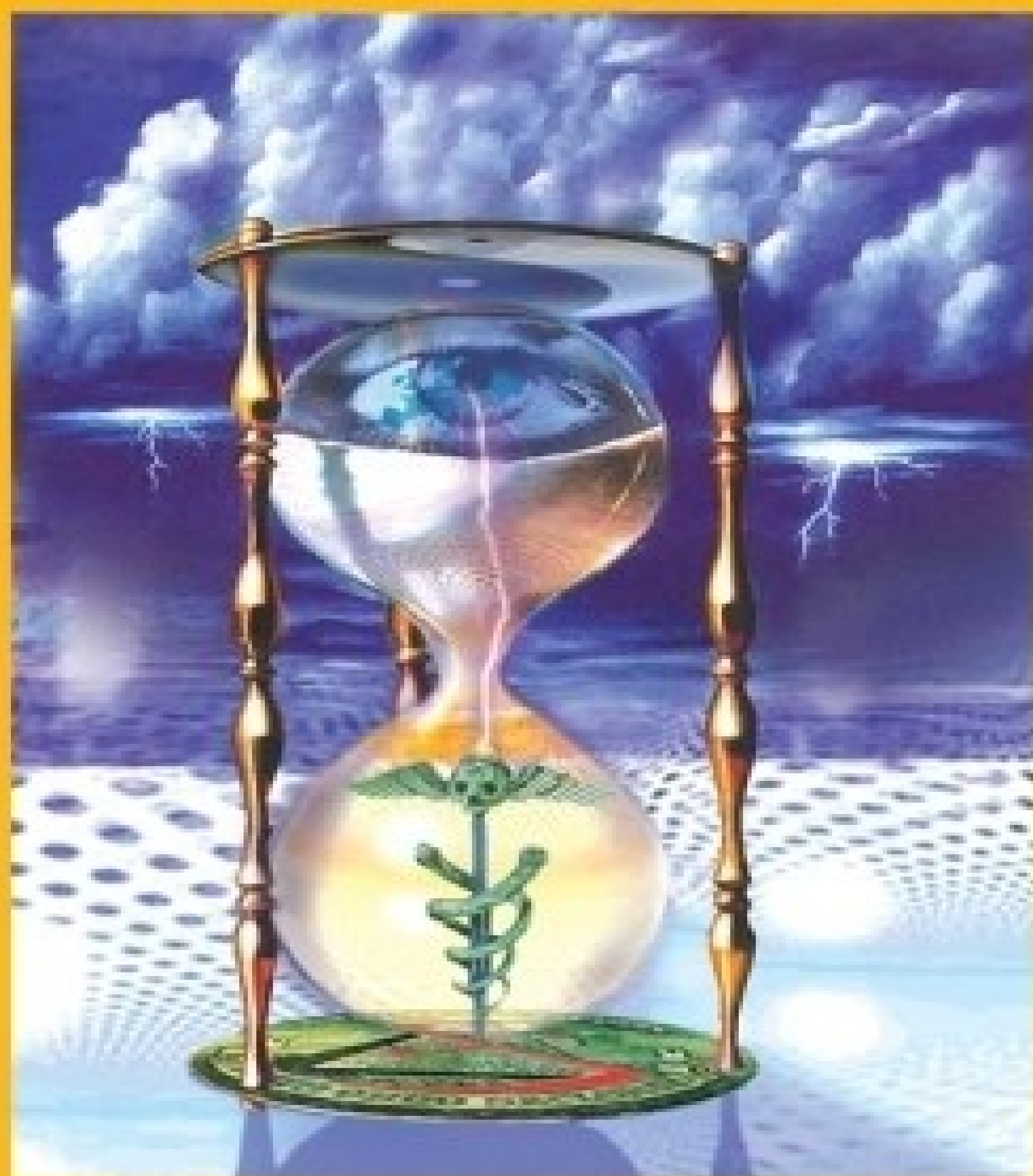
VIITOR CU CAP DE MORT

în culisele puterii

RADU CINAMAR

Viitor cu cap de mort

Radu Cinamar

CUPRINS

Capitolul l

ÎN VIZORUL SECURITĂȚII STATULUI

Nu vreau să prelungesc și nici să dramatizez relatarea evenimentelor din această carte, îmbrăcând-o în haina poleită a unui stil literar elegant și, tocmai de aceea, nu doresc recunoașterea unei ipotetice valori artistice a textului. Intenția mea este să exprim cât mai simplu și concis anumite fapte și evenimente care au o însemnătate covârșitoare pentru această țară și pentru acest popor, deoarece există deja numeroase semnale și dovezi că o „otravă” ascunsă tinde să macine tot mai mult și mai repede conștiința și sufletul neamului românesc. De altfel, aceeași părere este susținută de numeroase alte persoane cu funcții înalte în aparatul administrativ, economic, religios și cultural al țării. Am putut să mă conving și să văd personal o parte din ceea ce, în prezent, este considerat cel mai mare secret de stat în România și, datorită naturii legăturilor și întrevederilor care au fost realizate cu reprezentanții de frunte ai principalei puteri statale a lumii, poate chiar cel mai teribil secret de pe planetă. Implicațiile sunt colosale, însă intuiția îmi spune că, în mod necesar, cunoașterea aspectelor care vor fi prezentate în această carte va constitui în timp, prin ea însăși, un salt calitativ remarcabil pentru existența oamenilor, care va anihila în cele din urmă zidul gros al disimulării, tăinuirii și minciunii întreținute de factorii de răspundere și de interesele oculte ale anumitor organizații și persoane in țară și din afara ei.

De aceea este posibil ca relatarea mea să aibă uneori un caracter aproape brut, necizelat, să abordeze un stil gazetăresc sau chiar cazon, însă consider această modalitate de exprimare ca fiind cea mai potrivită pentru a face cunoscute cititorilor anumite aspecte inedite, chiar de „culise” în lumea secretă a politicii, a fostei Securități a Statului și a Serviciului Român de Informații (SRI) actual. Scopul meu este acela de a dezvălui astfel în mod gradat si

cronologic un șir complex de evenimente, fapte, realități și corelații care, în opinia mea și a altor persoane competente, prezintă o mare importanță pentru viitorul țării, în fapt, este o biografie (actualizată până în anul 2003) a unui personaj care este real, dar pe care mulți, poate, îl vor crede desprins dintr-o legendă sau dintr-o carte de aventuri SF. îmi permit să atenționez cititorul încă de la început să nu cadă în plasa ieftină a îndoielii și a neîncrederii, ci mai întâi să judece temeinic faptele și adevărurile pe care le voi prezenta si abia la sfârșit să tragă concluziile pe care le crede de cuviință.

Am avut șansa extraordinară să-l cunosc pe eroul relatărilor mele si trebuie să mărturisesc cu sinceritate că nu aș fi luat hotărârea să scriu această carte dacă el însuși nu m-ar fi impulsionat de multe ori în această direcție. Lungile discuții pe care le-am avut cu el în anumite locații secrete m-au convins de existența anumitor realități nebănuite pe care ulterior, în diferite situații, am avut ocazia să le verific eu însumi. Dar ceea ce a determinat în cel mai înalt grad hotărârea de a relata toate acestea a fost descoperirea cutremurătoare care a fost făcută în Munții Bucegi, cu un an în urmă (în luna august, 2003), la care am avut și eu acces parțial, datorită unui extraordinar concurs de împrejurări care mi-a fost facilitat de intervenția eroului cărții. Probabil că, prin aceasta, el a dorit să spulbere și ultimele reticențe pe care le-aș mai fi putut avea. Acum știu, am văzut, am atins ceea ce există acolo. Acum pot spune că am o privire de ansamblu, dar corectă asupra istoriei adevărate, încă din genunile timpului, a României și chiar a întregii planete. Va fi relativ greu să vă redau în mod adecvat uluirea, bulversarea și chiar panica puținilor oameni care au avut acces acolo.

Ceea ce pot spune acum este că acela a fost doar începutul descoperirii, deoarece eu nu am avut acces la toate elementele, nu mi s-a permis să văd chiar totul acolo, însă cel care a ghidat toate investigațiile și care, de asemenea, mi-a oferit nesperata șansă de a putea vedea locul în care a fost făcută epocala descoperire, mi-a povestit despre acea parte enigmatică a locului respectiv, la care nu am avut însă acces din rațiuni de securitate extremă.

Dar să nu ne grăbim și să nu anticipăm. Voi descrie totul, la timpul potrivit, exact așa cum s-a petrecut. Pot să afirm însă fără rezerve că acela a însemnat, fără îndoială, un moment de cotitură majoră atât în concepțiile mele cât si în cariera pe care o urmam. Rog cititorul să aibă răbdare și să îmi permită mai întâi să prezint firul călăuzitor care a condus la evenimentul descoperirii extraordinare din Munții Bucegi.

În esență, acest fir reprezintă chiar existența profund misterioasă și tulburătoare a eroului cărții, de care complicatul angrenaj al destinului m-a legat într-un mod cel puțin straniu. Din rațiuni lesne de înțeles, voi folosi un nume de cod în ceea ce-l privește.

Îl cunosc pe Cezar Brad de aproape cinci ani, timp în care m-am întâlnit și am vorbit cu el de mai multe ori, convingându-mă cu prisosință de forța și caracterul extraordinar al acestui om. Poziția sa cu totul specială în complicatul angrenaj al puterii statale îl face cu atât mai credibil în ceea ce el mi-a expus fragmentat, dar totuși foarte concis și coerent, în cele câteva întâlniri pe care le-am avut chiar dacă, uneori, din diverse motive, acele întâlniri au fost aproape „pe fugă”.

Rămâne însă un mister de ce m-a ales tocmai pe mine pentru a descrie faptele și a le prezenta celorlalți oameni. Poate că acest lucru s-a datorat, în mare parte, seriozității și interesului pe care le-am manifestat mereu față de ceea ce el îmi povestea. Sunt aspecte care cu greu pot fi „digerate” de mintea unui om obișnuit. Dar timpurile pe care le trăim sunt ele însele foarte speciale, astfel încât ceea ce înainte mi se părea un vis sau un act al imaginației debordante, se dovedește acum perfect posibil.

La sfârșitul ultimei noastre întâlniri, Cezar mi-a precizat cu mult calm și detașare că hotărârea de a scrie și a publica informațiile pe care mi le oferise îmi aparținea în exclusivitate. Simțeam cu toată ființa că aceasta era o mare responsabilitate care apăsa pe umerii mei și mărturisesc faptul că a trebuit să treacă aproape un an din acel moment până când să reușesc să-mi clarific toate aspectele, să sintetizez faptele în ordinea în care mi-au fost prezentate și mai ales să le înfățișez cât mai clar cu putință. Am urmărit să

redau cât mai fidel șirul de evenimente și explicațiile lui Cezar Brad, aproape cu aceleași cuvinte cu care el mi le-a relatat mie.

Îndemnul de a publica această carte mi-a fost făcut cu un aer simplu și cât se poate de firesc; am avut atunci impresia clară că, chiar și în cazul în care - din frică sau din alte motive - eu nu aș fi făcut ceea ce am fost rugat și nu aș fi scris cartea, Cezar ar fi privit acest lucru cu o perfectă detașare și fără îndoială că, ulterior, ar fi găsit o altă modalitate de a-și împlini intenția.

O naștere ciudată

La maternitatea din orașul F... era de gardă doar doctorul Nenu. Cele două asistente de serviciu pregăteau grăbite masa pentru nașteri. O femeie tânără, cu înfățișare simplă, dar plăcută, fusese adusă cu câteva minute înainte în camera de operație, deoarece începuseră contracțiile. Nu țipa, dar era destul de speriată. Plictisite oarecum de rutina activității și cam obosite după o noapte lungă pe care zorii începeau să o biruie, cele două asistente nu o prea băgau în seamă. De altfel, în anii 70' ne aflam în plină „dezvoltare multilaterală” comunistă, când totul era „cu poporul” și „pentru popor”, când totul era „egalitate” și „echitate” demagogică de așa manieră, încât nu mai făceai prea bine deosebirea dintre un scaun și un om.

Chemat într-un târziu, după câteva ore de travaliu care păruseră nesfârșite secole pentru viitoarea mamă, doctorul Nenu cercetă obosit fișa pacientei: motivul internării - ruperea pungii cu lichid amniotic; stare generală bună; tensiune normală; contracții uterine rare; dilatație mică. Totul părea să urmeze cursul firesc al unei nașteri obișnuite.

Dându-și seama că se uita mai mult în fișă decât la pacientă, doctorul s-a apropiat de masa de naștere, clătinând din cap la gândul că oboseala îi juca feste, făcându-l neatent. Nu bănuia atunci cât de repede urma să i se spulbere orice somnolență și apatie.

Aruncă o privire rapidă, edificându-se imediat asupra stadiului nașterii; era iminentă. Dilatația crescuse corespunzător și doctorul Nenu se bucură în sinea lui că nu va fi necesar bisturiul.

O dată cu ultimele și cele mai dureroase contracții ale mamei, apăru mai întâi capul copilului, apoi trupușorul gingaș și ascultător. Doctorul îl prinse cu atenție de mâini, ajutîndu-l să iasă. Prima problemă a fost aceea a lungimii cordonului ombilical. Nenu văzuse multe în viața lui, dar atunci a rămas pentru câteva clipe țintuit de uimire, deoarece lungimea cordonului depășea cu mult standardele obișnuite: măsura aproape 1,5 m. Timpul era însă prețios și nașterea trebuia să să termine cu bine. își reveni din uimire, luă foarfecele din mâinile asistentei și tăie cordonul; mai bine zis, el a vrut să taie acel cordon ombilical, așa cum mai făcuse de sute de ori înainte în cariera lui de medic, dar lamele foarfecelui alunecau ca pe metal! Doctorul se holba nevenindu-i să creadă, în timp ce asistentele rămăseseră încremenite, în cele câteva secunde care au urmat el a schimbat două perechi de foarfeci, însă cu același rezultat: cordonul nu putea fi tăiat. Era foarte elastic, ca o piesă din cel mai rezistent cauciuc.

Doctorul Nenu avea ani întregi de experiență medicală și știa să-și stăpânească emoțiile. Cu mișcări precise, el a apucat atunci bisturiul și a apăsat cu el în mod repetat și cu putere pe cordon, în cele din urmă acesta a cedat și s-a auzit primul țipăt al vieții. Bebelușul era un băiat durduliu, cu trăsăturile feței neobișnuit de clare și relaxate și cu un cordon ombilical foarte ciudat. Erau zorii unei zile de primăvară, în anul 1970. După aceea, evenimentele s-au precipitat.

- Amalia, sună-l imediat pe colonel și spune-i să vină cât se poate de repede la spital, a ordonat doctorul. Apoi se întoarse către cealaltă asistentă și îi zise:

- Tu pune cordonul ombilical la conservat; de femeie mă ocup eu. Adu-mi fișa ei.

Colonelul Datcu a sosit la spital după aproximativ douăzeci de minute. A avut o scurtă discuție cu doctorul Nenu, după care a vorbit mult la telefon cu unul din șefii

ierarhici de la București. La ora prânzului, în fața maternității din F... a apărut o limuzină neagră cu număr guvernamental, din care au coborât doi indivizi sobri și tăcuți. Unul dintre ei ținea în mână o geantă diplomat. Doctorul Nenu, colonelul Datcu și cei doi civili au discutat aproximativ o jumătate de oră într-un birou din interiorul spitalului. Nenu a completat un formular care i-a fost înmânat de securiști, după care a fost rugat să aștepte puțin afară. După câteva minute indivizii au plecat, iar colonelul s-a adresat doctorului, care era destul de tulburat:

- Chestia asta ne depășește, Nenule. Acestea au fost unele dintre primele directive secrete pe care le-am primit la înaintarea mea în funcție, în astfel de cazuri trebuie să îndeplinesc un protocol foarte strict și secret. Pentru tine în mod special, azi nu s-a petrecut nimic deosebit și nu ai văzut nimic straniu; m-ai înțeles, nu-i așa?

Gânditor, colonelul Datcu și-a aprins o țigară. După câteva clipe, fără să-l privească pe doctor, a spus:

- Încă ceva. Băiatul nu are fișă medicală personală. O vei distruge imediat. Nu trebuie să existe nimic în arhivă, referitor la această naștere! Restul, crede-mă ce-ți spun, este prea complicat să ne intereseze.

Și, bătîndu-l prietenește pe umăr, colonelul Datcu părăsi spitalul, în urma lui, doctorul Nenu a rămas privind năuc în gol, în timp ce în salon o mamă neștiutoare își strângea la piept, cu iubire, copilașul nou-născut.

Niște capacități extraordinare

Micul Cezar nu știa nimic despre atenția specială care i se acorda și nu cunoștea, bineînțeles, nici maniera în care era supravegheat de către Securitate. La vârsta fragedă pe care o avea nu putea să înțeleagă motivul pentru care el constituia un important subiect de interes și, de altfel, același lucru se putea spune și despre părinții săi, care nu bănuiau nimic în această direcție. Copilul se născuse normal (mamei nu i s-a spus ceea ce s-a întâmplat la maternitate), iar lunile

care au urmat nu au adus nimic neobișnuit în casa simplă și modestă a familiei Brad.

Totuși, cu timpul, în comportamentul bebelușului au început să apară unele mici bizarerii, cum ar fi de pildă faptul că nu plângea aproape deloc și că își ținea degetele de la mâini în anumite poziții curioase, atingându-le sau îndoindu-le în diferite moduri, care se repetau identic după un anumit timp. Părinții îl urmăreau cu mirare, dar fără să se alarmeze, deoarece bunul simț pe care îl aveau i-a făcut să înțeleagă faptul că, în definitiv, nu putea fi nimic rău în legătură cu preocupările oarecum stranii ale copilului. Dimpotrivă, de la un timp era chiar o adevărată încântare pentru ei să urmărească „jocul" degetelor lui micuțe, un joc care de altfel era foarte elegant și pe care Cezar în realiza cu multă naturalețe. Uneori, copilul rămânea nemișcat minute în șir, menținând aceeași structură a degetelor, care fie formau un cerc, ori se încâlceau, ori erau atinse succesiv de degetul mare, în poziții bine determinate. Părinții lui Cezar erau însă foarte mulțumiți că micuțul nu plângea și nu le crea probleme noaptea, dar mai ales că nu suferise încă de nici o boală.

Cu timpul, însă, în sufletul lor se strecură germenele unei suferințe ascunse, umbrindu-le puțin liniștea traiului cotidian. Micul Cezar împlinea peste puțin timp un an și încă nu articulase nici un cuvânt. Problema nu era totuși prea gravă, deoarece se mai întâlniseră astfel de cazuri, dar părinții se gândeau deja să-l ducă pe copil la consultație, la un medic logoped.

Exact în luna în care Cezar împlinea un an, la ușa casei au sunat doi indivizi spilcuiți, înalți, cu ochi de culoare gri, reci ca oțelul, în spatele manierelor elegante și a tonului voit amabil pe care l-au abordat în discuția cu părinții lui Cezar se putea surprinde totuși cu ușurință intoleranța față de orice posibilă împotrivire, dublată de o surdă dar evidentă amenințare cu represalii, în cazul în care „ordinele de sus" nu ar fi fost ascultate. S-au prezentat ca fiind membrii unui Departament Special al Securității Statului; aparent, gesturile lor erau nonșalante dar totuși ele impuneau în mod straniu un gen de teamă în cei care îi ascultau, în acele

timpuri, Securitatea comunistă avea deja un trist renume în ceea ce privea modalitățile de acțiune și intimidare, dar în cazul familiei Brad metoda aplicată a îmbrăcat o haină oarecum mai umană.

Întrevederea a fost scurtă și a constat, practic, dintr-un monolog susținut de cei doi indivizi, în timp ce părinții lui Cezar rămăseseră stânjeniți în picioare. Ideea principală era aceea că ei trebuiau să urmeze fără greșeală indicațiile care le erau date. Sărmanii oameni au fost înștiințați că fiul lor se afla în atenția anumitor factori de resort, care priveau mari interese de stat, pe care ei nu trebuiau să le cunoască. Misiunea lor era aceea de a informa imediat, direct și fără nici un alt intermediar (cei doi au insistat mult asupra acestei condiții) orice aspect neobișnuit, straniu sau ieșit din comun, care putea să apară sau să se dezvolte în comportamentul copilului. Li s-a dat un formular să-l completeze, apoi au scris fiecare câte o declarație de acord cu cele solicitate, în aceeași declarație se cerea obligativitatea unui raport pe care trebuiau să-l prezinte lunar colonelului Datcu. Nu li s-a dat voie să pună vreo întrebare și nici nu li s-a permis să cunoască motivele acelor cereri. Totuși, la sfârșit, ca un fel de „compensație” pentru situația ciudată care, practic, le-a fost impusă cu forța, li s-a oferit o „indemnizație specială” în bani, destul de consistentă pentru acele timpuri, care urma să fie primită regulat, în fiecare lună. Imediat după aceea cei doi indivizi au plecat.

Aici trebuie să menționez unele aspecte care vor putea arunca o anumită lumină asupra comportamentului părinților lui Cezar. Nicolae Brad avea peste 30 de ani, fiind cunoscut mai ales ca un om liniștit, relativ retras și conștiincios la locul de muncă (era funcționar la primăria orașului). Obedient în cele mai multe dintre cazuri, era totuși capabil să facă și anumite compromisuri, care vădeau unele ascunzișuri și refulări ale psihicului său. Probabil că Serviciul Secret de Informații avea deja o fișă psihologică a sa și îi evaluase corect tendințele lăuntrice, deoarece ulterior s-a dovedit cât oferirea indemnizației în bani a avut ca scop principal liniștirea unor eventuale nemulțumiri și asigurarea unei colaborări sincere din partea domnului Brad. Într-adevăr,

psihologii i-au evaluat corect profilul emoțional, deoarece el s-a dovedit a fi sensibil la tipul de siguranță materială, chiar în favoarea unor aspecte de natură morală. Acesta a fost „compromisul” lui Nicolae Brad, „cucerirea” lui pentru cauza Securității fiind relativ ușoară.

La polul opus se afla Smaranda, tânăra mamă a lui Cezar, a cărei fire romantică și temperamentală nu punea prea mare preț pe aspectele vieții materiale, încă din copilărie, pasiunea ei fusese desenul astfel încât își petrecea multe ore schițând amuzată sau, dimpotrivă, profund transpusă, o gamă largă de subiecte care o inspirau în mod spontan, pornind de la peisaje și până la jocurile neînțelese ale copilului ei. Din nefericire, nu avea energia necesară pentru a face față situațiilor contradictorii din viață, care îi provocau suferință. Ori, situația din familia ei devenise relativ tensionată deoarece ea era obligată, într-un anume fel, să-și „spioneze” propriul copil. Ar fi dorit, în refuzul ei mut dar neputincios, să-l simtă atunci alături și pe soțul ei, însă acesta optase repede pentru varianta practică a problemei, care era lipsită de complicații.

- În fond, nu ni se cere să facem nimic rău, îi repeta Nicolae, pentru a o liniști. Nici măcar nu știm la ce să ne așteptăm. Timpul le va rezolva pe toate, încheia el de obicei într-un stil filosofic.

Sufletește vorbind, acela a constituit de fapt momentul începutului unei rupturi între cei doi soți, nu neapărat lumească, ci mai mult având implicații de ordin afectiv.

Cezar Brad nu a rostit nici măcar un singur cuvânt până ia vârsta de trei ani și două luni. O anumită perioadă de timp părinții l-au crezut mut, dar au realizat repede că nu aceasta era cauza, deoarece copilul râdea, uneori țipa și chiar gângurea, e drept, destul de rar, însă era o dovadă certă că afecțiunea - dacă într-adevăr exista vreuna - nu era patologică.

Pe colonelul Datcu l-au cunoscut în prima lună după întâlnirea cu cei doi securiști, când - conform angajamentului semnat - trebuiau să-l viziteze și să-i prezinte un raport. Li s-a părut un bărbat amabil, serios, chiar înțelegător, dând impresia că face ceea ce face doar pentru a respecta o

obligație. Misiunea și-o îndeplinea însă în mod conștiincios, discutând amănunțit cu părinții despre comportamentul copilului și notând cu atenție tot ceea ce i se spunea în legătură cu aceasta. Banii pentru indemnizația specială îi înmâna el personal lui Nicolae Brad, în fiecare lună. La sfârșitul fiecărei întrevederi nu uita niciodată să adauge:

- Nu vorbiți cu nimeni despre aceste lucruri, dar mai ales nu frecventați nici un medic pentru consultul copilului. Dacă apar probleme, pe mine mă sunați primul, iar eu voi lua măsurile necesare.

Până la vârsta de trei ani, copilul nu a avut nici o boală, caz rarisim, dar aceasta ușura oarecum sarcina care era impusă părinților lui de a nu merge la spital, ci de a anunța mai întâi organele de Securitate. Cam la acea vârstă a intervenit prima modificare majoră în raporturile dintre părinții lui Cezar. Acesta mi-a povestit că mama lui avea o mare pasiune pentru desen, talentul ei fiind evident în acest sens. În adâncul sufletului, ea ar fi dorit chiar să picteze, însă aceasta ar fi însemnat complicații financiare, o cameră de lucru specială, timp și încă multe altele. Se limitase, așadar, la simple crochiuri, schițe, amuzamente care îi mai înveseleau clipele de singurătate. Foile cu desene le păstra prin casă sau, uneori, pe cele mai reușite le prindea pe perete, până când acestea cădeau singure sau le înlocuia chiar ea. Smaranda avea însă o predilecție pentru desenul abstract, desenând combinații de linii, cercuri sau curbe într-o succesiune care aparent nu avea o idee precisă. Ea îi spunea soțului că în felul acesta se simțea foarte spontană și liberă, ceea ce o reconforta mult.

În una din zile, Smaranda Brad a desenat o serie de cercuri simple, concentrice, în mijlocul unei foi albe de caiet de desen. Se amuza, comparându-și creația cu aspectul unei ținte. Deoarece cercurile îi reușiseră aproape perfect, ea a lipit foaia pe perete, într-o cameră. Totul a început câteva ore mai târziu, când l-a găsit pe Cezar așezat în fața acelui desen, privindu-l fix, fără să se miște deloc și fără să clipească. Deși nu era ceva firesc, totuși mama lui nu a dat o importanță prea mare evenimentului, continuând să-și vadă de treburi prin casă. Dar atunci când Nicolae Brad a sosit de

la serviciu, copilul se afla tot în fața desenului, perfect tăcut și nemișcat. Faptul era destul de straniu: un copilaș de trei ani, așezat pe pat și privind fix, ore în șir, un desen enervant prin simplitatea lui, în timp ce mama își frângea mâinile alături de el, plângând încet și neștiind ce să facă. Ea încercase să-l ia cu forța din fața desenului, chiar dezlipise desenul de pe perete, însă în zadar; cum era deranjat, copilul începea să țipe foarte tare.

Cei doi părinți s-au privit îndelung, cuvintele fiind de prisos, într-un târziu, tatăl a spus:

- E timpul să-i anunțăm. Cine știe ce va mai urma?!

- Stai, așteaptă! se agită Smaranda. Să mai lăsăm timpul să treacă. Poate nu este decât o toană de copil.

Cu greu l-a convins să nu dezvăluie încă nimic. Preocupați, și-au petrecut restul zilei încercând diferite metode pentru a-i abate atenția lui Cezar de la acel desen. Sperau că în acest fel băiatul avea să revină la normal, însă totul a fost în zadar, îndată ce era deranjat, Cezar începea să țipe, să plângă și nu se mai puteau înțelege cu el în nici un fel. Au renunțat și l-au urmărit apoi îndelung, aproape nevenindu-le să creadă că așa ceva era posibil: copilul lor privea fix desenul, fără o vorbă, fără nici o mișcare, fără să clipească. Nu mâncase nimic și nu dădea semne că ar vrea să o facă; tot ceea ce se petrecea în jurul lui nu reușea să-l distragă de la efortul concentrat în care era implicat.

Pe la orele zece seara, Nicolae Brad l-a sunat pe colonelul Datcu și i-a povestit situația. Acesta le-a transmis să nu intre în panică și să nu acționeze în vreun fel până când nu va sosi el însuși acolo, împreună cu niște persoane autorizate, într-adevăr, în jurul lui șase dimineața au sosit trei indivizi, care erau însoțiți de colonel. Doi dintre aceștia erau securiști, purtând aceeași marcă inconfundabilă: fețe rigide, costum îngrijit, privire glacială. A treia persoană i-a uimit pe părinți, deoarece era un om în vârstă, cu trăsături asiatice, care avea o barbă scurtă, albă și mersul oarecum aplecat. Vorbea în limba engleză cu unul dintre securiști. Colonelul Datcu l-a prezentat ca fiind un om de știință din China expert în astfel de cazuri, sfătuindu-i pe cei doi părinți să nu se îngrijoreze.

Doctorul chinez l-a urmărit cu atenție pe Cezar, i-a luat pulsul, i-a pipăit într-un mod aparte palma, i-a pus o mână pe creștet și două degete în mijlocul frunții, având însă grijă să nu intre în raza vizuală a copilului. La toate acestea, Cezar a rămas complet nemișcat și profund absorbit de desenul din fața lui. Doctorul a spus ceva în limba engleză și apoi a ieșit cu pași mici și repezi din casă.

- Totul este foarte bine, dar nu trebuie să-l deranjați, a tradus unul dintre cei doi securiști. Ținem legătura prin colonelul Datcu. Imediat după aceea au plecat cu toții. Cei doi părinți se simțeau simple marionete într-un joc neînțeles, dar conjuncturile nu le ofereau deocamdată o altă variantă, îngrijorați și evident marcați de comportamentul straniu al propriului lor copil, ei au rămas lângă acesta, picotind de oboseală. Abia a doua zi la prânz, după aproape 24 de ore, Cezar a dat primele semne că ar vrea să se ridice. Copilul continua să rămână absorbit în el însuși, dar cel puțin a mâncat cu poftă. Părinții au răsuflat ușurați și l-au înștiințat pe colonel.

Acesta avea să fie începutul unui șir de evenimente deosebite, care au marcat pentru totdeauna viața lui Cezar. Nicolae și Smaranda Brad au trecut într-un plan secundar al interesului său, deoarece viața lăuntrică și experiențele extraordinare pe care Cezar le-a trăit - unele dintre ele mi le-a relatat personal, pentru a le menționa aici - aveau să marcheze într-un mod profund destinul lui viitor.

După acel eveniment neobișnuit. Cezar rămânea adeseori interiorizat și nemișcat minute în șir, cu ochii închiși. Aceasta se petrecea în cele mai neașteptate momente ale zilei, chiar și atunci când se juca. Odată, când mama lui îl hrănea, brusc el a închis ochii și a rămas astfel mai bine de 10 minute, după care a continuat să mănânce ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Aceste aspecte se integraseră deja în firescul cotidian iar părinții copilului se obișnuiseră cu ele, fără să înțeleagă însă cauzele lor și fără să primească explicații sau lămuriri în această direcție, pentru că Cezar nu rostise până atunci nici un cuvânt. Evenimentul s-a produs însă la două luni după întâmplarea cu desenul, când Cezar a rostit primele cuvinte

din viața lui. El i-a lăsat perpeliși pe toți cei care se aflau atunci în casă, atât prin ușurința și claritatea cu care a vorbit, cât și prin maturitatea ideilor sale.

În acea zi, la familia Brad veniseră în vizită niște rude, care îl iubeau mult pe copil. Acesta, fiind mai retras, căuta un loc unde să rămână singur câtva timp. Închise ochii, dar în jurul lui erau prea multe vorbe, prea mult zgomot, prea multe întrebări. Toți se agitau și, deși nu el era în centrul atenției, pregătirea mesei implica multă mișcare, discuții, râsete, gălăgie. Când au venit să-l ia în camera în care era pusă masa, alintându-l în tot felul, Cezar a rostit foarte limpede:

- Vreau să mă gândesc!

Voi trece repede peste surpriza de proporții, dar și peste bucuria celor din casă, pentru a spune că din acel moment Cezar a început să vorbească fluent si fără nici o dificultate, dând dovadă de multă maturitate în tot ceea ce spunea. La vârsta de patru ani el discuta despre subiecte care îi puneau în încurcătură și pe cei maturi. Una dintre problemele asupra căreia îi plăcea să insiste era cea a minții. „De unde vin gândurile?”, „Unde se duc ele?”, „Din ce sunt făcute gândurile?”, „De ce nu toți oamenii gândesc la fel?”, erau doar unele dintre întrebările cele mai frecvente cu care Cezar reușea să-i pună în încurcătură pe cei din jurul lui. Bieții părinți nu mai știau ce să-i răspundă, îl trimiteau la joacă, schimbau vorba, dar de cele mai multe ori Cezar era ferm; în locul activităților obișnuite ale unui copil de vârsta lui, el prefera să se adâncească în gânduri. Fapt straniu, deși era adeseori rugat să povestească ce simte și ce gândește în acele momente, el refuza cu încăpățânare să explice sau chiar să răspundă ceva. Totuși, foarte rar, spunea că după ce închidea ochii simțea cum părăsea brusc camera, dar despre locul unde ajungea nu știa cum să vorbească și nu putea să-l descrie prin cuvinte.

Până la șase ani, Cezar a fost vizitat o dată pe an de doi securiști care erau însoțiți de misteriosul doctor chinez. Acesta îl examina sumar, dând mereu din cap cu un aer mulțumit și uneori își ațintea privirea ca de foc în ochii băiatului. Cezar mi-a povestit că ținea minte foarte bine privirea aceea aproape impersonală, dură și profund

enigmatică a omulețului din fața lui, care avea atunci un zâmbet abia schițat. Urma să-l întâlnească mai târziu, peste câțiva ani, și să învețe de la el nebănuit de multe taine ale vieții, pentru că destinul le îmbinase viețile într-un mod foarte complex. Nu vom ști probabil niciodată ce gândea doctorul Xien atunci când îl privea pe Cezar sau cum interpreta el capacitățile neobișnuite ale acestuia. Dar știm cu siguranță că el a jucat ulterior un rol extrem de important în existența băiatului și că a intuit corect forțele și dotările excepționale ale acestuia. Este de altfel foarte posibil ca el însuși să fi avut capacități și puteri supranormale, deoarece rezultatele obținute de Cezar, ca elev al lui, sunt de natură să confirme aproape fără dubiu acest lucru.

Doctorul Xien avea să intervină decisiv, câțiva ani mai târziu, în pregătirea specială a băiatului. Nu dețin informații suplimentare în legătură cu acest personaj enigmatic, dar din puținele date care mi-au fost furnizate de Cezar am înțeles că, în acea perioadă, Ceaușescu era foarte interesat de un anumit program de pregătire parapsihologică și de utilizarea subiecților respectivi în cazurile foarte secrete de interes național. Se pare că el a fost influențat de anumite informații din domeniul spionajului, care îi atrăgeau atenția asupra cercetărilor intensive și a experimentelor parapsihologice efectuate de SUA și URSS în acea perioadă, în calitatea sa de Șef Suprem al Statului, Ceaușescu a dat ordin ca în cadrul Serviciului de Securitate să se înființeze un departament special pentru descoperirea, educarea și dezvoltarea unor subiecți umani care prezentau capacități neobișnuite. Acest ordin implica de asemenea un secret la vârf, care depășea cu mult pe scară ierarhică secretul simplu de serviciu. Dacă în privința menținerii secrete a departamentului nu au fost întâmpinate greutăți deosebite, datorită utilizării metodei blocajului ierarhic de informație, în ceea ce privea personalul și dotarea tehnică rămâneau încă multe lucruri de făcut. Ca aproape orice inițiativă comunistă, când era vorba de investiții - mai ales într-un domeniu în care nimeni nu știa și nu putea prea multe - lucrurile avansau cu greutate. Nu se știe clar în ce scop dorea Ceaușescu să folosească noua direcție de acțiune parapsihologică, dar putem bănui că el

viza în mare parte procedurile de manipulare psihică a maselor populare și de influențare a lor mai ales în scopul menținerii puterii dictatoriale, iar într-o mai mică măsură pentru capacitatea de apărare națională sau pentru rezolvarea diferitelor conflicte externe.

Ceaușescu a dispus înființarea acelui departament în anul 1968, la puțin timp după venirea lui la putere, dorind astfel să exploateze la maxim popularitatea sa în Occident, care în acea perioadă înregistra o cotă de apreciere în ascensiune. Succesul lui diplomatic, de mare anvergură, a apărut ca urmare a două aspecte principale: ostilitatea aproape fățișă în ceea ce privea colaborarea cu Moscova și refuzul acțiunii armate în celebra „primăvară de la Praga", din 1968.

Dispoziția lui Ceaușescu de înființare a departamentului special de studii și experimente pe subiecți cu dotări excepționale prezenta însă, în acei ani, unele aspecte curioase și chiar contradictorii, ceea ce ne poate duce la concluzia că el însuși mai mult cocheta cu ideea respectivă, că aceasta mustea promițător undeva în mintea sa, dar că nu se afla neapărat pe lista lui de priorități. Totuși, ca orice personalitate vicleană și cu înclinații paranoice, Ceaușescu dorea cu orice preț să se înconjoare de cât mai multe certitudini și modalități care să-i asigure o hegemonie de necontestat, lipsită de probleme. Desigur, nu avea cum să dezvolte în aceeași măsură toate ideile pe care le avea dar de obicei revenea mai târziu asupra fiecăreia dintre ele, făcând ca mugurele abia ivit cu mult timp în urmă să înflorească ulterior plin de energie.

Astfel, în 1968, Securitatea Română s-a confruntat cu un ordin ultrasecret, care nu respecta obișnuitele canoane de emitere; el era datat în 28 august, cu semnătura personală a lui Ceaușescu și - fapt extrem de rar - cu o adnotare proprie a acestuia. Decretul impunea înființarea unui departament special, numit Departamentul Zero, independent de activitatea celorlalte departamente și Direcții din Securitatea de atunci, cu informare directă doar la Șeful Securității și la Președintele țării (această precizare constituia chiar nota scrisă de Ceaușescu, ceea ce atrăgea atenția atât asupra

secretului foarte înalt al ordinului, cât și asupra modalităților în care el trebuia respectat), însă în afară de o foarte scurtă grilă de personal și de minime indicații cu privire la direcțiile principale de acțiune - care implicau, la început, metodele de descoperire și observare a viitorilor subiecți -, decretul nu oferea alte informații. De aceea, el a pus în mare încurcătură conducerea de atunci a Securității Statului, deoarece pe de o parte se referea la un domeniu de acțiune relativ nou și neexperimentat, iar pe de altă parte nu putea să se încadreze în sistemul de finanțare obișnuită, deoarece se solicita secretul absolut.

În acea perioadă de început a Departamentului Zero, lui Ceaușescu i s-a cerut acordul pentru colaborarea cu un alt stat, care avea o anumită tradiție în domeniu: China. Relațiile diplomatice erau relativ bune și în 1972 autoritățile celor două țări au convenit la un „schimb" oarecum straniu: doctorul Xien avea să conducă și să ordoneze din punct de vedere tehnic structura Departamentului din România pe o perioadă de 15 ani, pe când Ceaușescu se obliga să suporte bursele de școlarizare a 100 de studenți chinezi în România, pe aceeași perioadă de timp. China se oferea, de asemenea, să pună la dispoziția lucrătorilor din Departamentul Zero (cunoscut sub prescurtarea DZ) unele dintre rezultatele experiențelor sale în domeniul parapsihologic, precum și alte modalități utile de desfășurare a activității. Astfel au fost puse bazele uneia dintre cele mai secrete și teribile acțiuni umane în România: metoda parapsihologică.

Cezar Brad a fost unul dintre primii subiecți remarcați, care au fost luați în evidența DZ. Totuși, nici chiar doctorul Xien sau cei cu funcții de răspundere în cadrul departamentului, care primeau rapoartele scrise de la părinții săi, nu cunoșteau detaliile sau experiențele subtile ale copilului, adică cele care aveau un caracter lăuntric, despre care Cezar nu vorbea cu nimeni. Sistemul adoptat de echipa de acțiune a DZ implica mai întâi o perioadă de „tatonare" și ținere sub observație a subiectului și numai după ce acesta făcea într-adevăr dovada unor capacități psihice de excepție, el era integrat în structura departamentului.

Uneori, această „tatonare” și verificare putea să dureze ani în șir, așa cum a fost cazul lui Cezar, alteori însă subiectul era integrat imediat după ce se verificau informațiile primite.

Cezar își formase un câmp propriu de experimentare mentală, în care îi plăcea să se cufunde tot mai adânc și din care revenea îmbogățit cu senzații și percepții extraordinare. Nu era o lume a lui proprie, pentru că atunci s-ar putea crede că Cezar căuta un anumit refugiu, datorită unor ipotetice dificultăți de adaptare psihică sau chiar a unui anumit gen de alienare mentală. Adevărul, însă, era altul. Simplul fapt că noi nu putem înțelege ceea ce ne depășește cu mult capacitățile noastre actuale nu înseamnă că acel lucru, ființă, comportament sau experiență constituie un aspect negativ și condamnabil sau că, mai grav, el nu există. Cazul lui Cezar Brad era straniu și cel puțin la acea vreme el era puțin înțeles și acceptat chiar de către cei din structura DZ. Situația se încadra, totuși, în tiparul solicitat pentru racolarea subiecților care să facă parte din Departamentul Zero.

Trebuie să mărturisesc faptul că nici eu însumi nu cunosc decât unele dintre acele uluitoare realizări și experiențe pe care le-a avut Cezar în anii fragezi ai copilăriei sale. în general vorbind, mă consider un om stăpân pe sine, pe cunoștințele și emoțiile lui, dar cele relatate de Cezar întreceau cu mult posibilitățile mele de imaginație. Desigur, atunci când ascultam relatările sale nu aveam în fața ochilor un om dezechilibrat psihic, nici un creator de literatură SF și nici o persoană paranoică. Pentru cei care cunosc anumite aspecte ezoterice și inițiatice, care mai ocupă încă unele funcții-cheie în aparatul de stat sau care dețin puterea de a avea acces la unele informații și arhive strict secrete, probabil nu ar fi prea greu să identifice rapid elementele principale ale relatărilor din această carte. Dar pentru ceilalți, adică pentru cei mai mulți oameni care sunt practic lipsiți de informația corectă și care sunt supuși aproape mereu unui adevărat bombardament de date și relatări contradictorii, este relativ dificil să mai aibă o opinie personală coerentă și de bun simț.

Prin puterea funcției de consilier guvernamental pe care o dețineam în urmă cu câțiva ani, am făcut unele cercetări discrete și m-am convins, bazat fiind și pe propriile mele observații și intuiții, că Cezar Brad era un personaj de excepție. Modestia cu care mi-a relatat principalele experiențe și activități ale sale, precum și unele mici „incidente” edificatoare cu care m-am confruntat eu însumi în prezența lui, m-au convins treptat de o realitate care nu putea fi negată, aceea că există unele ființe umane care depășesc cu mult standardele noastre conceptuale, mentale, precum și pe cele de eficiență în acțiune. Prin puterile și capacitățile lor superioare, acești oameni au forța, dacă doresc aceasta, de a transforma chiar destinul altor persoane.

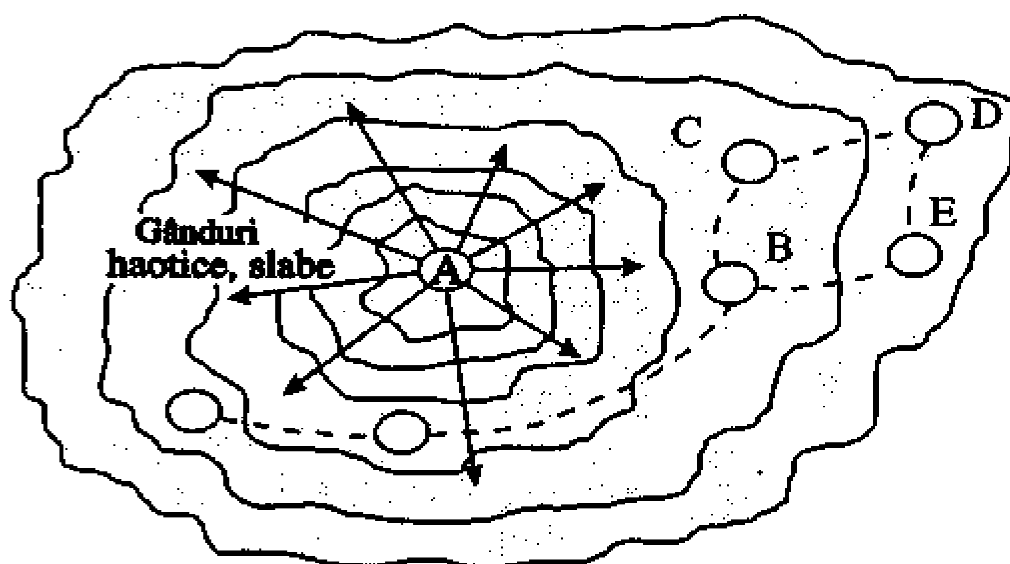
Una dintre dovezile de necontestat asupra capacităților sale le-am avut chiar de la prima întâlnire pe care el a solicitat-o în urmă cu câțiva ani. Întâlnirea a fost rezultatul unor complexe aranjamente între anumite persoane de încredere, dar scopul ei principal constituia încă, la acea vreme, un mister pentru mine. Eu auzisem vag despre existența Departamentului Zero în cadrul Serviciului Român de Informații (SRI) actual, dar nu cunoșteam alte aspecte suplimentare. Venisem la punctul de întâlnire direct de la serviciu, cu mașina instituției. Afară era noapte și ploua cu găleata, astfel că am rămas înăuntru, discutând relaxat cu șoferul. După câteva minute, ușa mașinii s-a deschis brusc și Cezar s-a așezat dezinvolt lângă mine, pe bancheta din spate, începând să discute amabil cu mult calm și abordând direct motivul întâlnirii. Am fost repede atras de subiectul discuției, astfel încât abia după câteva minute am realizat faptul că șoferul pornise deja mașina, conducând tăcut spre o țintă necunoscută, fără ca eu sau Cezar să-i fi cerut aceasta. După ce am ajuns în fața hotelului Sofitel, unde Cezar avea o cameră, mi-am exprimat nedumerirea în legătură cu acțiunea șoferului, căruia nu i se spusese nimic, în timp ce ne îndreptam spre camera sa, Cezar mi-a explicat că, în unele cazuri, a vorbi se dovedește inutil și funcția mentală, atunci când este bine controlată și purificată de perturbațiile exterioare, poate acționa cu aceeași eficiență ca și cuvintele

rostite prin viu grai. Cu alte cuvinte, el îmi spunea atunci despre principiile telepatiei. Inițial am crezut că glumește, dar imediat după aceea mi-a explicat modul în care a procedat: în chiar momentul în care mă saluta și se așeza lângă mine în mașină, el a transmis mental șoferului, foarte precis, destinația călătoriei precum și comanda pornirii. Șoferul, convins că auzise replica verbală, se conformase întocmai.

- Când antrenamentul în această direcție este intensiv și perseverent, transmiterea telepatică a gândurilor nu mai devine o problemă, îmi spuse Cezar zâmbind ușor.

După ce am ajuns în camera lui, a desenat pe o hârtie următoarea schemă, dându-mi simultan explicațiile necesare:

- Să presupunem că un om, A, se află într-o comunitate de alți oameni. Gândurile sale, care nu sunt puternice, amestecându-se cu gândurile celorlalți, formează un fel de „ceață” mentală, pentru că acele gânduri sunt de obicei slabe, nu au nimic precis și bine definit; sunt doar frânturi de idei superficiale, care nu sunt aprofundate. Putem spune că atunci fiecare dintre indivizi trăiește relativ izolat, într-o lume mentală care îi este proprie, dar care totuși este influențată într-un grad mai mare sau mai mic - în funcție de receptivitatea pe care o manifestă persoana respectivă - de gândurile celor din jur.

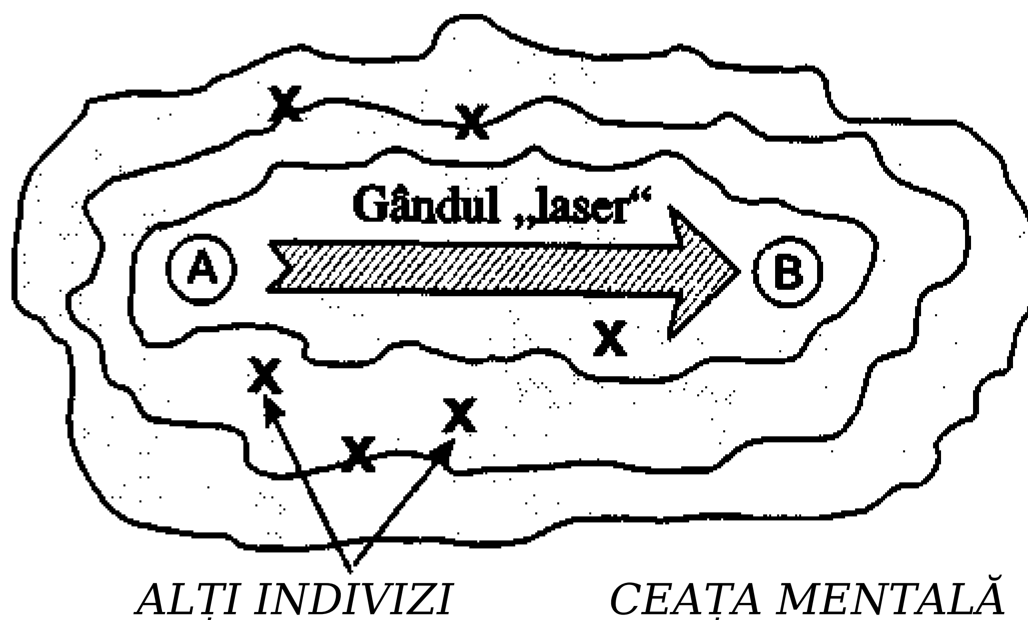

„CEAȚA” MENTALĂ

Cel mai adesea ei percep aceste influențe exterioare în mod inconștient, ca pe niște schimbări de dispoziție psihică sau de stare lăuntrică. De aceea am folosit termenul de „ceață” mentală, pentru că la acest nivel oamenii nu se „văd” unii pe alții, întocmai ca o corabie plutind pe o mare cețoasă, fără să aibă nici un punct de reper.

Cezar a tăcut un timp, desenând încă o schemă.

- Dacă însă un om va emite un gând foarte concentrat, acesta va fi întocmai precum un fascicul de lumină concentrată, ca un „laser”, mi-a explicat el mai apoi. În plus, dacă acel om își direcționează fasciculul mental foarte precis către un alt individ, B, atunci acesta îl va percepe și îl va „vedea” mental ca o lumină puternică prin „ceața” înconjurătoare, ca raza luminoasă a unui far pe țărm, ca o lumină puternică ce ghidează vapoarele spre mal. Așadar, procesul e simplu, dar necesită un antrenament asiduu.

ALȚI INDIVIZI *CEAȚA MENTALĂ*

FOCALIZAREA MENTALĂ

- Dar ce ai vrut să spui prin „purificare” mentală? l-am întrebat eu cu o inocență justificată, deoarece explicațiile pe care mi le oferea erau atunci cu totul inedite pentru mine.

- Ceea ce noi numim mental sau minte este în realitate un angrenaj foarte complex și subtil, care comportă multe

diviziuni sau funcții și este totodată structurat pe diferite frecvențe energetice de vibrație, îmi răspunse Cezar cu bunăvoință. Unii numesc aceste benzi de frecvență „capacități” sau „puteri”. De aceea, nu toți oamenii pot să realizeze aceleași lucruri, pentru că nu toți oamenii au aceleași „puteri”. De pildă, A are capacitatea să se concentreze repede atunci când învață, B își stăpânește bine emoțiile, C are o memorie mult mai bună față de memoria celorlalți, dar toate nu reprezintă totuși decât infime posibilități din cele pe care le avem la dispoziție. Chiar și așa, ele se evidențiază în mediocritatea mentală înconjurătoare, dar încă nu sunt cizelate și nici educate în mod corespunzător. Prin anumite metode de antrenament, capacitățile mentale ale omului pot fi dezvoltate foarte mult, ceea ce va face ca, ulterior, el să acționeze cu o mare eficiență. Aceasta numesc eu „purificare”, întrucât atunci gândirea, metaforic vorbind, lasă în urmă un „balast” nefolositor, care este reprezentat de gândurile secundare, adeseori viciate de intenții rele, care fie nu au un conținut real, fie sunt slabe și lipsite de forță. Cel care reușește să „curețe” astfel mintea, dobândește o forță mentală extraordinară. Mintea lui poate să pătrundă atunci cu ușurință prin „ceața” mentală a maselor de oameni, la fel cum o săgeată străbate fumul. Doar de la acel nivel încolo omul află și experimentează în același timp faptul că mintea, ca formă energetică subtilă, are întâietate asupra materiei și, ca urmare, o supune și o controlează. Așa apar puterile paranormale, însă ele implică deopotrivă și un înalt grad de trezire a conștiinței individuale, pentru că atunci responsabilitatea este foarte mare. Puterile supranaturale pe care le are un individ îl pot face pe acesta să acționeze în mod egoist și orgolios, complicând mult destinul său. Este ca atunci când arunci cu o minge în perete: ea se întoarce Ia tine și te lovește cu aceeași forță. Trebuie să acționezi deci cu maturitate și discernământ în folosul celor din jur, și nu doar pentru tine însuți. Din nefericire, unii oameni își dezvoltă astfel de puteri pentru a sluji anumite interese egoiste, individuale sau de grup restrâns. In unele cazuri problema este chiar mult mai gravă, deoarece se urmărește

influențarea maselor de oameni în scopul dobândirii puterii și controlului absolut asupra lor. Tocmai de aceea te-am chemat aici; vreau să dezvălui aceste adevăruri și tu poți să ajuți mult la cunoașterea lor publică.

Eram cu totul uluit de ceea ce auzeam, într-o perioadă de doar cîteva zeci de minute mă confruntasem deja cu idei și noțiuni despre care nici măcar nu îmi închipuiam că există. O parte din mine se revolta, spunându-mi că, fără îndoială, eram ținta unor minciuni sau a bătăii de joc. Întregul scenariu mi se părea oarecum fantasmagoric: prea repede, prea mult, prea neașteptat. Cu toate acestea, impulsul dominant era acela de a avea încredere deplină în Cezar Brad și chiar dorința de a colabora necondiționat cu acesta. Suspiciunile mele, firești într-o asemenea situație, nu reușeau să înfrângă intuiția profundă că ceea ce făceam era bun și nobil. Omul din fața mea îmi inspira o tainică încredere și siguranță interioară, care elimina aproape orice tendință de divagație și revoltă a rațiunii mele „normale”, deschizându-mi calea spre un teren misterios și totodată fascinant prin atracția pe care o exercita asupra mea.

Cezar nu dorea să piardă nici o clipă cu discuții inutile sau introduceri complexe și îndelungate. El îmi dădea astfel impresia certă a hotărârii de nestrămutat în ceea ce și-a propus, mergând direct la țintă, fără ocolișuri, fără amânări. Cu toate acestea, nu am simțit nici măcar o clipă sentimentul unei obligații sau a presiunii pentru a accepta propunerea lui. Acesta a fost un factor decisiv pentru mine. Cezar Brad avea, printre altele, uimitoarea capacitate de a-ți induce entuziasmul debordant într-o anumită direcție, de a-ți capta fără efort atenția și interesul, însă aceasta era o influență în mod evident spontană și perfect naturală din partea lui, era chiar radiația lui subtilă care te cuprindea în mod foarte plăcut.

Sunt nerăbdător să înfățișez cât mai repede aspectele uluitoare care au urmat, dar totuși „misiunea” mea trebuie să se desfășoare gradat, deoarece altfel risc să dau naștere la anumite suspiciuni în mintea cititorului, care s-ar confrunta atunci cu o încâlceală de fapte și relatări expuse haotic și aparent fără legătură între ele. Voi reveni, deci, la expunerea

cronologică a principalelor evenimente din viața lui Cezar Brad, pentru ca cititorul să înțeleagă cât mai bine felul în care el a reușit să pătrundă dedesubturile, scopurile și modalitățile de acțiune ale anumitor personaje și organizații oculte care acționează la nivel mondial și care într-un mod insidios și-au întins tentaculele și în România. Așa după cum se va vedea, însă, aceasta avea să ducă la o spectaculoasă schimbare de situație al cărei protagonist principal a fost Cezar.

După cum am mai spus, punctul culminant l-a constituit uluitoarea descoperire din Munții Bucegi, care în prezent implică mai multe state și regiuni ale globului terestru, dar mai ales puterea statală și diplomația americană. Cunoștințele mele despre acest subiect mă determină să afirm că, imediat după marea descoperire din munți, în 2003, relațiile diplomatice între România și Statele Unite ale Americii au devenit foarte complexe iar echilibrul lor era destul de delicat. Situația se datora unor tensiuni cauzate de anumite intenții divergente care au rezultat după extraordinara descoperire făcută în munți. Printre altele, aceste intenții vizau chiar condiția actuală a omenirii, însă în lunile care au urmat după acel eveniment epocal, tensiunile au fost aplanate datorită unui plan comun de acțiune care a fost stabilit la cel mai înalt nivel al diplomației celor două state. Voi prezenta însă în mod amănunțit aceste aspecte la timpul cuvenit. Deocamdată voi preciza că înțelegerea dintre România și SUA nu a convenit anumitor factori politici din țara noastră, care au vederi mult mai progresiste, creând astfel noi tensiuni și provocând chiar o schimbare de opinie pe eșichierul politic din România. Informațiile de ultimă oră pe care le dețin, care mi-au parvenit chiar înainte ca această carte să intre la tipar, îmi confirmă o viitoare întrevedere cu Cezar Brad (la aproape un an de la ultima întâlnire) în care voi afla alte aspecte fulminante și foarte secrete în legătură cu „marea expediție” pe care acesta, împreună cu o echipă mixtă româno-americană, a făcut-o pornind de la realitatea descoperirii din Munții Bucegi. Deși cunosc deja datele principale ale acestei călătorii, prefer să nu anticipez, ci să prezint totul într-un mod coerent și în detaliu, după ce voi

intra în posesia altor informații prețioase. Consider acest demers necesar mai ales pentru că oamenii au dreptul să știe adevărul istoric și, de asemenea, să cunoască cine și de ce a urmărit să manipuleze acest adevăr de-a lungul timpului. Acesta este firul călăuzitor al relatării din această carte. Fie că el va avea răsunet în conștiința oamenilor, fie că, dimpotrivă, va fi întâmpinat cu ironie și neîncredere, eu îmi exprim totuși convingerea că demersul pentru scrierea si publicarea acestei cărți este unul profund benefic și pozitiv, pentru că cel puțin va naște anumite întrebări în conștiința oamenilor și va emula interesul spre dimensiunile oculte, subtile, ale cunoașterii de sine.

La vârsta de șapte ani Cezar a fost dat la școală, dar acolo el nu a excelat la nici o materie. Era un elev normal, cu o activitate școlară medie. Nimic nu lăsa să se înțeleagă ceva despre preocupările și gândurile sale, iar notele pe care le avea reflectau mai mult ceea ce el auzea și înțelegea în clasă, deoarece acasă nu învăța aproape niciodată. Totuși, prin clasa a treia, părinții lui au fost chemați la școală de învățătoare, care era profund tulburată și nedumerită. Ea dorea să știe dacă aceștia au observat ceva neobișnuit în comportamentul băiatului, însă atât Nicolae cât și Smaranda Brad au negat cu hotărâre, așa cum li se ceruse de către reprezentanții Securității, învățătoarea le-a relatat atunci ceea ce se petrecuse; întrucât trebuia să corecteze niște lucrări scrise, ea le dăduse elevilor să învețe pe de rost o poezie de câteva strofe, pe care în prealabil o citise cu voce tare în fața clasei. La scurt timp după aceea, însă, a avut surpriza să constate că Cezar se uita absent pe fereastră, în timp ce toți ceilalți învățau poezia. Atunci i-a atras atenția, dar după câteva minute l-a surprins în aceeași atitudine.

- Cezar! Ridică-te în picioare! se răsti ea la copil. De ce nu înveți poezia ca toți ceilalți?

Băiatul nu părea deloc intimidat de tonul amenințător al învățătoarei, rămânând calm și stăpân pe sine.

- Dar eu o știu deja, răspunse el încet.

- Cum adică o știi deja? De ce minți?

- Nu mint. Am auzit-o când ați citit-o dumneavoastră.

Indignată de curajul copilului, dar și curioasă să afle adevărul, învățătoarea îi ceru să recite pe de rost poezia în fața clasei. Cezar spuse fără nici o greșeală întreaga poezie.

- Am crezut că o învățase înainte, acasă. Dar aceea era o lecție nouă și în plus, așa după cum știți, el nu prea face exces de zel cu învățatul, a explicat în continuare femeia, surescitată. L-am pus mai apoi să recite alte două poezii, la fel de lungi, care nu erau în manual și pe care eu i le citeam înainte o singură dată; după ce mă asculta atent, le recita apoi fără nici o greșeală sau pauză. De aceea v-am chemat să discutăm, pentru că eu nu am mai văzut așa ceva.

Curând, însă, incidentul a fost uitat. Cezar mi-a spus că a înțeles foarte repede utilitatea faptului de a nu ieși cu nimic din comun, atunci când se afla printre ceilalți oameni, deoarece în felul acesta evita tracasările, curiozitatea sau chiar răutățile sau invidiile care proveneau mai ales din partea colegilor săi.

- Simțeam, chiar la acea vârstă fragedă, că era foarte important să nu atrag atenția asupra mea. Erau alte lucruri, mult mai importante, care îmi solicitau din plin atenția și interesul atunci când mă întorceam acasă, în camera mea, îmi povestea el zâmbind enigmatic.

Se referea, bineînțeles, la misterioasele experiențe de natură subtilă pe care le avea atunci când se cufunda în el însuși, profund abstras de la influențele mediului exterior. Părinții renunțaseră demult să-l mai deranjeze cu diverse întrebări despre atitudinea lui. Aceasta li se părea chiar normal și se obișnuiseră, de asemenea, cu rapoartele pe care le făceau lunar și cu vizitele inopinate ale celor de la Securitate. Până să împlinească zece ani, cei din jur au mai avut doar o singură dată ocazia să-l privească pe Cezar ca pe o ființă umană „stranie”, atunci când el a avertizat-o în mod special pe mătușa lui, care venise în vizită la familia Brad.

Cezar nu știa de sosirea mătușii, însă când a intrat în casă și a văzut-o, a rămas pironit, privind parcă prin trupul femeii care se afla în fața lui. Cu toții au observat că ceva nu este în regulă și l-au întrebat dacă s-a întâmplat ceva rău sau dacă nu se simte bine, însă băiatul nu a răspuns nimic și a plecat în camera sa. Abia spre seară, tulburat și neliniștit, el

a întrebat-o pe mătușa lui când se va întoarce acasă, în București. Aflând că ea își cumpărase bilet la tren pentru a doua zi, păru să se mai liniștească. Totuși, el a rugat-o să nu călătorească cu mașina, ceea ce nu a prea fost luat în seamă de nimeni din cei prezenți.

Emilia, mătușa lui Cezar, urma să plece a doua zi la București împreună cu fratele ei, Nicolae Brad, pentru rezolvarea unor probleme de ordin familial, în mod paradoxal, însă, ei nu s-au trezit la timp a doua zi dimineață, deoarece soneria ceasului .nu a funcționat și au pierdut trenul. Prezența Emiliei era însă imperios necesară la București în acea dimineață, astfel încât ea a luat o mașină de ocazie, ocupând ultimul loc rămas liber în aceasta. Tatăl lui Cezar s-a întors acasă, urmând să sosească și el în capitală cu următorul tren.

Vestea năprasnică a sosit cu puțin timp înainte ca el să plece la gară. Mașina în care se urcase Emilia avusese un accident grav în apropiere de București; dintre toți ocupanții mașinii, doar ea a murit, ceilalți fiind răniți, dar totuși în afara oricărui pericol.

Smaranda Brad a fost singura care și-a amintit de comportamentul ciudat al lui Cezar, precum și de sfatul pe care el i l-a dat mătușii Emilia. Ea a menționat acest fapt în raportul lunar, dar chiar și acel incident notabil a pălit ca importanță în fața imensei surprize pe care ea a trăit-o la puțin timp după aceea, o dată cu evenimentul care avea să-l îndepărteze pe Cezar pentru totdeauna de familia lui.

Desprinderea

Cezar avea zece ani, dar nivelul său de percepție, judecată și comportament depășea cu mult această vârstă. Era foarte puțin cunoscut de ceilalți copii care locuiau pe aceeași stradă, pentru că se juca foarte rar cu ei. Aceștia îl priveau ca pe un ciudat, inventând diferite povești răutăcioase despre el. Cezar nu le dădea nici o atenție. Pasiunea lui era aceea de a rămâne timp îndelungat, chiar

ore în șir, cu ochii închiși, absorbit profund asupra unor realități despre care părinții lui nu aveau nici cea mai mică idee.

Ascultându-l cum îmi vorbea despre aceste aspecte, am considerat că este momentul potrivit să-l întreb eu însumi despre experiențele pe care le trăia în acele momente cu totul speciale, dar complet neînțelese de ceilalți.

Cezar s-a gândit câteva clipe, căutându-și în mod evident cele mai potrivite cuvinte.

- Este foarte dificil să explici în termeni obișnuiți anumite realități care nu se încadrează în tipologia standard de logică și rațiune, care domină în prezent mai ales viziunea occidentală despre viață. Mai curând, aceste lumi subtile au afinități cu descrierile misticilor hinduși care prezintă experiențele lor spirituale, foarte asemănătoare cu cele pe care le-am trăit eu însumi.

Aceea a fost singura dată când Cezar mi-a relatat pe scurt unele dintre misterioasele lui stări și trăiri profunde, care erau atât de stranii și neobișnuite pentru oamenii comuni.

- Odată am revenit în realitatea fizică înconjurătoare complet buimăcit, fără să recunosc minute în șir locul în care mă aflam, a continuat el să-mi povestească. Deși aveam ochii deschiși, vedeam ca prin ceață sau, mai bine zis, nu-mi dădeam seama de existența contururilor obiectelor din jur. Treptat, foarte încet, am început să mă readaptez la condiția mea obișnuită; atunci am înțeles foarte clar că între minte și simțuri există o anumită legătură. Fusesem atât de profund absorbit în anumite dimensiuni subtile, încât depășisem cu mult această conexiune. De obicei este relativ dificil să te desprinzi de lumea obiectivă, adică să te focalizezi lăuntric cât mai bine, ignorând senzațiile exterioare care provin de la simțuri, ceea ce pentru mine nu mai constituia însă o problemă, în mod paradoxal, atunci dificultatea mea consta în a reface legătura dintre minte si simțuri, pentru ca în felul acesta să mă integrez din nou în ciclul informațional extern. Fără îndoială, vederea îmi era foarte bună, ochii îi aveam deschiși dar, cu toate acestea, îmi era greu să mă adaptez la condițiile obișnuite din exteriorul meu. Ca să înțelegi mai

bine, imaginează-ți că ai trăit mai mulți ani într-o metropolă a lumii, având acces la un nivel de trai foarte înalt. Printr-un anumit concurs de împrejurări, ajungi apoi pe o insulă mică și pustie, în mijlocul oceanului, unde domină peisajul stâncos iar condițiile de viață sunt primitive. Saltul involutiv este uriaș și îți va fi necesar un anumit timp pentru a te acomoda corespunzător.

Mi-am dat seama cu această ocazie că mintea umană este strâns asociată cu senzațiile corporale, dar cu toate acestea ea poate, de asemenea, să fie și liberă de ele atunci când este ferm controlată și stăpânită printr-o practică perseverentă. Uneori alunecam în stări de transă atât de profunde, încât mama era nevoită să-mi dea câteva palme pentru a mă face să revin la realitatea obiectivă. Câteodată, cuprins de bucuria euforică pe care o resimțeam la ieșirea din meditație, mă străduiam în mod sincer să le explic părinților mei ce trăiam eu de fapt în acele momente, care erau asociate unor stări foarte rafinate de conștiință. Din nefericire, cuvintele sunt prea limitate pentru a surprinde bogăția stărilor nuanțate care sunt proprii unor manifestări subtile, superioare planului fizic. Lumile subtile foarte înalte și elevate sunt de multe ori inconceptibile pentru standardele de reper ale unei conștiințe gregare din planul fizic. Odată am făcut totuși o tentativă să explic prin cuvinte percepțiile pe care le-am avut într-o astfel de experiență meditativă, deoarece părinții mei au insistat foarte mult să le descriu aceasta. Le-am spus că singura asociație de forme și culori care îmi venea în minte și care s-ar fi potrivit cel mai bine pentru descrierea acelei lumi subtile foarte rafinate la care avusesem acces, era ca un cadrilaj de benzi neregulate ca grosime, de culoare roșie și galbenă pe un fond indigo. Eram foarte bucuros că fusesem inspirat și găsisem această imagine plastică prin care redăm cât mai bine caracteristicile acelei lumi, însă entuziasmul meu a pierit aproape imediat atunci cânt le-am observat privirea lungă și compasivă la adresa mea. Am realizat atunci că orice strădanie în această direcție nu ar avea nici un rezultat notabil. Ignoranța este un factor teribil de limitare a evoluției omului. Am renunțat deci

o dată pentru totdeauna să mai încerc să exprim ceea ce era practic cu neputință de redat.

Atunci când intram în meditație profundă și evadam practic din această lume, senzația cea mai notabilă pe care o percepeam în acele momente era imensa libertate de acțiune și sentimentul clar că pot înțelege misterul oricărui loc sau oricărei fapte de pe această planetă. Cu timpul, am învățat să explorez spații cu mult mai îndepărtate, dar nu te gândi că aceasta se petrecea ca într-o călătorie cu un mijloc de transport, (într-adevăr, în acea clipă urmăream să-mi imaginez o astfel de experiență subtilă la nivel mental și îmi închipuiam că ea s-ar fi putut asocia cu zborul unei nave cosmice în spațiul sideral. Cezar mi-a surprins însă imediat gândul și m-a corectat plin de înțelegere.)

- Lumile mentală și cauzală sunt guvernate de alte legi și caracteristici, cu mult mai vaste decât cele pe care le cunoaștem noi la nivelul planului fizic în care existăm; totuși, întâlnirea noastră nu are ca subiect o astfel de discuție. Este suficient să-ți spun că în „călătoriile” mele prin dimensiunile subtile nu mă simțeam niciodată singur, ci totdeauna eram ghidat într-un mod ferm si precis de o forță pe care eu o sesizam ca fiind gigantică, dar plină de iubire, care deseori îmi explica și îmi revela multe dintre misterele cu care mă confruntam. Datorită acestui gen de „protecție” subtilă am reușit să traversez cu bine primii ani ai copilăriei și experiențele psihice - unele dintre ele foarte stranii - pe care le-am trăit.

Cezar rămase câteva clipe tăcut. Mi-am dorit atunci și eu, din tot sufletul, să ajung să cunosc aceste taine ale lumilor superioare, care poate mi-ar fi oferit un răspuns viabil în ceea ce privește rolul meu în această lume. Într-un mod mai mult sau mai puțin evident, fiecare dintre noi a simțit acest impuls lăuntric măcar o dată în viață, însă de cele mai multe ori destinul este cel care ne oferă calea pentru a-l urma sau nu. în ceea ce mă privește, am considerat că „vocea” destinului meu era chiar Cezar Brad și mă simțeam foarte nerăbdător ca, prin intermediul lui, să învăț cât mai multe despre diferitele aspecte inițiatice, care de obicei sunt foarte ocultate.

In anul 1980 a intervenit prima schimbare majoră din viața lui Cezar. Familia Brad își crease renumele de „ciudată” printre vecini, mai ales datorită faptului că membrii ei aproape că nu întrețineau legături cu aceștia, se retrăseseră ca într-o carapace și răspundeau în mod evaziv atunci când erau întrebați. Pe de altă parte, Cezar petrecea tot mai mult timp retras în camera lui, fiind adâncit în meditațiile sale profunde. Faptele s-au petrecut cu repeziciune, într-un stil caracteristic Securității Statului, ale cărei opresiuni și abuzuri asupra oamenilor erau deja de mare notorietate în acea vreme.

Pe la începutul lunii ianuarie a acelui an, într-o zi de iarnă calmă, liniștită, cu fulgi de zăpadă mari și generoși acoperind cu albeața lor sclipitoare orașul mic de la poalele munților, Cezar a venit de la școală într-o stare de mare efervescență lăuntrică, a cărei cauză nici el nu și-o putea lămuri prea bine. Nerăbdător, ca aproape totdeauna când se întorcea acasă, el a intrat în cameră și s-a așezat pe pat în poziția lui favorită, cu picioarele încrucișate, pentru a intra astfel într-o cât mai profundă stare de meditație. Cunoscându-i deja obiceiul, mama lui nu l-a deranjat, dar l-a anunțat că nu peste mult timp va trebui să vină la masă. Ceea ce s-a petrecut în următoarele ore pune la grea încercare buna-credință a unui om. Mă voi strădui să redau cât mai fidel situația respectivă, folosind chiar cuvintele prin care Cezar mi-a relatat-o, la mai bine de douăzeci de ani după ce el însuși a trăit acea memorabilă experiență.

- Am pătruns destul de repede în vastitatea spațiului mental care pe atunci îmi era deja familiară și m-am adâncit în contemplarea unor aspecte abstracte, care aveau legătură cu energiile arhetipale a ceea ce noi numim „aer”. Atunci când mă cufundam în meditație, lumea din jurul meu se schimba în întregime; eram înviorat mereu de un șuvoi nesecat de energie și mă simțeam totodată foarte liber, avid de a cunoaște totul. Mă refer la o cunoaștere mult superioară cunoașterii profane pe care de obicei o putem întâlni în cărți și manuale. Cunoașterea științifică modernă este ea însăși destul de limitată, în special pentru faptul că se bazează pe efecte, dar nu înțelege cauzele fundamentale ale acestora. Eu

mă refer la acel tip de cunoaștere care nu este discursivă, ci care este profund intuitivă și spirituală. Aceasta nu poate fi înțeleasă în mod teoretic, dar poate fi asimilată prin experimentare directă. Limitele corpului fizic nu mai sunt percepute de conștiință, care atunci vibrează nuanțat, în funcție de subiectul ales pentru meditație. Mă cufundasem deci în lumea sublimă a unui sunet care venea de pretutindeni; de fapt, aveam mai curând senzația de sunet luminos, plin de o energie pură și extrem de rafinată. Senzația generală pe care o resimțeam atunci era aceea de grandoare nesfârșită, fără limite. Nu știu cât timp trecuse de când mă lăsasem cuprins de acea infuzie sonor-luminoasă, dar nu cred să fi depășit o oră. Eram foarte vag conștient de trupul meu și de ambianța înconjurătoare și, la un moment dat, am simțit un tremur slab în picioare și legănarea ușoară a corpului meu fizic pe care, în mod straniu, aproape că îl observam din exterior. Era o senzație de relativă instabilitate dar nu mi-am făcut probleme, deoarece mă mai confruntasem până atunci cu experiențe asemănătoare. Totuși, ceva era ciudat, întrucât nu mai simțeam o bază, ca și cum nu mai ședeam pe pat. Într-o stare de semi-trezie am deschis ochii și atunci am tresărit involuntar, căci mă aflam în aer, deasupra patului, cam la jumătate de metru distanță de acesta. Picioarele erau încrucișate aproape ca în poziția inițială, dar puțin lăsate în jos. Corpul se legăna foarte încet în aer, rămânând aproximativ în aceeași zonă. Nu eram speriat, ci mai curând surescitat de emoția puternică pe care o resimțeam atunci în întreaga mea ființă. Mă gândeam că, pe viitor, va trebui să controlez foarte bine acest fenomen dacă voiam să nu dau naștere unor probleme și complicații serioase în viața mea.

Chiar în momentele când reflectam la aceasta, mama mea a deschis brusc ușa pentru a mă chema la masă. Cred că nu e prea greu să îți închipui ce a urmat după aceea; nu a leșinat, dar s-a speriat foarte tare, lipindu-se de perete și privindu-mă îngrozită. Eu însumi, șocat oarecum de zgomotul ușii care s-a deschis brusc și de țipătul înăbușit al mamei, am revenit într-un mod mai dur la condiția normală, căzând pe

pat, într-o parte. Simțeam o vagă senzație de greață și o durere la nivelul gâtului.

Cezar mi-a relatat acel eveniment într-un mod cât se poate de simplu și firesc, fără să urmărească absolut deloc să mă convingă de adevărul spuselor sale. În același timp a urmărit să mă facă să înțeleg că revelația unui aspect deosebit sau credința în ceva anume nu constituie de obicei rezultatul direct al satisfacerii unei curiozități banale. Simțeam în mod clar că, dacă eu aș fi solicitat atunci o astfel de dovadă, m-aș fi confruntat cu un refuz politicos.

Cu altă ocazie, Cezar mi-a explicat că cei care au anumite puteri paranormale și care au înțeles profund semnificația, cauza și menirea acestora, nu vor acționa niciodată în mod orgolios pentru a demonstra celorlalți oameni capacitățile lor deosebite și nu-și vor folosi puterile supranaturale în scopuri egoiste, personale. De aceea, niciodată aceste persoane nu vor dori să le fie recunoscute meritele și nu vor umbla după faima care este trecătoare. In plus, cei care cu adevărat sunt autentici în cunoașterea, experiența și puterile pe care le dețin nu vor insista să-i convingă pe cei suspicioși, materialiști și neîncrezători, deoarece convingerea veritabilă trebuie să survină în primul rând din interiorul acestora, pentru ca ea să fie stabilă și să dea roade în viitor.

Mințile celor mai mulți oameni sunt slabe și nepregătite să se confrunte cu anumite realități șocante. Pentru a suplini acest neajuns, ei adoptă în cele mai multe dintre cazuri o atitudine arogantă și ironică în ceea ce privește domeniile „interzise”, adică cele care se află la limita dintre materialitate și planurile subtile ale Creației. Necredința lor maschează de fapt lipsa voinței de a cunoaște, care la bază are un profund sentiment de frică față de necunoscut. De multe ori ei caută să se amăgească, atât pe ei înșiși cât și pe cei din jur, afirmând că dacă vor asista la demonstrația unei puteri paranormale, care să nu fie o înșelătorie, vor crede imediat că lumea înseamnă cu mult mai mult decât universul fizic. Experiența a arătat că în cazul unei astfel de demonstrații șocul pe care îl suferă o minte nepregătită este adeseori prea brusc și puternic pentru nivelul ei redus de

înțelegere, în general vorbind, spectatorul unor astfel de demonstrații urmează două căi posibile: fie neagă în continuare, chiar vehement, ceea ce tocmai a solicitat și apoi a văzut cu propriii lui ochi, degenerând chiar, câteodată, în veritabile crize de isterie; fie recurge la o acceptare formală de moment, care în realitate este lipsită de convingere lăuntrică. Această acceptare va fi de altfel înlocuită foarte repede cu vechea necredință, ca un zid de protecție psihică în fața a ceea ce nu poate fi înțeles sau care i-ar putea tulbura rutina zilnică a unei vieți anoste.

Am înțeles astfel că practica aduce, în timp, credința, deoarece chiar efortul pe care îl depunem atunci este, într-un anumit fel, un gen de credință, în fond, marea majoritate a oamenilor are o credință și încă una fermă, dar care este orientată în mod distructiv și pervertit. Astfel, mulți cred cu tărie că ei nu cred și aceasta este de ajuns pentru a alimenta noianul de temeri și îndoieli, de angoase și prejudecăți, privându-i de capacitatea de a înțelege lucrurile în esența lor. În plus, poate cel mai mare neajuns este că ei se închid sufletește, aproape fără să realizeze aceasta. Devin superficiali și egoiști, iar sentimentele lor sunt atunci fade, lipsite de forța și pulsația unei trăiri autentice. Cel mai adesea, omul își creează singur limitele.

Probabil că Smaranda Brad nu era încă pregătită pentru ceea ce văzuse, în acea zi, capacitatea ei de înțelegere a fost pusă la grea încercare dar se pare că nu a avut puterea necesară pentru a traversa emoția necunoscutului. Când Nicolae Brad a venit acasă de la serviciu, soția lui i-a povestit incidentul. Au căzut de comun acord să-l anunțe pe noul om de legătură (colonelul Datcu fusese avansat în funcție într-un alt oraș).

Noaptea târziu, în fața casei a sosit un autoturism din care au coborât doi agenți de securitate. De această dată, doctorul Xien nu mai era prezent. Evenimentul care fusese menționat în raport implica un alt gen de măsuri, iar protocolul acțiunii era diferit. Sub pretextul unui control special la care trebuia să fie supus, Cezar a fost luat în primire de agenți, a fost urcat în mașină și aceasta a dispărut

în trombă, în negura nopții. A fost ultima dată când și-a mai văzut părinții.

Capitolul 2

DEPARTAMENTUL ZERO

În anul 1980, după treisprezece ani de la înființarea acestei secții „oculte” a Securității Statului, în cadrul ei au fost realizate mai multe obiective care să permită o orientare clară a scopurilor pentru care a fost creată. Dacă în primii ani năuceala provocată de „toana” lui Ceaușescu pentru înființarea departamentului a provocat destule confuzii și reale greutăți de acomodare cu specificul activității, deceniul al nouălea a fost întâmpinat cu o structură organizatorică destul de bine definită si cu o bază materială acceptabilă. De altfel, problema finanțării a constituit încă de la început un punct „fierbinte”, deoarece Ceaușescu - aparent în mod inexplicabil -„uitase” să precizeze modalitatea prin care aceasta să fie asigurată. Pe de altă parte, nimeni nu a avut curajul să facă lumină în nebuloasa începutului, pentru că în fața dictatorului comunist o asemenea întrebare ar fi fost sinonimă cu sfidarea sau cel puțin cu incompetența. Ambele variante ar fi însemnat distrugerea carierei și mari probleme existențiale pentru cel „întreprinzător”. Metoda era cea care se aplica de obicei în cazurile extreme: se invoca ordinul absolut al Șefului Statului și se cumula fondul de finanțare din retragerea unor sume de bani din fondul altor domenii. Aceasta a constituit soluția de compromis pentru primii trei ani după înființarea departamentului.

Cu timpul, lucrurile au evoluat, căpătând conturul a două baze secrete de lucru: una era situată în apropierea orașului B…, iar cealaltă în Munții Retezat, la mică distanță de Valea Ursului (nume de cod). Datorită faptului că după o perioadă de la înființarea departamentului exista deja o

oarecare bază logistică, din anul 1972 s-a trecut la o nouă tactică de atragere a fondurilor prin repetate intervenții „diplomatice” la Ceaușescu în momente inspirat alese. Convins si chiar entuziasmat de posibilitățile pe care le-ar fi oferit dezvoltarea acestei secțiuni a Securității, el a dat dispoziții ca Departamentul Zero să fie susținut financiar de două „firme fantomă” din Uruguay, care în actele oficiale figurau ca firme de intermediere în afacerile cu petrol, dar care în realitate erau specializate în acțiunile de spălare a banilor din tranzacțiile ilicite ale Mafiei Latine. „Revita Unio” și „Nann & Co.” erau cele două firme care procurau sume fabuloase de bani familiei Ceaușescu, fiind administrate în acea vreme de un adevărat maestru în domeniu: generalul Mereș, pe care am avut ocazia să-l cunosc personal. Este probabil unul dintre puținii oameni care au intuit corect, cu mult înainte de etapa finală, deznodământul sistemului comunist în Europa, precum și căderea lui Ceaușescu, mai bine zis conjunctura în care se va petrece aceasta.

- Ascultă-mă ce-ți spun, Radule. Există unele forțe nebănuite care macină temelia acestui popor și alimentează „praful” de aruncat în ochii mulțimii, pe Ceaușescu, impulsurile lui megalomane, orientarea economiei... și ele nu vin de aici. Personal, mi-am asigurat viitorul, al meu și al familiei Notorean de la Securitate știe, dar sunt prea bine plasat ca să mă dea jos. Nu cred că această situație poate să continue mai mult de doi-trei ani de acum încolo.

Discuția a avut loc prin '88 și trebuie să recunosc că ea a fost oarecum profetică, deoarece generalul, într-un elan oratoric inspirat, a presupus atunci că Ceaușescu nu avea cum să scape „curat” de furia poporului și că aceleași forțe oculte (pe care atunci el nu a vrut să le numească) vor pregăti în secret nu numai căderea lui, ci și acapararea gradată a puterii statale.

Evoluția politică și economică a țării a confirmat cu prisosință spusele sale. Mereș a dispărut brusc în 1989, cu puțin înainte de Revoluție; nici nu putea să-și aleagă un moment mai bun, căci „agitația” de care fusese cuprins comunismul în Europa acelor vremuri nu mai oferea timpul necesar unei investigații riguroase pentru găsirea

„trădătorului”, așa cum se proceda de obicei. Deși se bizuia pe imensa lui influență și putere ascunsă, acționând mai mereu din umbră, generalul Mereș nu a scăpat totuși niciodată, nici un fel de aluzie la presupusul loc ar retragerii sale împreună cu familia. Personalitatea complexă a generalului l-a determinat să acționeze mai mereu precum un pion foarte puternic si eficient, dar practic nevăzut și necunoscut.

Am fost unul dintre puținii oameni care au avut acces în anturajul lui apropiat, însă chiar și în această situație nu cunoșteam aproape nimic despre el sau despre viața lui, care era foarte discretă. Simțul de conservare, ego-ul rafinat și intuiția de excepție în domeniul afacerilor l-au făcut să aibă succese financiare remarcabile în managementul celor două firme, care de altfel au fost lansate datorită relațiilor sale diplomatice foarte solide, la care însuși Ceaușescu apela uneori pentru realizarea diferitelor scopuri. Deși la început au existat doar zvonuri, acum se știe în mod sigur, în cercurile înalte ale puterii, că Mereș a fost personajul principal care s-a ocupat de deschiderea și alimentarea controversatului cont financiar al familiei Ceaușescu, a cărui valoare a fost estimată la aproximativ un miliard de dolari. Doar generalul și, poate, alte două-trei persoane cunosc cu precizie atât suma exactă din acel cont, cât și soarta lui actuală, interesele în această direcție fiind enorme.

Este însă lesne de presupus că generalul Mereș, având libertate și încredere totală din partea lui Ceaușescu pentru a administra cele două firme fantomă din Uruguay, nu s-a limitat doar la umplerea contului personal al dictatorului, ci a virat de asemenea sume foarte mari de valută în propriul lui buzunar. Probabil că Ceaușescu bănuia aceasta, însă acela a fost singurul caz în care el nu a recurs la măsuri punitive, deoarece era în joc propriul lui interes financiar, iar găsirea unui înlocuitor pe măsură ar fi fost o muncă dificilă și totodată foarte delicată. Putem bănui, deci, că între Mereș și Ceaușescu se stabilise un fel de acord tacit și reciproc avantajos, în care fiecare se făcea că nu-l interesează ce gândește celălalt. De aceea, poziția generalului Mereș era cu totul specială în angrenajul politico-economic al țării, el fiind

privit de cei care îl cunoșteau ca un fel de „eminență cenușie” a puterii, într-un anumit fel, Mereș era inexpugnabil și, din câte știu, aceasta a fost singura situație pe care Ceaușescu a acceptat-o fără comentarii în toată cariera sa de dictator comunist.

Cel mai probabil este că, în prezent, generalul își trăiește vârsta de aur pe una din insulele Baleare sau în splendorile Cretei, urmărind din umbră, cu zâmbetul lui malițios, „mersul” puterii la București. Dintr-o altă perspectivă, România a pierdut un om cu posibilități organizatorice și decizionale de excepție. Probabil că generalul Mereș ar fi fost unul dintre pilonii principali ai statului, dar în același timp este aproape sigur că el cunoștea anumite secrete, care îl determinaseră să se „pensioneze” înainte de vreme. Intuiția și experiența lui diplomatică l-au ajutat astfel foarte mult să se retragă în cel mai potrivit moment în care ar fi putut să o facă.

Ceaușescu a dispus finanțarea generoasă a Departamentului Zero din sumele gestionate de Mereș la cele două firme din străinătate. Din 1968 și până în 1980 s-au perindat la conducerea DZ nu mai puțin de cinci șefi, însă dintre toți, colonelul Obadea s-a remarcat în mod deosebit (după învestirea lui, în 1979) printr-un deosebit spirit de inițiativă și prin anumite idei novatoare care au optimizat mult activitatea departamentului. Deoarece domeniul de acțiune al acestei secțiuni din Securitate era pe atunci încă relativ obscur și datorită faptului că nimeni nu prea avea idei și nici experiență în acest sens, Obadea a avut marea șansă de a primi o foarte mare libertate de decizie, autonomia departamentului și încadrarea tipului de activitate al acestuia la categoria marilor secrete de stat. Aceasta însemna implicit că funcția colonelului Obadea era oarecum echivalentă, în ierarhia puterii statale, cu aceea de ministru. Datorită însă implicării cu totul speciale în aparatul de Securitate a Statului, teoretic funcția colonelului avea o pondere și o influență chiar mai mare, fiind apropiată de aceea a unui ministru de stat, însă ea nu putea fi exercitată în mediul politic.

În structurarea departamentului pe care îl conducea, colonelul Obadea s-a ghidat după un principiu simplu: informația să fie directă (cu cel mult un intermediar), iar personalul de lucru să fie redus la minimum, în același timp, însă, era necesar ca cei care erau aleși să lucreze în această structură să fie foarte competenți și chiar profesioniști în domeniul lor. Pentru a pune în aplicare aceste idei de bază, colonelul a intuit faptul că nu putea face compromisuri; avea nevoie de tehnică specială și, în plus, de o grupă de elită paramilitară, antrenată special pentru intervenții neobișnuite.

Colonelul Obadea, prin protocolul funcției secrete pe care o deținea, era unul dintre puținii oameni care aveau acces direct și imediat, indiferent de conjunctură, la Ceaușescu. Rapoartele erau prezentate dictatorului chiar de Obadea personal, după care îi erau înmânate tot lui, în aceeași zi, deoarece - ca o măsură de maximă securitate - acestea erau dactilografiate într-un singur exemplar, semnate și sigilate doar de colonel. Funcția acestuia era atât de puternică, încât nu trebuia să ofere explicații pentru acțiunile sale decât Președintelui țării si Șefului Securității Statului. Pe de altă parte, însă, el avea puterea de a solicita ajutorul și sprijinul oricărei instituții din țară. A fost stabilită o linie telefonică particulară, doar între el și cabinetul lui Ceaușescu, iar informațiile și rapoartele care erau primite la departament intrau în categoria: SECRET DE STAT - gradul 5. La acestea nu aveau acces decât Ceaușescu, Șeful Securității Statului, Șeful de Stat Major și, bineînțeles, Obadea însuși.

Colonelul îi prezentase inițial dictatorului (la puțin timp după ce preluase funcția de șef al DZ) o listă cu șaisprezece propuneri, care să reprezinte infrastructura unei funcționări ireproșabile a departamentului. Ceaușescu le-a aprobat pe toate. Ulterior, însă, cu viclenia lui specifică și temându-se ca puterea lui Obadea să nu creeze un precedent periculos, el a creat unele „supape”. Astfel, colonelul nu mai putea acționa și interveni în toate instituțiile din țară, decât în cele care se încadrau în domeniul activității care era specifică departamentului pe care îl conducea, deși limitele acestei

precizări erau foarte vagi. O altă restricție impusă a fost aceea că Obadea nu mai avea acces la alte secrete de stat sau la cele ale Securității Statului, în afara informațiilor secrete care proveneau din propriul său departament, în sfârșit, trebuia să accepte, atunci când i se solicita, controlul Șefului Securității Statului, însă fără ca acesta să aibă drept decizional, ci doar de alcătuire a unui raport de constatare către Ceaușescu. Totuși, datorită specificului neobișnuit al activității DZ, aceste mici „amendamente” nu l-au deranjat pe colonelul Obadea. Activitatea lui excelentă din anii care au urmat a demonstrat profesionalismul și abilitatea pe care o manifestă în relațiile, de multe ori complicate, cu subalternii săi.

Aceste măsuri de securitate extraordinare s-au dovedit foarte eficiente chiar și la câțiva ani după Revoluție, ceea ce a demonstrat bazele foarte solide și riguroase pe care fusese structurat Departamentul Zero. Cred că nici secretele armatei sau ale secției de spionaj extern nu erau mai bine păstrate ca dosarele DZ. Acestea erau prezentate lui Ceaușescu și aveau înscrise pe ele mai multe date-reper, ca în modelul următor:

ARHIVA SECRETA DE STAT — *Președintele statului*
NIVELUL DE INFORMAȚIE: 5 — *STRICT SECRET ȘI CONFIDENȚIAL*
Nr. 00345789/Secția I

RAPORT - DEPARTAMENTUL ZERO
NR. 9 - înregistrare unică
Cu privire la galeria delegat din peștera

După ce Șeful Statului lua cunoștință de conținutul raportului și avea o discuție rezumativă cu Obadea, dosarul era luat de colonel și închis într-un seif special din biroul acestuia, care se afla la baza din Valea Ursului, după ce în prealabil era sigilat cu o bandă lată de carton roșu și cu un sigiliu de plumb. Pe carton era scris:

ACCES LIMITAT: 1.Președintele țării
2.Șeful Departamentului Zero
3.Șeful Securității
Seria : Al-nr.9 (ARHIVA SECRETĂ DE STAT)

În păienjenișul de Secțiuni și Direcții ale Securității, Armatei și Ministerului de Interne, Departamentul Zero se distingea ca o insulă aparte, aproape de tip occidental, separat prin specificul lui de celelalte activități ale aparatului de stat. Acesta era cadrul general când Cezar a fost adus la baza secretă de lângă B..., în anul 1980. Prin comparație cu nivelul de trai din casa părinților săi, acolo avea acces la tot confortul și la o dotare tehnică de excepție. Planurile speciale și lucrările la construcția bazei fuseseră încredințate unei firme specializate din SUA, însă tehnica și aparatura au fost comandate și importate din Olanda. Complexul fusese dat în folosință cu aproape un an în urmă, la puțin timp după ce colonelul Obadea preluase conducerea departamentului. Existau două corpuri principale: o clădire pentru personal și pentru desfășurarea activităților rutiniere și o a doua clădire, mai mare și mai sofisticată, care era destinată persoanelor care erau selectate și aduse acolo, incluzând mai multe apartamente, o bucătărie, o sală de mese și o secțiune izolată în care se aflau laboratoarele pentru diferite experimente. Zona bazei era încercuită de un gard înalt de beton iar în jurul lui accesul era interzis pe o rază de o sută de metri, paza fiind militarizată, în mod aparent, totul semăna cu o banală unitate militară, care nu trezea suspiciuni și nici interes deosebit. Aprovizionarea se făcea o dată pe săptămână, pentru a se limita la minimum legăturile cu exteriorul.

Atunci când Cezar a sosit la bază, acolo se mai aflau patru subiecți: trei copii și un adult. Fiecare dintre ei ocupa câte unul dintre apartamentele cochete ale clădirii principale, de unde nu li se permitea să iasă decât la anumite ore. Programul era lejer, însă paza era foarte strictă. Personalul era alcătuit din zece persoane, nouă bărbați și o femeie de 35-40 de ani, care era consiliera misteriosului doctor Xien. Mă voi opri însă aici cu furnizarea altor detalii,

deși Cezar mi-a descris în mod amănunțit locul și activitatea de acolo. Ulterior, printr-un concurs favorabil de împrejurări mi s-a permis să vizitez acest loc și trebuie să mărturisesc că el m-a impresionat profund. Chiar dacă atunci baza nu mai avea aceeași destinație ca în anii '80, activitatea ei continua într-un regim secret foarte sever.

Cezar a rămas în acel complex tehnic militarizat o perioadă de cinci ani. El a înțeles foarte repede că legăturile cu părinții săi erau probabil rupte pentru totdeauna, dar cel puțin acolo i se ofereau posibilități nebănuite de a-și dezvolta capacitățile sale deosebite. Cu ceilalți colegi din stabiliment se întâlnea fie în orele de recreere și sport, fie la cursurile speciale pe care le preda doctorul Xien. Fiecare dintre aceștia deținea anumite puteri, pe care Cezar mi le-a descris sumar și cu mult umor.

De pildă, unul dintre copii, un băiat de paisprezece ani, se distingea prin faptul că ombilicul său acoperea o mare parte din abdomen, având cam zece centimetri în diametru. Indiferent de condiția vremii, băiatul nu purta decât o pereche de pantaloni subțiri din bumbac. Numele lui era Eduard. Radiația sa psihică era atât de puternică, încât oricine se afla în preajma lui se simțea într-un fel timorat, nesigur, fiind cuprins chiar de o senzație de frică care nu avea nici o explicație concretă, dar care devenea în scurt timp apăsătoare. Aceste senzații erau percepute atunci când Eduard era calm și relaxat, dar dacă din vreun motiv anume el se supăra, puteau fi chiar vizibile mici flash-uri, ca niște scântei, care apăreau în jurul trupului său, mai ales în preajma capului. In astfel de momente, de obicei obiectele din imediata lui apropiere se spărgeau sau se deformau. De aceea, spațiul în care locuia era dotat în cea mai mare parte cu obiecte din lemn și din plastic, pentru că acestea puteau fi înlocuite mai ușor. În perioada verii, apartamentul lui era conectat la un sistem special de răcire a aerului, deoarece băiatul nu putea să suporte temperaturi mai mari de douăzeci de grade Celsius. Varianta cu aerul condiționat nu era satisfăcătoare, deoarece Eduard afirma că, deși răcoros, aerul respectiv era lipsit de componenta lui energetică, vitală, adică altfel spus era un aer „mort”, care provoca mai

mult rău decât bine. Principala capacitate paranormală a băiatului era puterea telekinetică, adică însușirea de a putea mișca și deplasa obiecte materiale fără să le atingă, doar printr-un efort de voință. Eduard putea să ridice în aer, de la distanță, diferite lucruri, menținându-le sau mișcându-le astfel timp de mai multe minute. Deși nu a fost prea impresionat de posibilitățile colegului său, Cezar mi-a povestit totuși că experiența de vârf a lui Eduard a fost cea în care a individualizat și apoi a ridicat în aer, prin concentrare, o sferă de apă pe care mai apoi a deplasat-o prin spațiul camerei.

Un alt băiat, care avea aproximativ aceeași vârstă ca a lui Cezar, nu ieșea aparent în evidență prin nimic deosebit, înzestrarea lui era însă de excepție, deoarece putea să prevadă în linii mari evenimente care aveau să se petreacă într-o marja de 10-20 de ore, de la momentul prezent în viitor. Am aflat că Octavian a reușit să-și îmbunătățească gradat performanțele până la un interval de 28 de ore în timpul viitor, predicțiile lui fiind chiar din ce în ce mai exacte. Totuși, din câte mi-a spus Cezar, el nu a fost capabil să depășească vreodată această limită. Interesul oficialilor pentru acel băiat era deosebit și aceasta a făcut ca el să se bucure de un tratament aparte. Chiar și m orele de repaus, când copiii se jucau, el era însoțit permanent de un individ solid și sobru, a cărui sarcină era sa vegheze ca băiatul să nu prezică ceva celor din jur. Precauție oarecum inutilă, deoarece Octavian era mai mult retras, gânditor, uneori chiar apatic. Slăbuț la trup și având ochii adânciți în orbite, el rămânea adeseori pe gânduri, abstras de la orice influențe exterioare. Cezar l-a descris ca pe un băiat deosebit chiar ți printre ceilalți care aveau puteri paranormale. Acea stranie capacitate a sa de a percepe viitorul într-o anumită marjă de timp nu era doar intuitivă, așa după cum este în cazul celor mai multe persoane care asociază această aptitudine cu ghicitul în cărți, în cafea sau prin intermediul altor modalități.

- Tot ceea ce se petrece, tot ceea ce se derulează în acest univers, orice faptă, orice acțiune, gând, emoție sau sentiment rămâne „înregistrat” cu fidelitate pe un fel de

„suport” subtil, mi-a explicat Cezar, răspunzând astfel la nedumeririle mele firești. Analogic vorbind, este o „înregistrare” care poate fi comparată în anumite limite cu felul în care rămân imprimate unele instantanee din viața ta sau a altcuiva pe o peliculă fotografică sensibilă, atunci când se utilizează un aparat de fotografiat. Altfel nu ar fi posibilă investigarea timpului în trecut sau în viitor.

Am intervenit atunci timid, dar contrariat:

- Totuși, cum este posibilă viziunea viitorului, din moment ce acesta nici nu a ajuns să se petreacă? Cezar a schițat un zâmbet.

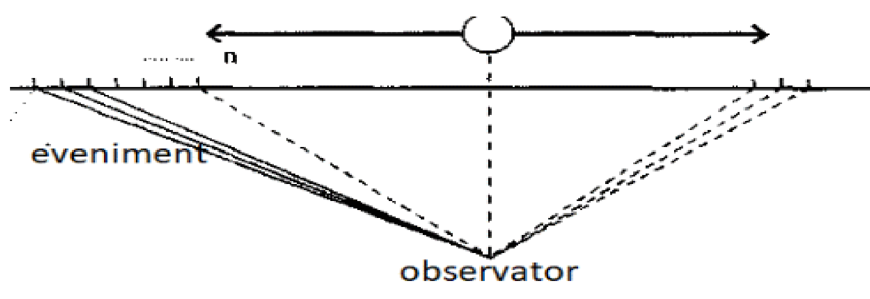
- Aparent, logica ta este sănătoasă. Ceea ce probabil încă nu știi este faptul că timpul, în el însuși, este o noțiune iluzorie. Există, bineînțeles, energia subtilă a timpului, dar ea este modulată în mod specific de conștiința sau percepția fiecăruia dintre noi. De pildă, aceeași perioadă de timp, să zicem de o oră, este percepută în mod subiectiv de mai multe persoane, deoarece unora li se pare că „timpul trece mai greu”, iar altora că el „trece mai ușor”. Unii pot să afirme chiar că „a trecut într-o clipă”. Aprecierile sunt diferite, deși perioada de timp este aceeași, în conștiința omului apare doar iluzia că există trecut sau viitor, pentru că aceste noțiuni se datorează, la rândul lor, percepției fragmentate pe care ființa umană obișnuită o are asupra timpului. Imaginează-ți acum că această formă energetică extrem de fină, pe care o numești timp, arată - metaforic vorbind - precum o bandă continuă sau un film foto desfășurat.

Cezar a desenat atunci o schemă simplă pe hârtie, pentru ca explicațiile pe care mi le oferea să fie cât mai clare. Eram nerăbdător să aflu de la el noi taine despre anumite realități care până atunci fuseseră inaccesibile cunoașterii mele. Sesizând în repetate rânduri această atitudine sinceră din partea mea, Cezar a acceptat în mod tacit să mă ghideze, ca un adevărat maestru, prin umbrele înșelătoare care ascund cunoașterea veritabilă, inițiatică.

- Axa timpului este continuă, dar oamenii o percep împărțită, cuantificată în trecut și viitor, în accepțiunea obișnuită, prezentul este relativ, deoarece clipa prezentă devine trecut în momentul următor; la rândul lui, acesta

devine noul prezent, deși cu o clipă înainte fusese viitor. Fiind continuu, timpul este ca o „bandă de timp” desfășurată. Oamenii trăiesc chiar în această bandă și de aceea ei se identifică cu aspectele ei parțiale; nu mai au percepția de ansamblu a benzii temporale, care este continuă, ci sesizează fenomenul temporal în mod fragmentat, în trecut și viitor, deoarece conștiința lor este și ea limitată doar la un fragment sau altul de cunoaștere. Să presupunem acum că această conștiință se expansionează, creste ca o sferă uriașă și cuprinde în câmpul ei de percepție și cunoaștere aproape întregul univers. Aceasta este de ajuns pentru a depăși bariera timpului, pe care atunci îl vei percepe ca un tot unitar și veșnic prezent. Trecutul și viitorul își pierd sensul lor relativ. Atunci, cel care experimentează acest nivel de conștiință devine un fel de observator detașat, care are la dispoziție un câmp foarte larg de „vizionare”. Analogic vorbind, ești precum un turist într-un oraș cu vechi tradiții; la început, te plimbi pe străzi și vizitezi locurile interesante, unul câte unul, deoarece nu ai posibilitatea să observi totul deodată. Clădirile, oamenii, mașinile, copacii îți obstrucționează privirea. Imediat însă ce te ridici la verticală în aer, la mare înălțime, de pildă în nacela unui balon, ai posibilitatea să observi întregul oraș dintr-o singură privire. Oricare ar fi zona sau clădirea pe care o cauți, tu o poți accesa instantaneu, pentru că întreaga viață și forfotă a orașului, deși fragmentată pentru diverșii lui locuitori din diferitele zone ale sale, îți apare în ansamblu ca un întreg și în mod simultan. Sper că această analogie este sugestivă pentru a înțelege cât mai bine problema timpului.

AXA CONTINUĂ A TIMPULUI

Călătoria în timp nu reprezintă altceva decât expansiunea conștiinței care atunci are acces la realitatea energiei timpului. Acest lucru este dificil de făcut și puțini oameni ajung să-l stăpânească și să-l controleze perfect. Există însă și etape intermediare; în una dintre aceste etape se afla Octavian. Din păcate el a fost dus într-o altă locație, în 1984, și de atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Deși înțelesesem explicațiile în esența lor, totuși mai existau unele nelămuriri. De exemplu, nu-mi era clar cum se poate expansiona conștiința și nici cum se poate realiza, la voință, percepția unui anumit fragment de Imediat ce în mintea mea s-au ivit aceste probleme și mă pregăteam să formulez întrebarea, răspunsul lui Cezar a sosit în mod spontan:

- Pentru a realiza o veritabilă deplasare în timp la nivelul conștiinței este necesară o rafinare deosebită a percepției și a nivelului de cunoaștere. O dată ce „ținta” temporală a fost ferm fixată la nivel mental, focalizarea energiei mentale spre acea zonă va determina amorsarea unui proces de rezonanță, prin care ajungi să „trăiești” efectiv în respectiva perioadă de timp și să te identifici perfect cu stările, emoțiile și caracteristicile acelor vremuri, întocmai ca spectatorul unui film care, într-un anume fel, „intră” și el în realitatea acestuia. Cu alte cuvinte vezi, auzi, miroși, guști și pipăi exact așa cum o faci în mod obișnuit în propria ta felie de timp, numai că senzațiile sunt resimțite având specificul lui atunci și acolo, pentru că ele s-au petrecut deja. Aceasta reprezintă, de altfel, certitudinea că experiența deplasării în timp a fost veritabilă și ea nu a îmbrăcat doar haina iluzorie a unei imaginații mentale debordante. Există, desigur, și posibilitatea deplasării în timp cu corpul fizic, însă felul în care poate fi ea realizată individual implică explicații mai complexe; în plus, motivația unei astfel de deplasări trebuie să fie foarte puternică și importantă, deoarece atunci interferențele sunt majore.

M-am declarat mulțumit deocamdată cu aceste explicații și în forul meu lăuntric mi-am propus sincer să ajung și eu să experimentez aceste realități fascinante.

În perioada pe care a petrecut-o la baza din B..., Cezar a făcut progrese remarcabile, dezvoltându-și capacitățile de percepție și pe acelea de acțiune subtilă. Unele dintre experiențele lui spirituale extraordinare erau cunoscute de enigmaticul doctor Xien, care în tot aceste timp îl ghidase cu multă competență și atenție pe Cezar, acolo unde acesta întâmpina greutăți.

Doctorul Xien a dispărut într-un mod misterios, împreună cu asistenta lui, la puțin timp după Revoluția din 1989, însă nimeni nu părea să știe cum și de ce s-a petrecut aceasta. Punctul de vedere general a fost acela că se încheiase un lung contract de colaborare, însă eu sunt sigur că Cezar cunoștea adevărul în legătură cu acest subiect, dar din anumite motive el nu a dorit să-mi ofere mai multe detalii.

Contactele dintre Cezar și ceilalți ocupanți ai stabilimentului au fost foarte puține și doar conjuncturale, în acest sens existând reguli foarte stricte. De altfel, până la începutul anului 1986 el a fost singurul care a fost menținut în acel loc, fără să fie transferat. Nici unul dintre cei pe care i-a găsit acolo, în 1980, nu a rămas până la plecarea lui. În timp, colegii lui au fost trimiși în alte locații, dar rațiunile pentru care erau efectuate aceste transferuri au rămas necunoscute, în locurile celor plecați veneau mereu alții, despre care Cezar nu avea însă posibilitatea să afle prea multe, căci și aceia erau transferați relativ repede.

Anul 1986 a constituit un „punct de inflexiune” în viața lui Cezar, culminând cu o experiență spirituală extraordinară. Evenimentele din acea perioadă au fost însă strâns corelate cu prezența și acțiunile șefului departamentului, care era colonelul Obadea. El îl aprecia în mod deosebit pe Cezar și nu de puține ori discutau despre diferitele aspecte implicate în activitatea departamentului. Deși era adolescent, Cezar nu corespundea totuși, nici măcar pe departe, tiparelor obișnuite ale personalității și maturității care sunt asociate acestei vârste. Viața și experiența în cadrul bazei de la B... aveau alte standarde, mult mai înalte decât cele din societatea exterioară; locul era parcă desprins dintr-o lume paralelă, în care legile fizice ale acesteia sau concepțiile și ideile locuitorilor ei nu mai respectau nicidecum normele

unanim cunoscute. Este adevărat că, în funcția sa de comandant al DZ, colonelul Obadea se orienta cu precădere asupra aspectelor de ordin militar, de securitate, administrative și chiar politice care priveau structura organizatorică pe care o conducea, însă el cunoștea de asemenea cu precizie dosarul secret al fiecărui „subiect” în parte și urmărea cu interes activitatea și realizările celor care erau duși acolo. Obadea erau unul dintre puținii oameni ai Securității de atunci care manifesta un spirit deschis și o conduită morală de excepție. Totodată, el era și foarte abil în jocurile politice care confruntau diferite forțe și interese, iar evenimentele ulterioare aveau să demonstreze că planurile și ideile colonelului începuseră să fie aplicate încă din acea perioadă. Dar, să nu anticipăm.

In 1986, Obadea se afla într-un conflict mocnit de interese cu Șeful general al Securității Statului, care nu agrea „independența” departamentului. Acesta făcuse deja mai multe controale la bazele DZ, controale care nu aveau practic nici o justificare, dar care îi permiteau să „macine” în mod gradat poziția lui Obadea în fața lui Ceaușescu, prin rapoartele cu o notă concluzivă nefavorabilă pe care le înainta dictatorului. Ideea era să-l dea jos din funcție pe Obadea și să asimileze DZ la structura generală a Securității, ceea ce i-ar fi permis actul decizional la nivelul departamentului. Planul Șefului Securității era însă rudimentar și lipsit de finețe; chiar și Ceaușescu, cunoscut pentru suspiciunea lui, nu l-a prea luat în seamă, însă tensiunile totuși existau. De aceea, Obadea era nevoit să acționeze cu precauție și să facă un adevărat slalom pentru a înșela vigilența superiorului său ierarhic, care era Șeful general al Securității.

În acel an, colonelul a luat surprinzătoarea decizie ca Cezar să-și viziteze familia, justificând aceasta printr-o așa-zisă „instabilitate” emoțională a subiectului, care era necesar să fie atenuată.

- În realitate, mi-a precizat Cezar zâmbind ușor, intenția lui Obadea era cu totul alta. Vizita pe care urma să o fac părinților nu constituia decât o pavăză, o diversiune pentru a ascunde de Ceilalți factori interesați o acțiune mult mai

importantă, în ceea ce mă privea, cunoșteam foarte bine situația familiei mele, chiar dacă aparent eram izolat fizic de ea. Știam, de pildă, că tatăl meu murise cu doi ani înainte într-un accident stupid și că mama mea suportase destul de greu acea pierdere. Te întrebi mirat cum am ajuns să cunosc aceasta fără să părăsesc totuși incinta bazei și fără să mă anunțe nimeni despre acel fapt. Îți voi spune doar că numai corpul meu fizic se afla restricționat în activitatea sa, dar libertatea gândirii și a acțiunii în celelalte corpuri subtile ale mele era foarte mare.

Față de mirarea și neîncrederea afișate de mine la auzul celor afirmate, Cezar a continuat să-mi explice cu bunăvoință și răbdare:

- Îndoiala ta provine din necunoașterea unor realități esențiale. Este ca și cum ai avea o haină plină cu bani care sunt ascunși în căptușeala ei, despre care nu știi însă nimic; tu continui să porți haina, dar cerșești în fiecare zi la colț de stradă pentru a te întreține. Cred că ai înțeles deja că nu suntem nici pe departe doar acest corp de materie fizică, ponderală. Experiența practică îți va dovedi fără nici un dubiu acest adevăr. Atunci vei descoperi că un alt corp, mult mai „flexibil” și „ușor”, dacă mă pot exprima astfel, îți stă la dispoziție pentru a cunoaște multe alte secrete și mistere. Bineînțeles, acest corp de natură mult mai subtilă decât cea a corpului fizic este și el guvernat de anumite legi și restricții, deoarece există structuri ale ființei noastre care sunt încă mult mai rafinate și subtile ca acesta, însă comparativ cu corpul fizic el se află în dimensiunea superioară pe care ocultiștii și inițiații o numesc „astral”.

Dobândirea capacității de a fi conștient de propriul tău corp astral, așa cum ești conștient de cel fizic, este un proces relativ ușor pentru unii oameni și implică un anumit grad de purificare și de elevare a conștiinței la acel nivel. Există foarte multe ființe umane care au trăit cel puțin o astfel de experiență, numită în lucrările de specialitate „dedublare astrală conștientă” sau „experiență extracorporală”. O astfel de experiență poate surveni accidental - de pildă, în urma unei emoții foarte puternice; în timpul somnului cu vise - atunci când, pentru perioade mai lungi sau mai scurte devii

conștient că visezi; sau la voință, în orice moment dorești, ceea ce este însă mai dificil de obținut. Unii oameni care au ajuns deja la un înalt grad de dezvoltare a capacităților lor psihice și spirituale sunt perfect conștienți de acțiunile corpului lor astral chiar în timp ce ei trăiesc și acționează în mod obișnuit în corpul fizic, însă aceasta implică un nivel foarte elevat de dezvoltare a conștiinței individuale, despre care nu vom vorbi acum. În general, cei care trăiesc experiența dedublării astrale conștiente doresc să obțină informații sau să aibă acces în locuri sau conjuncturi deosebite, datorită unor interese meschine sau egoiste pe care le urmăresc. Metoda a fost și este folosită, cu o anumită marjă de eroare, în acțiunile de spionaj militar, economic sau chiar politic, de către marile puteri ale lumii. Totuși, cei care aplică această putere psihică în mod egoist se confruntă cu repetate eșecuri, deziluzii și stagnări la nivele inferioare ale gândirii și comportamentului, pentru că ei nu cunosc sau pur și simplu ignoră anumite legi esențiale care descriu armonia și relația dintre acțiune și rezultatul ei. Este ca atunci când, analogic vorbind, o conductă prin care apa circulă liberă și nestânjenită se înfundă treptat cu câlți și alte murdării, până când ea se blochează complet; de aceea, mulți care s-au bucurat la început de diversele puteri psihice pe care le dobândiseră sau pe care deja le aveau, au putut să remarce în timp o diminuare gradată a acestora, chiar până la dispariția lor totală în unele cazuri.

Aceasta trebuie să te facă să înțelegi în special importanța pe care o are responsabilitatea acțiunii în astfel de cazuri. Să știi că în marea lor majoritate, mai ales din ignoranță și comoditate, oamenii preferă să nege lucrurile sau faptele la care nu au acces direct prin simțuri sau prin experiență directă. Puțini sunt cei care, datorită unui anumit grad de elevare la care au ajuns, intuiesc faptul că libertatea de acțiune de care se bucură atunci, de pildă prin dedublare astrală conștientă, reprezintă o realitate pe care ei trebuie să o folosească în mod constructiv și nu egoist. Se pot observa și cunoaște atunci aspecte relativ obișnuite ale vieții cotidiene, însă este de asemenea posibilă cunoașterea și aflarea unor

secrete pe care unii ar vrea să le cunoască, dar nu au această posibilitate.

Deși în planul astral există, ca și în planul fizic, anumite „bariere” care blochează accesul informațional în ceea ce privește unele locuri sau aspecte secrete, totuși libertatea de acțiune și de deplasare este incomparabilă cu aceea din planul fizic. Obstacolele și barierele din planul astral au rolul de a-i selecta pe cei care doresc să cunoască anumite taine și mistere, atât după frecvența lor caracteristică de vibrație, cât și după intenția pe care ei o urmăresc în acea acțiune, în planul astral, deplasarea se face după cu totul alte principii decât în lumea fizică, ea survenind la voință și producându-se fie cu o anumită viteză - de obicei foarte mare - fie aproape instantaneu și aceasta în orice colț al planetei: sub apă, sub pământ, la suprafața lui sau în aer. Mai speciale sunt deplasările în spațiul cosmic, pe alte planete sau corpuri cerești, când într-o primă fază experiențele trebuie să se limiteze la sistemul nostru solar. Doar mai apoi, în mod gradat, pe măsura înțelegerii corecte a unor aspecte și legi tainice ale universului, deplasările pot fi extinse la nivel galactic, explorând astfel diferitele zone ale galaxiei noastre.

În ceea ce privește proiecțiile conștiinței noastre individuale la nivel intergalactic, acestea se efectuează cu alte corpuri, mult mai subtile ca cel astral, dar nu vom aborda aici și acum acest subiect.

Ceea ce am vrut să te fac în principal să înțelegi, este faptul că materia fizică nu influențează absolut deloc deplasarea corpului astral, în schimb, această deplasare este obstrucționată de anumite forțe și entități subtile care acționează în anumite „puncte” sau „zone-cheie” atât din planul astral cât și din planul fizic, în care accesul la informație este blocat. De exemplu, acest gen de restricții pot fi întâlnite în protecția anumitor comori sau depozite de o natură specială și secretă, la anumite porți, galerii sau căi de acces rapid spre alte puncte ale planetei sau chiar a altor lumi. Alteori, „blocajele” astrale limitează accesul față de anumite inițieri oculte sau mistere care sunt protejate de entități-gardiene special invocate.

Nu vreau să înțelegi de aici că aceste restricții sunt imuabile, dar ele îi privesc mai ales pe cei insuficient evoluați care încă nu sunt pregătiți să se confrunte cu anumite mistere fără să urmărească să le folosească în mod personal și egoist. Ar mai fi încă multe de spus în ceea ce privește modalitățile practice de dobândire a puterii de dedublare astrală conștientă, precum și alte detalii care se referă efectiv la experiența practică a dedublării astrale, dar va veni un timp când vom avea ocazia să discutăm în amănunțime despre toate aceste aspecte.

Acum îți voi spune că adevărata intenție a colonelului Obadea nu era aceea de a mă trimite la F... să-mi vizitez mama - bineînțeles, însoțit de o gardă specială - ci de a face o deplasare foarte secretă, la Mănăstirea Cernica, lângă București. Cred că înțelegi faptul că, în acele vremuri, deplasarea unor oficialități politice sau militare din conducerea țării la un lăcaș de cult era ceva foarte periculos. Regimul comunist, ateu prin însăși doctrina sa, elimina din start această abordare sub amenințarea unor pedepse corespunzătoare.

Nu am știut nimic despre ținta deplasării noastre până nu am ajuns la poarta bisericii. Eram însoțit de colonelul Obadea și călătoria am efectuat-o pe timpul nopții, de la bază până la București cu elicopterul, iar de acolo și până la Cernica cu un automobil de teren. Pe drum, colonelul mi-a spus că dorește să mă întâlnesc și să vorbesc cu o față bisericească, un preot cu totul deosebit, despre care spunea că era deja un adevărat sfânt în viață, având mari puteri și har divin.

La intrarea în curtea mănăstirii am zărit foarte multe mașini ale oamenilor care veniseră din toate colțurile țării să viziteze mănăstirea sau să se roage plini de credință. De fapt, Obadea mi-a explicat că aproape toți cei care așteptau pe șosea se aflau acolo pentru a vorbi cu acel monah, care se numea Arsenic Boca. Colonelul aranjase deja întâlnirea cu câteva zile înainte, în timp ce mergeam prin curtea mănăstirii și ne îndreptam spre chilia ascetului am putut observa două gărzi în civil care se postaseră de o parte și de alta a ușii chiliei respective. Cei doi trebuiau să asigure paza, astfel ca

noi să nu fim deranjați pe tot parcursul discuției. Deși zorii încă nu apăruseră și afară era destul de frig, prin curte se deplasau câțiva călugări, rapid și fără zgomot, probabil pentru rugăciunea de dimineață.

Înainte de a intra în chilie, Obadea mi-a spus:

- Singurul lucru pe care îl doresc de la tine este să discuți foarte deschis cu părintele Arsenic. Vom fi doar noi doi în încăpere cu părintele, iar această discuție trebuie să rămână secretă. Avem mulți dușmani.

Mi-am dat în mod tacit acordul. Colonelul era un om inteligent și capabil, care știa să se strecoare printre meandrele sistemului comunist impus de Ceaușescu și care intuia corect că zilele dictaturii acestuia erau practic numărate. Ne aflam în anul 1986. în acea perioadă, abilitatea colonelului consta mai ales în a lăsa impresia unei activități ireproșabile, în paralel cu pregătirea terenului pentru „noua trecere”. Rezistase șapte ani la conducerea departamentului - caz foarte rar în acea vreme - și nu voia să facă vreo greșeală tocmai atunci când se iveau speranțele unui nou început pentru întreaga țară. Orice acțiune în acest sens trebuia planificată cu minuțiozitate și executată cu mare atenție. Schimbarea la care aspira aproape toată lumea - și populația, și unii șefi politici sau militari – era iminentă, însă ea trebuia să se producă în condiții de maximă securitate, pentru a se împiedica astfel eventualele eșecuri. Comploturile sau grupările se dovediseră periculoase, încrederea în alții era aproape imposibilă, astfel că lui Obadea îi mai rămăsese practic un culoar destul de îngust de acțiune, acela al specificului activității DZ, al cărui șef era. Dacă era inteligent folosită, această direcție de acțiune se putea dovedi, totuși, foarte eficientă.

Colonelul nu avea aspirații politice și nici nu dorea să parvină în sfera afacerilor, ci îl interesa cu precădere tranziția, menținerea și dezvoltarea în cele mai bune condiții a ceea ce realizase în cadrul departamentului. El avea o deosebită viziune practică asupra evenimentelor înconjurătoare și acorda un profund respect și o mare încredere fenomenelor oculte și aspectelor inițiatice, urmărind să îmbine cât mai bine și mai cu folos elementele și

conjuncturile din viața fizică cu metodele subtile de acțiune. Precaut, colonelul Obadea își calcula mai întâi cu atenție fiecare pas, înainte ca acesta să se dovedească a fi fatal; în situația și poziția sa, nu funcția pe care o deținea reprezenta marea pierdere, ci însăși viața lui. Chiar dacă relațiile sale cu Ceaușescu erau destul de bune, nu-și putea permite totuși nici o greșeală, deoarece știa că dictatorul n-ar fi șovăit nici măcar o clipă să-l execute în cazul în care intențiile sale ar fi fost demascate. „Lupii sunt mereu la pândă”, obișnuia el să-mi spună.

Planul lui Obadea era relativ simplu: dacă, eventual, ar fi intervenit unele voci mirate sau întrebări incomode în legătură cu vizita de la Cernica, totul ar fi fost justificat prin „specificul activității”; ar fi invocat atunci unele „verificări” și „experimente” foarte secrete. Dacă totul s-ar fi integrat în normal, misterul convorbirii noastre cu părintele Arsenic B oca ar fi rămas știut doar de trei persoane. Monahul a murit după trei ani, în 1989, cu puțin timp înainte de Revoluție; mai rămâneam eu însumi, care reprezentam o sursă relativ „blocată” pentru lumea exterioară. Desigur, în cazul unei anchete, lucrurile nu ar fi fost deloc simple, dar varianta respectivă i s-a părut colonelului ca fiind totuși cea mai puțin periculoasă.

Aș vrea să înțelegi, de asemenea, că Obadea a lăsat să treacă aproape șase ani până să se hotărască să aibă mai multă încredere în mine. Sunt sigur că a studiat foarte atent fișele doctorului Xien referitoare la persoana mea, m-a observat discret în diferite situații și m-a supus indirect la anumite teste. Așa se explică și faptul că nu am fost mutat niciodată de la baza din B..., cum de altfel s-a petrecut cu toți ceilalți colegi ai mei care s-au perindat pe acolo. La Cernica am realizat spontan, intuitiv, că Obadea urmărește să mă pregătească în secret, să mă „formeze” pentru anumite planuri de viitor. Această inițiativă era ușurată de faptul că, la rândul meu, îl simpatizam pe colonel și îi cunoșteam natura sinceră și fondul bun pe care îl avea.

Ceea ce îmi relata Cezar trezea fiori nebănuiți în mine. Auzisem și eu despre marele sfânt și duhovnic Arsenic Boca din Ardeal, de la Mănăstirea Sâmbăta și știam că fusese

foarte prigonit de regimul comunist. Veștile despre harul și puterile lui divine făcuseră de mult înconjurul țării, dar ele erau înăbușite de ideologia și acțiunea tipic comunistă. Pentru a împiedica masele de oameni să vină puhoi la monah să fie binecuvântate, autoritățile îl strămutau adeseori pe ascuns la diferite mănăstiri, sau îl păzeau, nelăsându-l să vorbească oamenilor. Uneori, foarte rar, părintele Arsenic ajungea și la Mănăstirea Cernica. Existau unele zvonuri că prezența ocazională a monahului în acel lăcaș sfânt se datora intervenției unor personalități politice din acea Vreme, chiar din conducerea țării, pentru ca ele să-l poată vizita și să poată vorbi cu el în particular, fără să se expună unor mari riscuri. Chiar dacă nu politicienii erau cei care îl aduceau pe Arsenie Boca la Cernica, lângă București, este totuși un fapt binecunoscut că aceștia au avut de-a lungul anilor repetate întâlniri și convorbiri particulare, în secret, cu părintele.

În cazul deplasării colonelului și a lui Cezar la Cernica, problema era puțin diferită; nu Cezar a fost cel care a solicitat întrevederea cu părintele Arsenie și nu el a fost cel care dorea să afle în mod special ceva de la acesta. El trăise deja unele experiențe spirituale foarte profunde, pe care ascetul le-a intuit imediat atunci când l-a văzut, întâlnirea a fost, în mod sigur, una dintre cele mai stranii și enigmatice care se pot închipui.

Cezar a reluat firul povestirii.

- Într-adevăr, în zorii acelei zile lucrurile apăreau într-o lumină destul de stranie la Cernica. Nimeni nu știa ce se petrece, cine trebuia să vină, ce trebuia să urmeze. Această relativă agitație exista însă doar în exterior, printre credincioșii care așteptau să li se permită accesul în mănăstire, fiind alimentată de incertitudini și diverse alte zvonuri și supoziții. Am aflat ulterior că, la un moment dat, oamenii de acolo au fost străbătuți de un fior la zvonul că părintele Arsenie ar putea fi arestat și luat de acolo. Psihicul maselor de oameni este foarte labil și el are o caracteristică lunară, de mare receptivitate. Anumite persoane și unele organizații oculte cunosc metode și procedee precise prin care pot influența în mod decisiv, fie numai și la nivel verbal, părerile și tendințele marilor grupuri de oameni. De altfel,

tocmai pe această caracteristică, de relativă inconștiență a maselor umane, se bazează teoriile diversiunii, zvonurilor și manipulării. Dacă, în plus, ele sunt susținute de un suport de influențare și manipulare tehnologică - de pildă, prin intermediul emisiei unor unde energetice cu o anumită frecvență - atunci efectele sunt aproape garantate. Nu vreau să înțelegi de aici, însă, că spontaneitatea lipsește cu desăvârșire în cazul maselor de oameni. Problema este însă mult mai complexă, deoarece metodele de manipulare care sunt folosite la nivelul planului fizic pot fi contracarate și eliminate cu succes prin anumite acțiuni de natură pur spirituală, mai ales atunci când acestea sunt efectuate la unison de cât mai multe persoane.

Dacă în cazul manipulării malefice oamenii devin oarecum robotizați și mecanici în acțiunile pe care le execută, mințile lor fiind atunci practic înnegurate și aproape inerte, în cazul acțiunii pozitive și profund benefice, luminoase și spirituale utilizând diverse metode inițiatice, ei se vor bucura de o minunată libertate și deschidere a orizontului individual. Atunci, oamenii încep să înțeleagă cu adevărat importanța fundamentală a liberului arbitru pe care îl au. Tocmai în aceasta constă lupta unor grupări malefice oculte: suprimarea prin orice mijloace posibile a liberului arbitru al omului, a posibilității lui de a alege singur și nemijlocit, a capacității de a se cunoaște în profunzime și de a afla adevărul existențial.

Dacă vei avea curiozitatea să analizezi măcar în parte sistemul social actual de informare, de conducere și de administrație în lume, vei putea să constați că totul în aceste direcții există în vederea suprimării și închiderii, a limitării individului și nu în scopul dezvoltării, deschiderii și cunoașterii sale libere, așa cum se afirmă în mod pervers prin intermediul diverselor sloganuri false. Nu mi-am propus acum să dezvoltăm această temă importantă de care, la urma urmelor, depinde însuși viitorul omenirii, îți voi oferi însă, mai târziu, alte detalii care să te facă să înțelegi mult mai profund sistemul complex de dominare a lumii. Pe moment, este suficient să-ți spun că „microbul” care face să se instaureze „boala” fatală în viața omului este ignoranța

întreținută în mod subversiv de anumite grupări oculte, precum și lipsa voinței individuale de a depăși această „boală”. Voi reveni însă, acum, la ceea ce îți relatam cu privire la întâlnirea cu părintele Arsenic Boca.

Foarte focalizat asupra relatării sale, Cezar și-a schimbat poziția pe scaun și a continuat imediat.

- Am făcut o paranteză la faptul că oamenii începuseră deja să răspândească niște zvonuri aberante. Adevărul a fost însă mult mai simplu. Nu-ți voi reda convorbirea pe care am avut-o atunci cu părintele; de altfel, ea a durat mai mult de trei ore. Colonelul, aflând unele lucruri despre existența lui în viitor, și-a abandonat treptat masca rigidității și a inflexibilității pe care o dobândise în timp, ca urmare a deformării profesionale. Am să-ți spun însă că Arsenic Boca făcea parte din acea categorie de oameni înțelepți care, deși dețin un corp fizic pe Pământ, au conștiința deja stabilită în Ceruri. Acel om mi-a lăsat cu adevărat o impresie foarte profundă și puternică. Toate puterile și forțele pe care le aveam sau le văzusem la alții, nu valorau nici cât o nucă în fața acelei măreții sclipitoare, pure și divine, care emana din ființa părintelui. Sfințenia și puterea lui de pătrundere în mintea și sufletul omului erau extraordinare și aceasta nu numai că se producea instantaneu atunci când te aflai în prezența aceste direcții există în vederea suprimării și închiderii, a limitării individului și nu în scopul dezvoltării, deschiderii și cunoașterii sale libere, așa cum se afirmă în mod pervers prin intermediul diverselor sloganuri false. Nu mi-am propus acum să dezvoltăm această temă importantă de care, la urma urmelor, depinde însuși viitorul omenirii, îți voi oferi însă, mai târziu, alte detalii care să te facă să înțelegi mult mai profund sistemul complex de dominare a lumii. Pe moment, este suficient să-ți spun că „microbul” care face să se instaureze „boala” fatală în viața omului este ignoranța întreținută în mod subversiv de anumite grupări oculte, precum și lipsa voinței individuale de a depăși această „boală”. Voi reveni însă, acum, la ceea ce îți relatam cu privire la întâlnirea cu părintele Arsenic Boca.

Foarte focalizat asupra relatării sale, Cezar și-a schimbat poziția pe scaun și a continuat imediat.

- Am făcut o paranteză la faptul că oamenii începuseră deja să răspândească niște zvonuri aberante. Adevărul a fost însă mult mai simplu. Nu-ți voi reda convorbirea pe care am avut-o atunci cu părintele; de altfel, ea a durat mai mult de trei ore. Colonelul, aflând unele lucruri despre existența lui în viitor, și-a abandonat treptat masca rigidității și a inflexibilității pe care o dobândise în timp, ca urmare a deformării profesionale. Am să-ți spun însă că Arsenic Boca făcea parte din acea categorie de oameni înțelepți care, deși dețin un corp fizic pe Pământ, au conștiința deja stabilită în Ceruri. Acel om mi-a lăsat cu adevărat o impresie foarte profundă și puternică. Toate puterile și forțele pe care le aveam sau le văzusem la alții, nu valorau nici cât o nucă în fața acelei măreții sclipitoare, pure și divine, care emana din ființa părintelui. Sfințenia și puterea lui de pătrundere în mintea și sufletul omului erau extraordinare și aceasta nu numai că se producea instantaneu atunci când te aflai în prezența lui, dar declanșau în propria ta ființă chiar un gen de bucurie și aspirație care îți determinau impulsul de a te oferi tu însuți, în totalitate și deliberat, cunoașterii acelui om. Era un sentiment inefabil, care avea legături directe cu cel mai profund resort spiritual al ființei noastre, care este etern, pur și indestructibil.

Metaforic vorbind, dacă asociezi calea până la acea sursă tainică din ființa noastră cu săpatul unei fântâni, atunci poți să știi că apa rece, limpede și minunată la care vei ajunge este însăși apa vieții pe care o vei bea în eternitate. Arsenic Boca avea uimitoarea influență subtilă de a te face să intuiești spontan prezența acelei ape din profunzimile ființei tale, cu mult înainte ca tu să ajungi la ea. în tine se năștea atunci, năvalnic și înălțător, un sentiment copleșitor de iubire și devoțiune și aceasta era verificarea cea mai sigură a autenticității nivelului spiritual și a harului divin la care ajunsese monahul. Datorită faptului că eu însumi aveam capacitatea de a simți și a cunoaște în limite destul de largi oamenii cu care mă confruntam, mi-a fost destul de simplu să realizez nuanțele foarte fine ale radiației psihice extraordinare pe care o manifestă Arsenic. Cunoașterea lui era instantanee și atât de profundă, încât ea provoca în cel

din fața lui, de cele mai multe ori, adevărate trăiri catarctice, însă chiar și aceste emoții apăreau în conformitate cu posibilitățile și aspirația fiecăruia.

Senzația pe care am trăit-o acolo, după ce am intrat în chilia lui, a fost aceea a unui sentiment de profunzime abisală a cunoașterii, care nu era însă disociată de iubirea pură. Nu vreau, totuși, să intru în domeniul abstract al unor observații de natură metafizică; nu cred că ți-ar fi de prea mult folos în această fază și nici nu știu dacă le-ai putea înțelege în întregime. De obicei, timpul lor vine după ce au fost făcuți deja câțiva pași importanți în această direcție. Majoritatea oamenilor este însă fixată în rutină zilnică și în participarea la activitățile mondene, încât astfel de idei - cum ar fi, de pildă, aceea a relațiilor dintre cunoaștere și iubire - ajung să i se pară de-a dreptul aberante și nebunești, în cel mai bun caz, ai putea să te alegi cu unele comentarii și observații ale celor din jur, care sunt făcute de pe o poziție așa-zis „superioară”, pentru a te determina să înțelegi că greșești. Acești oameni, practic, mor de sete, ca să mă refer tot la exemplul dinainte, dar ei nu-și dau seama de aceasta. Părintele Arsenie era expresia vie, inefabilă, a unuia care a ajuns să trăiască cu adevărat în fericirea cea mai pură. După gradul de înțelegere și receptivitate individuală, cei care se aflau în preajma lui puteau să resimtă ei înșiși unele crâmpeie din această fericire totală, așa cum un diapazon vibrează singur atunci când se află lângă pianul care scoate sunetul notei caracteristice diapazonului. Influența subtilă benefică, răbdarea și compasiunea pot transforma chiar și sufletele cele mai înnegurate.

In ceea ce-l privea pe colonelul Obadea, el a rezonat aproape de la început cu influența tainică, subtilă, a părintelui. Cu o bunătate nesfârșită, Arsenie Boca l-a sfătuit cum să procedeze pentru a evita vremurile tulburi care vor urma. În ceea ce mă privește, după ce am intrat în mica încăpere am observat că, mult timp după aceea, părintele nu mi-a aruncat nici măcar o privire, ca și cum n-aș fi existat acolo. Cam după o oră și jumătate, timp în care colonelul a ascultat stupefiat cuvintele sfântului, acesta s-a întors spre mine și mi-a spus că, în cazul meu nu este necesar să-mi

spună ceva anume, deoarece eu am găsit deja drumul spre lumină și voi fi ajutat în continuare să-l urmez fără șovăire. A indicat apoi cu precizie modalitățile în care Obadea și cu mine trebuie să conlucrăm pentru a avea succes în acțiunile viitoare care aveau să fie foarte importante, prin revelarea anumitor dovezi care vor ului întreaga lume și care vor fi descoperite după aproape douăzeci de ani. Deși mă aflam în acele momente într-o stare de absorbție interioară profundă, atunci când părintele a făcut acea prezicere am fost scuturat de un fior puternic în întreg corpul, care a determinat în mintea mea apariția unor intuiții și corelații foarte complexe.

Aici Cezar se opri câteva clipe, gânditor. Eu devenisem puțin agitat și încordat.

- Înseamnă că părintele Arsenie a vorbit și despre mine, adică despre faptul că te vei întâlni cu mine, că îmi vei povesti toate acestea și că îmi vei propune să public o carte cu aceste evenimente? l-am întrebat eu pe Cezar.

El zâmbi ușor, dar a continuat să păstreze o atitudine concentrată.

- Ne-a indicat faptul că vom găsi modalități potrivite de a sădi mai întâi semințele și apoi de a crește și dezvolta florile transformării spirituale ale acestui popor. Da, a precizat că vor fi publicate informații care vor avea un rol important în acest proces, însă aspectele secundare care au ținut de realizarea acestui fapt, incluzând aici alegerea ta și celelalte elemente, țin de planificarea pe care am făcut-o eu însumi și modul în care am gândit această acțiune.

- A spus ceva despre marea descoperire care va fi făcută și unde anume? am insistat eu.

- Nu, nu a precizat nimic în acest sens; a spus că se va petrece în mod sigur în țara noastră și că va avea un impact atât de mare, încât nu mai este nevoie să știm alte detalii. Dar a repetat de mai multe ori că va fi o luptă acerbă. Nu știu însă Ia ce s-a referit.

Anticipând puțin, voi spune că prezicerea părintelui Arsenie Boca s-a adeverit cu mare exactitate. Așa după cum se va vedea mai departe, uluitoarea descoperire a fost realizată în anul 2003, la șaptesprezece ani de la memorabila întâlnire din Mănăstirea Cernica. Ea a zguduit efectiv

eșafodajul politic, științific și religios al celei mai mari puteri actuale, care sunt Statele Unite ale Americii. A instituit imediat cel mai teribil secret mondial și a implicat o luptă diplomatică teribilă și presiuni politice extraordinare, deoarece România a dorit să prezinte această descoperire lumii întregi. Prin specificul ei, descoperirea amenință însăși influența politico-ideologică a Vaticanului și spulberă iremediabil atât concepția antropologică a științei moderne, cât și ideile despre istoria planetei noastre și a omenirii. Atunci când mi-a relatat despre discuția cu Arsenie Boca, Cezar nu cunoștea nici el natura descoperirii care avea să fie făcută, unde și când va avea ea loc, deoarece convorbirea noastră s-a desfășurat pe la începutul anului 2002. Felul în care s-au precipitat însă evenimentele, incredibilele conexiuni și sursele care au concurat la realizarea descoperirii îmi dau posibilitatea acum, când cunosc toate elementele implicate, să am o viziune fascinantă și de ansamblu a întregului angrenaj, uluitor de complex, care a condus la momentul epocalei descoperiri. Ea apare astfel ca un punct-focar, ca o primă „stație” foarte importantă pe calea transformării conștiinței umanității și mi se pare cu atât mai remarcabil și sugestiv faptul că ea s-a produs în România.

Așa după cum se va vedea, descoperirea reprezintă de fapt o „antecameră” la alte realități chiar mai tulburătoare, pe care Cezar, împreună cu o echipă de specialiști formată din reprezentanți ai SUA și ai României, le-a investigat în cadrul unei „mari expediții” pe parcursul unui an (din luna octombrie 2003, până în luna iulie 2004). Deoarece am fost la locul descoperirii, cunosc în ansamblu natura și locațiile acestei expediții care a fost efectuată. Știu că voi fi contactat de Cezar peste puțin timp și voi afla toate amănuntele necesare, însă problema publicării acestor informații rămâne totuși foarte controversată. Inițial, statul român a vrut să anunțe această descoperire lumii întregi și să o pună la dispoziția cercetătorilor. Se considera că aceasta nu mai reprezenta neapărat o problemă de interes național, ci una de interes mondial. Lupta de culise pentru a împiedica această dezvăluire de o importanță excepțională pentru omenire a fost determinată de intervenția majoră a SUA.

Deliberările diplomatice, argumentele pro și contra, precum și promisiunile sau amenințările au durat aproximativ două luni (august-septembrie, 2003). În urma unui acord ultra-secret care a fost semnat între cele două state, România s-a angajat să nu prezinte lumii întregi descoperirea de pe teritoriul ei. Probabil că, printre altele, primirea în NATO care s-a efectuat în grabă, în primăvara lui 2004, a făcut și ea parte din pachetul secret de „compensații” pentru această hotărâre, în acest context, plasarea unor baze militare americane pe teritoriul României poate să devină o certitudine în următorii ani, constituind o „pavăză” puternică pentru locația din Munții Bucegi. Aspectele sunt foarte complicate și secrete. Nu cunosc deocamdată care sunt avantajele țării noastre în raporturile bilaterale cu SUA, dar anumite semne clare de ciudată bunăvoință la cel mai înalt nivel diplomatic au început deja să apară.

Cu toate acestea, „mișcările de culise” ale SUA trebuie să se desfășoare cu mare precauție, pentru a nu atrage prea repede nedumeriri și întrebări stânjenitoare din partea celorlalte state și puteri ale lumii, care ar putea observa dar nu ar înțelege interesul Americii pentru România.

Secretul descoperirii este practic absolut. Nu am mai văzut niciodată așa ceva, „sarcina” asigurării lui fiind preluată în mare parte de americani. Voi descrie la timpul potrivit aceste aspecte, dar pot să afirm anticipat că nu există nici un document, scris, filmat sau fotografiat, care să fi părăsit zona descoperirii. A fost construit un hangar subteran imens, pentru depozitarea și manipularea echipamentului tehnic precum și a dovezilor. Este ca o adevărată uzină, complet utilată, iar ideea construirii lui s-a dovedit foarte inspirată. Totuși, din informațiile pe care le dețin, România nu și-a luat un angajament definitiv în ceea ce privește menținerea secretului marii descoperiri, însă termenii contractuali nu îmi sunt deocamdată cunoscuți, în prezent, metodele care sunt folosite pentru anihilarea oricărei tentative de a cunoaște ceva despre această descoperire sunt dezinformarea și lipsa oricăror dovezi materiale. Sarcina nu este ușoară, însă din câte știu, ea a fost realizată cu succes până în prezent, în opinia mea, însă, această stare de lucruri

nu poate continua mult timp de acum înainte. Vom analiza însă aceste aspecte după ce voi prezenta toate elementele care au condus în mod gradat la efectuarea acestei descoperiri de excepție pe teritoriul României.

- Ideea era de a nu face pași greșiți tocmai în acea perioadă, în care dictatorul începuse să se simtă „încolțit”, a continuat Cezar relatarea sa. Părintele Arsenic ne-a explicat apoi că Ceaușescu îl vizitase de două ori, în mare taină și cu toate precauțiile necesare. Ultima dată venise acolo cu câteva luni în urmă. Voia să cunoască evoluția puterii sale în stat, deoarece apăruseră deja unele semnale îngrijorătoare de instabilitate a sistemului politic, economic și social, atât în țară cât și în alte teritorii ale blocului comunist. Monahul i-a specificat atunci că, dacă va continua să conducă țara prin aceleași metode inumane ca și până atunci, își va pierde brusc viața, într-un mod violent. Aflând aceasta, Ceaușescu s-a enervat cumplit și a făcut o adevărată criză de isterie, care însă nu l-a impresionat pe Arsenie Boca. L-a amenințat pe părinte și a plecat teribil de supărat și furios. Părintele ne-a dezvăluit că știe de faptul că i se dorește moartea și că acțiunile mârșave în acest sens au început imediat după întrevederea pe care a avut-o cu dictatorul. Ne-a mărturisit, de asemenea, că nu va mai dura mult timp și va pleca spre împărăția Tatălui Ceresc, dar că va părăsi această lume datorită unui complot mișelesc, al cărui scop va fi acela de a-l otrăvi. Totuși, el nu va împiedica aceasta, deoarece atunci misiunea lui spirituală pe pământ va fi deja terminată.

Apoi a scos dintr-un cufăr o carte groasă și foarte uzată, scrisă în greaca veche, care provenea de la sfinții creștini de la muntele Athos. „În ea, ne-a spus părintele Arsenie, se găsește descrierea hidrei cu răsuflarea otrăvitoare, care va urmări prin toate mijloacele să împiedice lumina și voința dumnezeiască. Voi trebuie să înfruntați cu înțelepciune această amenințare și înțelepciunea vă va fi dată vouă, precum și la mulți alții, pentru a răpune Răul. Veți vedea și veți înțelege spurcăciunea peste tot în jurul vostru: la serviciu, în magazine, în instituțiile statului, în conducerea lui și mai ales în politică. Din nefericire, ea va intra pe furiș chiar și în sânul bisericii, murdărind unele suflete de aici.

Aproape că oamenii își vor pierde speranța. Doar cei care își vor păstra credința adevărată vor fi salvați și mare va fi atunci Slava lui Dumnezeu peste ei.”

Apoi, părintele Arsenie a dezvoltat subiectul și a spus că această „lucrare diavolească” nu este ceva care a apărut în vremurile noastre, ci ea durează din antichitate, de sute și chiar de mii de ani în urmă, pregătind încetul cu încetul terenul pentru lupta finală care se apropie. Planul „lucrării diavolești” este minuțios și, prin puterea banilor și a viciilor, între care minciuna, prefăcătoria, intriga și omorul sunt cele mai importante, cei care o săvârșesc au ajuns destul de aproape de țelul lor principal, care este controlul și dominarea întregii lumi. Aici, însă, părintele a făcut o afirmație neașteptată, care a avut darul să ne șocheze într-o oarecare măsură. El a spus că, în mod paradoxal și într-un interval de timp scurt, atenția lumii se va concentra asupra țării noastre, datorită schimbărilor extraordinare care vor avea loc și a semnelor specifice care vor depăși cu mult puterea limitată de înțelegere a cunoașterii materialiste. Arsenic Boca a mai precizat că toate acestea se vor face întru voia lui Dumnezeu, pentru că totul este ciclic și trebuie să se întoarcă de acolo de unde a pornit.

Îl ascultam complet buimăcit pe Cezar, deoarece relatarea lui contravenea logicii și ar fi făcut pe orice om obișnuit să o primească cu circumspecție, în ceea ce mă privea, chiar dacă aveam o mare încredere în Cezar și în probitatea sa, totuși afirmațiile sale își făceau loc cu dificultate în mintea mea. În primul rând nu aveam nici o bază referențială pentru a le înțelege și a le accepta, iar în al doilea rând credința mea nu era încă foarte puternică, aceea la început am simțit impulsul de a considera prezicerile părintelui Arsenic ca fiind eronate și fantasmagorice.

Totuși, undeva în profunzimile inimii mele licărea o lumină care îmi dădea speranța și fiorul lăuntric înălțător al vremurilor care vor veni. În mod aparent întâmplător, după cele aflate de la Cezar am avut ocazia să citesc câteva broșuri care tratau același subiect, dar care erau scrise de autori diferiți. Am fost nevoit să remarc cu o anumită tristețe, în unele discuții tangențiale pe seama acestui subiect cu

diferite personalități sau oameni din high-life-ul bucureștean ori din elita intelectuală românească, faptul ca atitudinea acestora era mai ales ironică sau, în cel mai bun caz, nepăsătoare. Evident, nu ne putem aștepta ca acele previziuni să trezească imediat din „amorțeala” lor sufletească pe cei care sunt robiți condițiilor exterioare de lux, confort, bogăție, influență și putere. Există totuși șansa ca măcar o parte din aceștia să-și pună anumite întrebări cu privire la viața pe care o duc și la natura acțiunilor pe care ei le săvârșesc în lume. Cu alte cuvinte, exista totuși o șansă ca ei să devină mai maturi și mai responsabili, deoarece este știut faptul că transformarea condițiilor de existență a unei națiuni implică în primul rând transformarea conștiinței individuale a membrilor care o formează. Aceasta se realizează mai ales prin viziunea și perceperea vieții de pe poziții superioare, care sunt determinate de cu totul alte principii și idealuri decât cele impure, josnice și grosiere.

Cele mai importante modalități de a realiza o rapidă transformare de stare a conștiinței, chiar la nivel național și mondial, sunt iubirea și altruismul în forma lor pură și nedisimulată. Pentru cei sensibili, care au inima curată și intenții generoase, această observație simplă poate să însemne un argument de bun simț, care implicit susține și confirmă credința pe care ei o poartă în suflet. Dar pentru cei orgolioși, materialiști și egoiști, o astfel de idee poate să constituie cel mult o glumă, dacă nu un semn de „neadaptare la realitățile actuale” a celor care o susțin, în primul rând, a iubi în mod sincer și a-i ajuta pe ceilalți semeni atunci când trebuie, fără a pretinde nimic în schimb, contravine ideilor despre viață și despre felul în care acei oameni s-au obișnuit să trăiască; practic vorbind, Dumnezeu și lucrurile sfinte nu ocupă nici un loc în viața lor. În al doilea rând, problemele de cult, religiile, biserica și, în general vorbind, aspectele spirituale, sunt privite de marea lor majoritate ca un fel de „umplutură”, un gen de factor necesar pentru echilibrarea societății.

În timp ce eu încă mai reflectam la aceste aspecte, Cezar a reînceput să vorbească:

- Părintele Arsenie a punctat în mod concis principalele probleme care vor interveni în viitorul apropiat al României, dar ne-a sfătuit să nu renunțăm la drumul pe care l-am început, indiferent de greutățile pe care le vom întâmpina. Ceea ce m-a frapat atunci era faptul că el vorbea mereu la plural despre ceea ce trebuie să făptuiesc eu împreună cu Obadea, considerând aceasta ca un lucru firesc. Viitorul avea să confirme cu prisosință că a avut perfectă dreptate. La sfârșitul întâlnirii a încheiat brusc, privindu-l țintă pe colonel:

„Mă bucur că ai avut credință în inimă și mi-ai urmat chemarea din vis. Mergeți acum cu Dumnezeu și slava Lui să fie cu voi!”.

După ce am plecat de acolo, colonelul Obadea mi-a explicat că în urmă cu o săptămână avusese un vis foarte ciudat, în care părintele Arsenic îi apăruse înconjurat de o lumină orbitoare și îl chemase în mod ferm, împreună cu mine, la Mănăstirea Cernica. Din acel moment am simțit un impuls și o credință aparte în inimă, precum și o stare de fericire delicată care nu a mai dispărut. Ceea ce urmat în antrenamentele secrete de la baza din B... nu a făcut decât să mă pregătească cât mai bine pentru evenimentele care aveau să intervină în viața mea în următorii cincisprezece ani. Cezar și-a întrerupt atunci relatarea deoarece a primit un telefon important, fiind chemat de urgență într-un anumit loc. M-am despărțit de el cu sentimentul că am pătruns pe un tărâm neexplorat, plin de mistere și foarte important în contextul evenimentelor viitoare. Asimilam oarecum „din mers” multitudinea de informații cu care mă confruntam și, în măsura în care îmi permitea propriul meu nivel de înțelegere, formulam diferite concluzii. Dacă ceva nu îmi era clar, scriam pe hârtie problema respectivă și o rediscutam la întâlnirea următoare.

Trecuseră mai multe luni de la ultima întrevedere, timp în care mi-am eșalonat ideile principale și am început chiar să alcătuiesc un plan al lucrării despre acele evenimente. Citisem mai multe cărți cu subiect ezoteric și spiritual, urmărind să păstrez totuși o poziție echilibrată în aprecierea diverselor idei care erau prezentate, îmi structuram astfel, în mod gradat și temeinic, baza de date și aspecte inițiatice

care, prin misterul și ineditul lor, constituiau o mină de bogății inestimabile pentru toți cei care erau interesați să le afle.

Până în luna iunie a anului 2003 m-am mai întâlnit cu Cezar de două ori. Conținutul acelor relatări semnifică de departe cea mai cutremurătoare dovadă a necesității de a scrie această carte. De altfel, consider că acelea au fost cele mai palpitante „runde” de convorbiri, în care Cezar mi-a revelat adevăruri uluitoare despre modalitățile oculte de dominare a lumii. Totodată am putut să înțeleg într-un mod mult mai profund nuanțele subtile ale binelui și ale răului în lume, pe care până atunci le ignoram aproape cu desăvârșire. Toate implicațiile faptice, morale și psihologice pe care le voi prezenta în continuare au fost relatate cu răbdare și perseverență de Cezar, chiar și atunci când solicitam lămuriri suplimentare, deoarece el considera că aceste aspecte reprezintă însuși simbolul și chintesența mesajului pe care dorește să-l facă știut tuturor oamenilor. La rândul meu, am considerat că în conjunctura prezentă, atât la nivel național cât și la nivel mondial, prezentarea în detaliu a unora dintre planurile și acțiunile temutei Organizații oculte constituie aproape o datorie morală și un impuls firesc la acțiune.

În opinia mea, oamenii trebuie să cunoască și să fie avertizați de pericolul imens pe care-l reprezintă Organizația, pericol care se întinde pretutindeni în lume, ca o plagă. Ei trebuie să cunoască metodele specifice de acțiune ale Organizației, cum se concretizează acestea în viața de zi cu zi și felul în care se pot contracara în fașă aceste mașinații, intrigi și tertipuri care sufocă aproape orice tendință către libertate. Deoarece oamenii sunt structurați în mod diferit, ei simt, gândesc și acționează în mod diferit. Tocmai de aceea, informațiile pe care le voi prezenta în continuare fie îi vor face circumspecți, neîncrezători, ironici sau nepăsători, fie îi vor zgudui în adâncul ființei lor și îi vor determina să înțeleagă dedesubturile acțiunilor celui mai teribil flagel care a amenințat vreodată omenirea, adică oculta Organizație care este, de fapt, francmasoneria. Ca o boală grea, ea macină trupul umanității, amenințând să-l biruie în totalitate.

Masoneria mondială folosește ca un vârf de lance metoda „curentului de opinie” pe care îl îndreaptă în orice direcție dorește, atunci când interesele ei sunt amenințate. Aceeași „armă”, însă, poate și trebuie să fie întoarsă și folosită chiar împotriva atacatorului. Atunci când are loc înțelegerea corectă și profundă a unor realități care doar în aparență îmbracă o haină frumoasă, libertatea în gândire și acțiune a oamenilor devine o adevărată sursă de fericire pentru aceștia. De fapt, libertatea în gândire și acțiune reprezintă cel mai teribil și amenințător aspect pentru francmasonerie, pentru că această libertate permite oamenilor să devină lucizi atât în ceea ce privește condiția lor existențială cât și în ceea ce privește modul sau sistemul în care este structurată societatea contemporană. Libertatea în gândire și acțiune a oamenilor ar duce inevitabil la demascarea și prăbușirea imensului eșafodaj malefic de planuri, intrigi și idei care a fost construit cu atâta trudă de masonerie timp de generații întregi. Această necesară „trezire” a omenirii față de realitatea în care se află se corelează cu marea transformare și trecere a întregii planete către o nouă eră, aceea a adevărului și cunoașterii spirituale.

CAPITOLUL 3

PRIMA CONFRUNTARE: RĂUL DIN ADÂNCURI

Anii care au urmat pană la revoluția din 1989 au fost ani de intense pregătiri și teste pentru Cezar. Ele s-au desfășurat într-un regim de lucru special, impus de colonelul Obadea. Pe lângă diferite experimente, programul includea și educarea, informarea și verificarea băiatului în noțiunile de economie, politică și sociologie modernă. De asemenea, colonelul începuse să-i acorde o anumită libertate și chiar o anumită

influență în cadrul bazei, repartizându-i unele sarcini care, la început, au fost relativ simple.

- În sufletul său, colonelul era sincer și integru, îmi relata Cezar. El chiar dorea binele țării și al poporului român și de aceea urmărea să creeze anumite „breșe” în sistemul comunist care aproape ajunsese să sugrume viața oamenilor. Ca și mine, Obadea fusese puternic impresionat de întâlnirea cu părintele Arsenic și luase hotărârea fermă de a acționa întocmai după cum fusese sfătuit de monah. Prin 1988 colonelul îmi expusese deja structura și obiectivele întregului departament, precum și ideile de acțiune secretă pe care le avea pentru a pregăti căderea lui Ceaușescu de la putere. Deși nu era singurul care planifica schimbarea de regim în acele vremuri, colonelul Obadea a preferat să contribuie și să acționeze în această direcție doar prin intermediul departamentului său. Curând am realizat care era justificarea acestui fapt: practic, colonelul era înconjurat numai de „amenințări umane” potențiale, deoarece fiecare persoană, de la cel mai mic subordonat și până la șefii de cabinet sau chiar miniștrii înșiși, era pasibilă de trădare sau de scurgere de informații. Existau, desigur, și oameni în care se putea avea o relativă încredere, iar Obadea avea o intuiție aproape ireproșabilă în ceea ce privește persoanele cu care colabora. Era sprijinit de acestea, avea consilieri, oameni de legătură, influență și autoritate, însă el menținea relațiile sale cu cei din anturaj doar la un nivel pe care l-aș putea numi „angrenare periferică”, nepermițând accesul lor la fondul problemei, la inima acțiunii pe care o planifica.

Dorind să fie cât mai eficient, colonelul Obadea a realizat faptul că nu putea susține singur, din centru, planul său complex. De altfel, el nu avea nici timpul fizic pentru aceasta, deoarece conducerea departamentului implica o muncă asiduă. Avea deci nevoie de cineva în care să aibă deplină încredere, care să nu fie coruptibil, dar care în același timp să fie devotat unei cauze nobile și totodată detașat de jocul culiselor. Ideea formării unui astfel de colaborator îi venise cu câțiva ani în urmă, atunci când a observat că majoritatea celor care se perindau prin bază erau copii. Obadea a considerat, după observații îndelungate, că eu corespundeam

cerințelor și intențiilor sale, astfel că în acea perioadă de dinaintea Revoluției el a intensificat foarte mult pregătirea mea.

Aș putea chiar spune că relația dintre noi depășea granițele obișnuite ale tandemului șef-subordonat, pentru că implica nivele mai sensibile ale sufletului. Ea evoluase, de fapt, într-o relație de sinceră prietenie, de încredere și de respect reciproc, deoarece la modul general între noi nu existau disensiuni de concepte, idei sau țeluri de realizat. Totuși, era necesară o mare precauție din partea noastră, deoarece în acele vremuri de instabilitate, teroare și corupție, surprizele puteau veni de acolo de unde te așteptai mai puțin.

La nivelul Securității Statului, tendința era aceea de asimilare a Departamentului Zero în cadrul celorlalte Direcții și Secțiuni căci, deși era parte structurală din acel aparat, DZ avea totuși autonomie proprie, iar acest fapt deranja anumite persoane, orgolii și interese.

Colonelul Obadea știa însă prea bine că, dacă s-ar fi realizat „dizolvarea” DZ printre celelalte structuri ale Securității, aceasta ar fi însemnat în mod automat politizarea departamentului pe care îl conducea. El intuia faptul că aceea ar fi fost calea cea mai sigură către diminuarea eficienței departamentului în acțiunile pe care le desfășura, în plus, conducerea lui ar fi fost influențată din exterior de anumiți factori politici, iar corupția l-ar fi măcinat repede chiar de la baza sa.

Importanța Departamentului Zero devenise enormă, mai ales datorită unor serii de descoperiri uluitoare care avuseseră loc în ultimii ani în diferite zone ale țării, despre care acum nu îți pot vorbi decât în termeni generali. Pe lângă studiile parapsihologice pe subiecții dotați și rolul de „pepinieră” pentru ființele umane cu înzestrări paranormale de pe teritoriul României, DZ preluase de asemenea investigațiile și intervențiile ultra-secrete în cazurile de mare importanță strategică și științifică. Pentru aceasta a fost creată o uriașă bază de date specifice, precum și un grup de intervenție paramilitară care avea în dotare echipament tehnic deosebit. Atunci când apărea un caz de „cod roșu” era

dată alarma iar acțiunea de intervenție se desfășura extrem de repede și precis, după niște etape foarte bine stabilite care aveau ca scop deplasarea la locul respectiv, securizarea zonei, contactul cu specificul descoperirii, analiza științifică preliminară și închiderea zonei. Intervențiile de „cod roșu”, care dintr-un anumit punct de vedere sunt cele mai spectaculoase - și aici mă refer în special la modul în care ele se desfășoară - au loc numai după anumite verificări prealabile, pentru a se evita deplasarea corpului departamentului în cazurile mai puțin importante. Acțiunile de „cod roșu” constituie mari secrete de stat și tocmai de aceea sunt stabilite anumite proceduri standard cu privire la modul de implicare a celor care fac parte din grupa specială de intervenție.

De-a lungul timpului au existat diverse atacuri ale unor personalități politice și chiar denunțuri false în ceea ce privește activitatea departamentului, care au fost aduse la cunoștința lui Ceaușescu, însă astfel de cazuri nu au făcut altceva decât să evidențieze și mai bine rolul pe care l-au avut măsurile inițiale excelente de secretizare a informațiilor de vârf, care nu puteau fi cunoscute decât de Obadea și de dictator (tangențial, acestea erau aduse și la cunoștința Șefului Securității). De aceea, tentativele de răsturnare a lui Obadea de la conducerea DZ, care reclamau incompetența lui, au eșuat rând pe rând deoarece ele apăreau ca fiind false chiar de la început. „Amatorii” nu puteau construi un scenariu tactic viabil, din simplul motiv că scurgerile de informații aproape că nu existau și, prin urmare, ei erau nevoiți să inventeze și să mintă. Totuși, tracasat din mai multe părți (cele mai veninoase intrigi proveneau chiar de la Șeful Securității de atunci) și aflat într-o poziție tot mai delicată datorită informațiilor alarmante de zguduire a blocului comunist în Europa, Ceaușescu ar fi putut să ia o decizie neinspirată. De aceea, colonelul a avut grijă să-i prezinte descoperirile și elementele cele mai importante și secrete într-o lumină foarte clară, sinceră și directă, care l-a determinat pe Șeful Statului să-i acorde în continuare mână liberă de acțiune.

Odată rezolvată problema încrederii din partea lui Ceaușescu, Obadea se putea focaliza asupra pregătirii cu mare atenție a perioadei de tranziție care avea să urmeze după schimbarea de regim în conducerea țării, deoarece el știa deja că nu era decât o chestiune de timp până când aceasta avea să se petreacă, începând cu vara anului 1989, activitatea colonelului Obadea a devenit febrilă și foarte complexă; eu însumi l-am putut vedea doar de puține ori până la sfârșitul anului. Deși nu aveam acces la informațiile din exterior, intuiția îmi spunea totuși că se pregătește ceva foarte important la nivel național. Dar acestea sunt aspecte pe care tu le cunoști deja foarte bine și nu mai are rost să intru acum în detalii. Mă voi axa, deci, mai ales pe descrierea modalităților principale de acțiune ale departamentului.

Atunci când este făcută o descoperire foarte importantă, recepția informației are loc foarte rapid, deoarece instituțiile care sunt primele contactate în astfel de cazuri sun Poliția și Serviciul Român de Informații (SRI). Datorită unui protocol foarte strict, care delimitează clar natura descoperirilor și importanța acestora, DZ este imediat contactat iar echipele noastre se deplasează în zona respectivă. Există o etapizare foarte precisă a acțiunilor care trebuie realizate în astfel de cazuri, începând cu anul 1988, am făcut și eu parte din echipa principală de intervenție, deplasându-mă cu aceasta în locațiile secrete în care eram chemați. Includerea mea în această echipă a fost rezultatul unui ordin emis direct de colonelul Obadea, rolul meu fiind acela de evaluare a gradului de risc în cazul descoperirilor importante care erau făcute și de propunere a modalității specifice de procedură pentru investigarea acestora în condiții de deplină siguranță. Din echipa principală mai făcea parte un căpitan de securitate, care era conducătorul ei și care trebuia să ia pe loc deciziile necesare după ce eu îi prezentam concluziile mele. Dacă situația era foarte neobișnuită, el era cel care raporta imediat situația colonelului Obadea, așteptând hotărârea acestuia. Echipa noastră mai includea încă trei militari din trupele de elită, foarte bine pregătiți, care constituiau „avangarda” atunci când începeau investigațiile.

O a doua echipă era formată din patru membri, care erau oameni de știință și cercetători, însă numărul lor putea să varieze în funcție de domeniul descoperirii respective. Ei erau cei care pătrundeau ulterior în perimetrul zonei care delimita descoperirea și efectuau o primă analiză științifică, de ansamblu, a elementelor pe care le găseau acolo.

A treia și ultima echipă era formată din douăzeci de militari care aveau rolul de a asigura securitatea zonei, împrejmuirea ei, paza obiectivului și logistica necesară, în funcție de importanța descoperirii era anunțat și colonelul Obadea, care sosea acolo în cel mai scurt timp.

Uneori, însă, puteau să apară factori neprevăzuți. De pildă, prin 1981, când sistemul de intervenție pe echipe nu exista încă și protocoalele de colaborare erau nesigure, DZ a fost solicitat să intervină într-o zonă muntoasă, în apropiere de întorsura Buzăului, la curbura lanțului de munți carpatici. Zona era foarte retrasă și aproape nelocuită. Doi frați alpiniști se antrenau escaladând o stâncă înaltă și relativ izolată de masivul muntos. Pereții ei erau foarte abrupți, formând în partea de sus chiar o plombă, ceea ce a constituit o adevărată provocare pentru cei doi alpiniști. Unul dintre frați a urcat pană pe la trei sferturi din înălțimea stâncii, unde a observat niște semne bizare săpate în piatră și aproape complet erodate de trecerea timpului. Când a ajuns sus, pe platforma îngustă a stâncii, s-a aplecat și a ridicat un obiect ciudat de culoare galbenă, care semăna cu un lanț, dar în clipa următoare a dispărut brusc sub privirea înmărmurită a fratelui său care se afla pe sol, la baza stâncii. A fost alertată Miliția locală și au fost anunțați părinții, la Brăila. Inițial, autoritățile l-au bănuit pe cel care i-a chemat că le ascunde adevărul. Chiar l-au amenințat, crezând că-și bate joc de ei. însă tatăl, fost alpinist, a escaladat și el stânca, a ridicat obiectul respectiv și a dispărut instantaneu în fața a mai mult de zece martori.

Cazul a luat o turnură periculoasă; au sosit imediat la fața locului mai mulți ofițeri de Securitate de la București, care au anunțat DZ în aceeași seară. Zona a fost izolată de către o echipă militară pe o rază de o sută de metri în jurul stâncii. Reprezentanții unei alte Direcții din Securitate s-au

ocupat în următoarele zile cu dezinformarea sătenilor și liniștirea martorilor oculari. Cunosc toate aceste detalii din dosarul ultrasecret al evenimentului respectiv, pe care l-am studiat ulterior, după Revoluție. Acum douăzeci de ani încă nu aveam acces la astfel de operațiuni, fiind doar un copil care venise la baza din B... de puțin timp. Se pare totuși că unele aspecte au mai „transpirat” prin presă la mulți ani după aceea, probabil datorită faptului că în acel loc au venit atunci câteva personalități politice și din domeniul științei. Situațiile de acest gen, care nu pot fi blocate informațional în mod complet de la început, sunt înregistrate cu un cod special și sunt numite „evenimente de tip K”. Ele reprezintă de obicei situații limită, care nu pot fi prevăzute în totalitate sau care dau naștere la diverse alte complicații.

În zilele următoare au survolat cu elicopterul stânca respectivă; „obiectul” era, de fapt, un gen de pârghie ancorată în piatra stâncii, fără a se putea stabili însă cine, cum și de ce a realizat aceasta. Scrierea de pe peretele stâncii a rămas complet necunoscută, chiar dacă au fost trimise numeroase fotografii cu semnele respective, pentru a fi studiate la cele mai prestigioase instituții de profil din lume. Deși existau anumite similitudini de formă, nimeni nu a putut totuși să găsească o corespondență clară cu vreuna dintre scrierile din antichitate. Am avut acces la toate fotografiile care au fost făcute din diverse unghiuri și am putut să mă conving personal de caracterul foarte straniu al acelor semne. Păreau foarte vechi, dar încă se mai observau, fiind în mare parte acoperite de mușchi de stâncă. Fiind pe atunci oarecum lipsiți de experiență și presați de panica creată, cei responsabili au decis să dinamiteze stânca, însă ulterior s-a aflat că acela a fost un ordin dat de puterea de la București, în prezent, la douăzeci de ani de la dramaticul incident, locul este complet curățat. Cei doi bărbați dispăruți nu au mai revenit niciodată. Foarte interesant a fost faptul că, după ce au aruncat stânca în aer, în locul ei a continuat să rămână un contur străveziu de culoare verde deschis, ca un abur ușor. După câteva zile, însă, a dispărut și el.

Acesta este doar un exemplu din multitudinea de Evenimente K din arhiva DZ; importanța lor este majoră iar

informațiile pe care le conțin sunt foarte secrete. Există de asemenea multe alte situații care se încadrează în aceeași categorie „K”, apărute mai ales după anul 1992.

Cezar mi-a relatat apoi încă două cazuri uluitoare dar m-a rugat să nu le menționez în carte, deoarece ele au legătură cu resursele din solul țării, fiind considerate mari secrete de stat.

„Saltul” după Revoluție

- În mod paradoxal, zbuciumul Revoluției nu s-a făcut simțit aproape deloc în activitatea Departamentului Zero, a continuat Cezar să relateze evenimentele principale din acea perioadă a vieții lui. Două ar putea constitui cauzele acelei situații: pe de o parte, izolarea aproape perfectă și autonomia pe care colonelul Obadea a asigurat-o departamentului, urmare directă a măsurilor excepționale de menținere a secretului la vârf; pe de altă parte, iminența prăbușirii lui Ceaușescu de la puterea în stat era de mult cunoscută în cadrul departamentului, chiar dacă ea nu era exprimată în mod direct. Nu este însă cazul să discutăm acum și aici despre aspectele oculte al Revoluției din 1989 în România. Mă voi referi doar la ceea ce a adus nou pentru mine deceniul în care tocmai intrasem după Revoluție.

În primăvara lui 1990, la câteva luni după schimbarea puterii, am fost mutat pentru prima dată de la baza din B... la baza din Valea Ursului, care era situată în zona munților G... din apropierea masivului Retezat. Spre deosebire de baza în care trăisem zece ani, aceasta se extindea cu două nivele sub pământ. Dotarea tehnică era ireproșabilă iar personalul foarte bine instruit. Spre sfârșitul anului colonelul mi-a adus la cunoștință faptul că, datorită unor motive independente de voința sa, doctorul Xien a părăsit România. Aceasta a fost o veste care, într-un anume fel, m-a întristat. Doctorul Xien mă ghidase într-un mod foarte eficient printre meandrele complicate ale cunoașterii unor realități despre care ceilalți oameni nici măcar nu bănuiesc că există. Modalitățile sale de

acțiune erau ciudate și diferite, însă mai mereu ele se desfășurau în tăcere. Mi-a fost un ghid spiritual foarte competent și un ajutor neprețuit în multe situații dificile; de altfel, el însuși era o ființă foarte specială și ocultată, despre care nici măcar autoritățile române, care îl supravegheau tot timpul îndeaproape, nu cunoșteau prea multe.

Plecarea neașteptată și aparent inexplicabilă a doctorului Xien a oferit șansa unei schimbări notabile în existența mea. Aveam douăzeci și unu de ani și o experiență vastă în ceea ce privea activitatea departamentului, la care se adăugau anumite capacități psihice personale, datorită cărora rezolvasem multe situații delicate sau chiar periculoase. Având în vedere aceste aspecte și urmând totodată sfaturile pe care i le dăduse părintele Arsenie cu aproape cinci ani în urmă, colonelul Obadea mi-a oferit mie conducerea tehnică a Departamentului Zero. Știam că aceasta era o idee mai veche a colonelului, astfel încât am acceptat imediat.

Noua funcție era foarte puternică și autoritară. Șeful meu unic și direct era colonelul Obadea, iar deasupra lui era doar Ceaușescu și, într-o anumită măsură, Șeful Securității din România. Probabil că au fost necesare multe mișcări de culise din partea colonelului pentru ca eu să fiu persoana care să ocupe acel post. Eforturile sale au fost de asemenea salutare și în ceea ce privește finanțarea în continuare a departamentului, deoarece acesta era în multe privințe ca un fel de „fantomă” printre celelalte secțiuni din Securitate. Nu existau arhive externe, dosare, informații, nu exista nimic în exterior care să ateste „viața” departamentului; totul era centralizat la baza din Valea Ursului, unde nimeni nu avea acces, dacă nu făcea parte din personalul bazei. De aceea, aproape nimeni nu știa despre existența ei, cu atât mai puțin despre zona în care era plasată.

Numirea mea ca director tehnic al DZ a implicat necesitatea unor deplasări frecvente pe care trebuia să le efectuez în diferite zone ale țării, pe lângă participarea la „evenimentele de tip K”. Aveam mereu la dispoziție o limuzină pentru transport, două gărzi de corp și chiar, prin solicitare directă, elicopterul care era proprietatea departamentului.

În 1992 au fost clarificate raporturile dintre Departamentul Zero și Președinție. După moartea lui Ceaușescu aproape nimeni nu mai știa de existența departamentului, astfel încât Șeful Statului a ordonat imediat subordonarea totală și politizarea DZ, într-o dorință nemărturisită dar evidentă de realizare a unui control centralizat a tuturor structurilor din Serviciul Român de Informații. L-am însoțit pe colonelul Obadea la întâlnirea secretă cu Președintele, întâlnire care a durat mai mult de patru ore. Șeful Statului dorea chiar să modifice structura departamentului și să unifice mai multe secțiuni, rămase moștenire din timpul dictaturii, cu cea a DZ. După ce am prezentat însă câteva dintre realitățile șocante care au fost descoperite, precum și implicațiile lor enorme în stabilitatea politico-economică a țării, buimăceala Președintelui a făcut loc unui acord asemănător cu cel vechi, anterior Revoluției. S-a cerut însă și informarea Șefului SRI-ului. Discuția cu acesta a avut loc o lună mai târziu și nu a creat nici un fel de probleme. Dimpotrivă, a adus chiar unele îmbunătățiri pe linie administrativă și de procedură specială.

Una dintre propuneri a fost aceea de înființare a unei secțiuni care să aibă o funcție de „tampon” între Securitate și Departamentul Zero. În fapt, această secțiune are și în prezent funcția de „colectare” și „triere” a informațiilor specifice, care se încadrează în domeniul secret de evenimente și descoperiri stranii, întrucât nu toate aceste informații și evenimente constituiau obiectul activității DZ, ele erau repartizate celorlalte Direcții din SRI Secția „tampon” a primit denumirea de Comisia de Analiză a Evenimentelor Stranii, având angajați din ambele părți, adică atât de la nivelul secțiilor SRI, cât și din DZ. S-a stabilit însă ca Șeful acestei Comisii să fie un membru al departamentului nostru, datorită experienței în domeniu. Am primit tot eu și această funcție, ca o extindere a aceleia de la nivelul Departamentului Zero. Șeful SRI-ului a obiectat un timp, invocând vârsta mea care era mult sub standardele stabilite în mod oficial. Pe bună dreptate, el afirma că era de neconceput ca o persoană atât de tânără să conducă în mod eficient acțiuni de asemenea anvergură, însă colonelul

Obadea a liniștit până la urmă spiritele, asumându-și întreaga responsabilitate.

Datorită statutului cu totul special pe care deja îl dețineam, gradul de libertate în acțiune trebuia să fie maxim. Această condiție depășea chiar și imunitatea parlamentară, deoarece se lega în mod direct de marile secrete de stat. Deoarece funcțiile mele nu erau politizate, forma de acces liber absolut era reprezentată de un tip de legitimație specială, semnată personal de Președinte și purtând indicativul DZ/A - O [...], în funcție de numărul celor cărora li se eliberează. Aceștia sunt extrem de puțini si fac parte din organismele cele mai secrete ale SRI și ale Armatei.

În perioada 1992-1993 am parcurs toate dosarele departamentului, pentru a mă familiariza cu situația la zi. Am studiat cazurile cele mai secrete și am fost în locuri foarte ascunse și uimitoare prin cele ce conțineau. Toate acestea fac însă obiectul unui domeniu secret care nu poate fi dezvăluit deocamdată. Am stabilit cartierul general la baza din Valea Ursului și am pregătit, în paralel, o a doua echipă specială de intervenție pentru cazurile mai puțin importante. Până în anul 2001 am reușit să consolidăm relațiile de „parteneriat” cu SRI-ul și am oferit informații esențiale Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT). Colonelul Obadea avea deplină încredere în mine și chiar dacă se apropia vertiginos de vârsta pensionării, era totuși foarte mulțumit de modul în care se desfășura activitatea departamentului. Fusese avansat la gradul de general SRI și putea spune că multe dintre planurile sale deveniseră realitate.

Cam acesta este tabloul de ansamblu al situației departamentului în prezent, schițat în linii mari. Anul 2002 a marcat un punct important în ceea ce privește implicarea mea într-un cadru special care se referă la anumite aspecte de mare importanță cu profunde implicații atât la nivel național, cât și la nivel mondial. Dar despre ele îți voi vorbi în viitoarea întâlnire, pentru că este foarte important să ne focalizăm atenția cât mai bine asupra acelui subiect fundamental al discuției noastre pe care urmăresc în mod special să ți-l prezint. Vei înțelege astfel că realitatea care ne

înconjoară este proiectată într-o cu totul altă lumină decât sunt obișnuiți oamenii să o perceapă.

Am respirat adânc, ca la ieșirea dintr-o transă îndelungată. Nu bănuiam care avea să fie natura destăinuirii viitoare, dar intuiam că ajunsesem la „nodul” problemei, la punctul-focar al situației actuale. Cezar îmi mărturisise că acela reprezenta, de fapt, motivul principal pentru care el dorea să fac publice aceste relatări. Aveam să mă mai întâlnesc cu el doar de două ori, timp în care mi-a expus în mod amănunțit evenimente care pot fi considerate cruciale pentru destinul țării. Ultima întrevedere a avut loc în luna iunie, 2003 și atunci am aflat cu stupoare felul în care s-a ajuns la cunoașterea locației secrete din munții Bucegi unde a fost făcută, două luni mai târziu, marea descoperire. Chiar dacă evenimentele s-au precipitat atunci, totuși Cezar mi-a oferit nesperata șansă de a fi în acel loc și de a vedea eu însumi structura secretă din munte și elementele sale caracteristice. Aceasta a necesitat o intervenție cu totul specială din partea lui și mai ales din partea generalului Obadea, într-un moment în care lucrurile păreau să scape de sub control. Decizia de a mă chema acolo, aproape imediat după efectuarea descoperirii, a fost foarte inspirată deoarece la câteva zile după aceea situația s-a complicat extraordinar de mult datorită presiunilor diplomatice americana care au solicitat intens prezența lor imediată în acel loc cu echipe ultradotate și cu o formidabilă tehnologie. Din acel moment, nimeni care nu era autorizat de la nivelul președenției nu a mai putut pătrunde dincolo de barajele de securitate care erau asigurate atât de militarii români, cât și de cei americani. De aceea, mă consider foarte norocos și într-un anumit fel chiar privilegiat, că am avut ocazia să văd ceea ce multora, poate, li se va părea aproape incredibil, în cele câteva ore cât a durat prezența mea în perimetrul central al descoperirii, Cezar mi-a relatat succint aspectele (unele dintre ele dramatice) legate de modalitatea efectivă în care a fost făcută descoperirea; mi-a punctat pe scurt implicațiile pe care ea le-a declanșat imediat după aceea, precum și evenimentele principale ale intervenției SUA în această problemă, în luna septembrie a aceluiași an (2003) am primit

vești noi de la el, prin intermediul unui curier special care de altfel fusese și intermediarul pentru aranjarea întâlnirilor noastre din ultimii ani. De data aceea, însă, curierul mi-a facilitat o convorbire telefonică cu Cezar, utilizând un aparat special protejat și o linie particulară. Cezar mi-a vorbit atunci despre unele aspecte particulare ale „negocierilor" româno-americane pe care le aflase de curând și de faptul că urma să plece peste câteva zile într-o „mare expediție", oferindu-mi de asemenea câteva date generale cu privire la aceasta. Nu știa cât va dura acea călătorie dar mi-a promis că, la întoarcere, mă va contacta pentru a-mi oferi toate detaliile ei. După o scurtă ezitare mi-a sugerat că aveam, totuși, destule informații pentru a scrie și a publica o carte cu aceste elemente. Ca și mine, considera că oamenii au dreptul să știe care este situația reală și să hotărască singuri asupra viitorului lor. Aceea a fost ultima dată când am avut un contact verbal cu Cezar.

Cu câteva săptămâni în urmă, după aproape un an de la acea convorbire telefonică, exact în perioada în care redactam partea finală a acestei cărți am primit unele semnale despre întoarcerea lui din „marea expediție", ceea ce mi-a provocat o emoție intensă la gândul unei posibile revederi și a aflării unor noi elemente, despre care bănuiam că au o natură excepțională.

Să revin, însă, la relatarea lui Cezar din penultima noastră întâlnire. Elementele pe care mi le-a expus atunci în amănunțime constituie fără îndoială o adevărată mină de informații despre culisele organizației masonice mondiale. Concepția, viziunea generală, intențiile și modurile de acțiune ale francmasoneriei, pe care Cezar mi le-a relatat într-o memorabilă sinteză a convorbirii avute cu unul dintre reprezentanții de seamă la scară mondială a acestei organizații, m-au determinat să înțeleg și mai bine semnificația subtilă a cunoscutei afirmații: „Mărul pe dinafară frumos și pe dinăuntru găunos", care se poate aplica foarte bine masoneriei mondiale. Pe de altă parte și în mod paradoxal, fără acea inițiativă a masoneriei nu știu când și cum ar fi avut loc excepționala descoperire din munții Bucegi. Uneori firul destinului - mai ales cel al unei națiuni

sau chiar al umanității - este mult prea complicat și laborios pentru a putea fi înțeles în toată complexitatea sa de mintea umană. Ne rămâne, deci, doar posibilitatea de a constata și de a analiza retroactiv, plini de uluire, incredibilul păienjeniș de fapte, relații, ființe și destine individuale care s-au combinat astfel încât rezultatul final să constituie un adevărat pas înainte pentru omenire. Chiar dacă, deocamdată, nu putem înțelege în amănunt aceste combinații și acțiuni foarte complicate ale forțelor subtile, putem cel puțin să ne orientăm după efectele notabile pe care ele le declanșează în anumite momente precis delimitate de o serie de factori conjuncturali. Acești factori conjuncturali reprezintă însă exact condițiile spațio-temporale care sunt necesare pentru declanșarea unor evenimente - chiar la scară mondială - de o importanță majoră.

Atunci când m-am întâlnit din nou cu Cezar, la câteva luni de la ultima discuție, el a reluat firul relatărilor sale exact de acolo unde rămăsese, ca și cum făcuse doar o scurtă pauză pentru a bea apă.

- În luna mai a anului 2002 mă aflam la baza din Valea Ursului, al cărui nume de cod este Alpha. Era perioada în care studiam intens dosarele secrete ale departamentului, care acopereau o perioadă de mai bine de douăzeci de ani de cercetări și verificări pe teren, efectuate de echipele de intervenție specială, într-o după-amiază calmă și liniștită mă aflam în biroul meu, fiind adâncit în studiu, când am primit un telefon pe linia directă, de maximă securitate, de la generalul Obadea. Eram mirat, deoarece mă despărțisem de el doar cu o zi înainte și acel telefon era folosit doar în cazul unor comunicate foarte urgente și secrete. Mi-a transmis că în următoarele ore voi primi vizita unui personaj important, care dorește să aibă o discuție cu mine în particular. M-a surprins vocea generalului, ușor nesigură și exprimarea lui puțin confuză, aspecte care nu-i erau caracteristice și pe care nu le întâlnisem la el până atunci.

Mi-a spus că nu are nici un fel de date suplimentare, că nu știe despre cine este vorba și că solicitarea întrevederii a venit prin intermediul SRI, ca urmare a unei intervenții guvernamentale. Persoana respectivă era cetățean străin,

însă cunoștea România și, de asemenea, vorbea foarte bine limba română. Serviciul Român de Informații (SRI) știa doar că face parte dintr-o lojă masonică foarte importantă din Italia, că deține un înalt rang nobiliar și că are o mare putere de influență financiară în România. Probabil că relațiile sale politice erau de asemenea foarte sus-puse, din moment ce a reușit să penetreze „zidul” SRI-ului și să ajungă până la structura DZ. Era însă o enigmă de unde mă cunoștea pe mine și cum aflase de existența departamentului, al cărui director tehnic eram. Mi-am dat seama atunci că puterea de influență a acestui om era formidabilă, din moment ce el reușise să „străpungă” pe cale ierarhică sistemul guvernamental și de securitate al unei țări, chiar fără să ascundă aceasta. In ceea ce mă privea, trebuia să admit întrevederea, deși nu-i știam încă scopul. Erau destule necunoscute în ecuație, care se suprapuneau peste rapiditatea cu care urma să aibă loc întâlnirea. Cu toate acestea, percepeam în ființa mea un gen de „greutate” și „presiune” nelămurită, care în mod evident se corela cu persoana respectivă. Atunci am realizat intuitiv, pentru prima dată, natura întrevederii. Avea să fie o „luptă” dificilă, deoarece simțeam deja radiația „grea” a acelei ființe, ca un nor neplăcut care o învăluia și care îi ascundea adevăratele intenții. Mai erau câteva ore până la sosirea personajului, astfel încât m-am izolat într-o cameră și am intrat într-o stare de meditație profundă pentru a afla mai multe elemente caracteristice despre persoana acestuia.

Eram complet uluit. Cunoșteam deja faptul că Cezar avea puteri psihice deosebite, despre care nu menționase însă decât strictul necesar, cu multă modestie și într-un mod cât se poate de firesc și natural, în plus, el nu își manifestase puterile în prezența mea decât de două-trei ori, în anumite situații-cheie, doar pentru a-mi demonstra indirect că ceea ce îmi relata nu erau vorbe goale. Chiar și atunci acțiunile sale au fost perfect integrate în conjuncturile respective, astfel încât ele să nu provoace o bulversare prea mare. Totuși, nu știam faptul că el avea capacitatea de a afla diferite informații atunci când își manifesta voința în această direcție, în timpul meditației. Nu puteam să înțeleg cum era posibil

așa ceva. Dorind să aflu mai multe despre acest mister, l-am întrebat cum și de unde reușește să aibă acces la informații despre care nu știa nimic înainte.

- Se poate spune că domeniul subtil de cunoaștere pe care îl evoc în timpul meditației, atunci când doresc să aflu anumite informații, este un tip de eter foarte vast, însă acesta nu reprezintă eterul la care face referire știința contemporană, a început Cezar să-mi explice. Din această realitate subtilă provin toate lucrurile și fenomenele, toate gândurile, materia de orice tip, în general vorbind orice informație care se actualizează ca nume și formă în planul fizic. Din acest ocean practic infinit de „coduri” particulare încep să se concretizeze, din aproape în aproape, toate intențiile, gândurile și ideile noastre care prind astfel o formă clară și se obiectivează la nivelul de percepție al omului obișnuit, în lumea fizică.

Imaginează-ți, de pildă, o masă de aburi care se află în suspensie; ea este alcătuită din vapori de apă formați din particule foarte fine care plutesc în aer. Dacă acționăm asupra temperaturii înconjurătoare și o determinăm să scadă, vaporii de apă vor condensa și se vor transforma în picături de lichid, adică ei se vor afla atunci într-o stare de agregare a materiei care este mai grosieră decât cea a vaporilor, care reprezentau starea gazoasă a apei. Dacă vom scădea și mai mult temperatura, apa lichidă se va transforma în gheață, deci în materie solidă, care este starea de agregare cea mai grosieră. E simplu de înțeles: aceiași atomi de apă, care inițial se aflau sub formă de vapori, au devenit, prin transformări succesive, gheață.

Analogic vorbind, același drum, de sus în jos, îl urmează și informația de orice tip care ajunge să se concretizeze în planul fizic, în stadiul ei primar, latent, informația nu reprezintă altceva decât o anumită formă de energie vibratorie care este specifică fiecărui aspect în parte. Mediul în care subzistă infinitatea de idei, gânduri, intenții și posibilități este eterul subtil universal despre care îți spuneam mai înainte. Totul se reduce, deci, la accesarea informației pe nivelul ei propriu de vibrație, care face parte din oceanul nesfârșit al frecvențelor de vibrație energetică

din eterul universal. Acesta este aspectul cel mai dificil de realizat, întrucât mai întâi este necesar să ai nivelul de conștiință adecvat pentru a fi conștient de eterul subtil universal și, de asemenea, trebuie să ai capacitatea de a selecta cu mare acuratețe, din multitudinea frecvențelor de vibrație energetică, pe aceea care te interesează.

Luând o foaie de hârtie, Cezar a desenat o schiță pentru a putea să înțeleg mai bine.

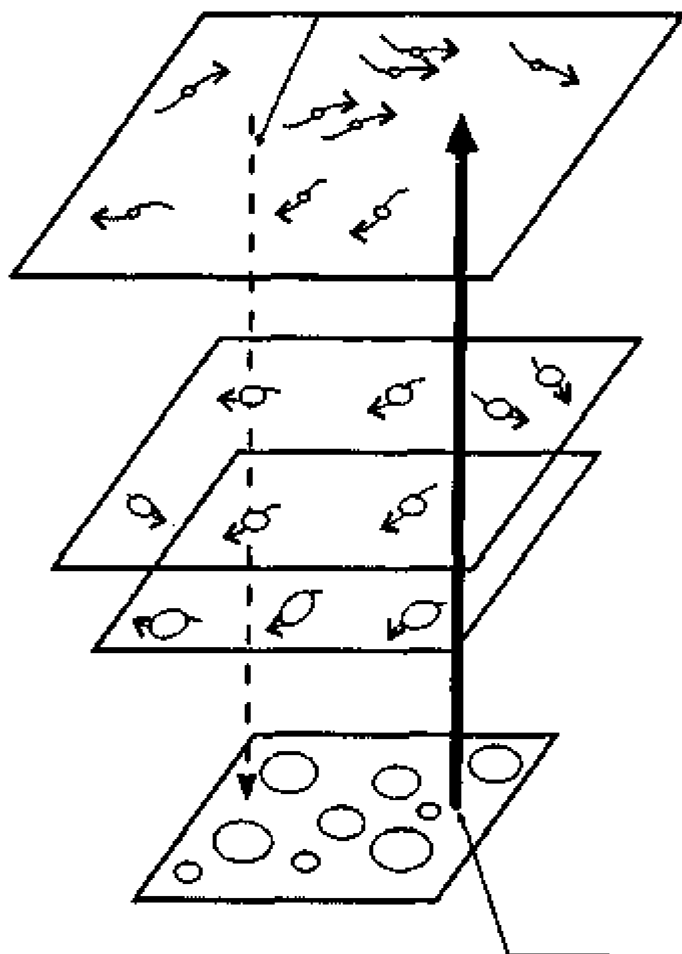
- O minte focalizată, care este bine pregătită și purificată de gânduri vicioase și parazite, are puterea de a străpunge succesiv planurile subtile de manifestare până la nivelul eterului universal de care ți-am vorbit, care este precum un fel de spațiu gigantic, având o natură foarte specială, în acest spațiu extrem de vast poate fi identificată „urma” specifică sau frecvența vibratorie particulară a oricărui aspect, ființă, obiect sau fenomen care te interesează. Adevărata artă constă în selectarea corectă a frecvenței de vibrație particulară pe care o cauți, la fel ca atunci când vrei să prinzi un post de radio și miști cursorul pe scala de frecvențe a radioului.

Mă vei întreba, poate, cum selectează mintea doar o frecvență specifică dintr-o infinitate care există? Procesul este simplu, pentru că el se bazează pe legea universală a vibrației. Tot ceea ce există în univers și este definit în mod particular, indiferent că este ființă sau lucru, fenomen sau emoție, are o „amprentă” vibratorie, o „marcă” specifică inconfundabilă după care poate fi identificat oriunde în univers. Este așa-numita lungime de undă personală, întocmai cum spirala ADN-ului este unică pentru fiecare ființă. Trebuie doar să comutezi „butonul” de Ia o lungime de undă la cea pe care dorești să o cunoști. Este un principiu fundamental în fizică și acesta se numește rezonanță. Desigur, toate acestea implică un antrenament adecvat și perseverent, dar rezultatele sunt pe măsură. Eu nu am făcut altceva decât să aplic cu exactitate acest principiu, focalizându-mă asupra „imaginii subtile” sau „lungimii de undă” a personajului care urma să sosească, chiar dacă nu-l văzusem niciodată și nu îl cunoșteam deloc, dar despre care aveam totuși unele informații de la generalul Obadea. Acele

informații sumare mi-au fost de ajuns. Manifestarea puternică și focalizată a voinței mele a determinat într-un timp relativ scurt realizarea condițiilor de rezonanță cu „amprenta subtilă” a persoanei respective. Totuși, trebuie să-ți spun că fenomenul nu este chiar așa simplu precum ți-l descriu eu acum. Mai bine zis, este necesară o lungă perioadă de practică intensă, care implică de asemenea elevarea deosebită a conștiinței.

OBIECTIVAREA IDEILOR CAUZALE LA NIVELUL PLANULUI FIZIC

ETERUL SUBTIL UNIVERSAL

Energii vibratorii („lungimi de undă” specifice) din eterul subtil atotcuprinzător, care reprezintă surse-cauză pentru orice manifestare obiectivă din planurile Creației.

Planurile succesive de manifestare, din ce în ce mai grosiere, în care sursele energiei-cauză își micșorează vibrația până când se materializează la nivelul planului fizic.

Planul fizic, cel mai grosier (ca frecvență de vibrație) în ierarhia planurilor de manifestare.

Mintea puternică și focalizată

CONCRETIZAREA IDEILOR LA NIVELUL PLANULUI FIZIC

Acuratețea informațiilor pe care dorești să le afli depinde, pe de o parte, de claritatea propriei tale minți - care atunci trebuie să fie precum suprafața nemișcată a unui lac de munte - iar pe de altă parte de abilitatea în realizarea condițiilor specifice de rezonanță, prin evocare vie și cu putere a ceea ce ți-ai propus să cunoști. Practic vorbind, în acele momente tu te „acordezi” cu o mai mare sau mai mică finețe la frecvența de vibrație specifică a ființei pe care o evoci. Dacă reușești aceasta cu succes, vei cunoaște atunci într-un mod direct, nemijlocit și intuitiv, rezultanta subtilă dominantă a persoanei respective, în toate aspectele ei, chiar dacă ea crede că aceste aspecte sunt necunoscute celorlalți oameni.

Este adevărat că, așa după cum ți-am spus, problema se prezintă într-o ipostază mai complexă deoarece există multe variabile care implică, printre altele, pregătirea personală și eforturile depuse în această direcție, însă important este faptul că orice ființă umană sănătoasă, care este înzestrată cu voință și perseverență, poate să dobândească această putere.

Am să revin însă la întâlnirea care ascundea un mobil secret, foarte important, dar totuși neclar într-o primă fază pentru mine.

Apoi Cezar mi-a povestit în amănunt strania întâlnire de la baza Alpha, care prin semnificația ei m-a zguduit profund și m-a convins definitiv să scriu această carte. Totuși, pentru ca cele relatate să aibă o anumită cursivitate și, de asemenea, pentru a ușura exprimarea ideilor, voi reda această întâlnire în termenii dialogului care a avut loc între Cezar și misteriosul personaj, membru în elita mondială a francmasoneriei, străduindu-mă să respect cât mai fidel ceea ce mi-a fost relatat și chiar să redau anumite nuanțe mai subtile ale discuției. Cer iertare cititorului pentru eventualele inconsecvențe în exprimare dar, așa cum va realiza el însuși foarte curând, important aici este conținutul informației și mai puțin forma în care acesta este prezentat.

Soluție de compromis

Pe la orele trei după-amiază, la baza din Valea Ursului și-a făcut apariția un elicopter al Serviciului Român de Informații din care a coborât un domn sobru, înalt, îmbrăcat într-un costum negru și având o ținută elegantă, dar trufașă, în mâna dreaptă ținea un baston cu mâner de fildeș cu încrustații din aur, foarte complicate. Fața lui exprima duritatea, iar ochii verzi aveau un efect aproape straniu, radiind o răceală neobișnuită. Această impresie era amplificată și de sprâncenele uimitor de arcuite și bine conturate pentru un om ajuns la o vârstă relativ înaintată. El s-a prezentat ofițerilor care îl așteptau la bază sub numele de senior Massini și a așteptat răbdător ca sosirea lui să fie anunțată lui Cezar. Impunător, obișnuit parcă să trăiască numai în cercurile nobiliare înalte, senior Massini avea - la cei șaizeci și cinci de ani ai săi - o alură semeață, era foarte sigur pe el și crea impresia unei persoane care era obișnuită să dea ordine. De altfel, el era unul dintre venerabilii de frunte ai celei mai importante loje masonice din Europa și, de asemenea, făcea parte din cea mai influentă organizație masonică la nivel mondial: Grupul Bilderberg.

Senior Massini a fost condus la nivelul unu al bazei, unde îl aștepta Cezar. După salutările de rigoare, Cezar l-a invitat într-o sală de protocol, dar venerabilul a refuzat. Fără să fie afectat, stilul în care el se exprima era totuși cam pompos, cu o ușoară tentă arhaică. De altfel, senior Massini descindea dintr-o foarte veche familie nobiliară, de stirpe regală, din Italia.

- Sunt impresionat și totodată încântat de propunerea dumneavoastră, însă îmi rezerv minimul privilegiu de a mă proteja față de eventualele tentative de ascultare și înregistrare a discuției noastre. V-aș fi deosebit de îndatorat să nu considerați acest lucru o jignire personală, dar nu putem uita totuși că avem de-a face cu Serviciul Român de Informații, și-a explicat venerabilul intenția.

Cezar zâmbea abia perceptibil. Era încă dificil de evaluat dacă senior Massini se exprima astfel în mod obișnuit sau

cuvintele sale ascundeau o fină ironie. A doua variantă era mai plauzibilă, dar acest lucru nu l-a deranjat în nici un fel pe Cezar, care i-a răspuns cu bunăvoință.

- Vă înțeleg temerile, domnule, și le găsesc îndreptățite într-o oarecare măsură. Dar această bază are chiar prin statutul ei un nivel foarte înalt de securitate și se află doar în raport de colaborare cu SRI, adică propriu-zis ea nu se află în subordinea Serviciului Român de Informații. Putem discuta liniștiți și fără teamă în sala de protocol.

Senior Massini a rămas însă inflexibil în cererea sa. Politicos, el a insistat în mod ferm pentru ca discuția să aibă loc în aer liber, la o distanță convenabilă de bază. A precizat că acest lucru era în interesul ambelor părți.

Nefiind chiar o cerere extravagantă, Cezar a consimțit. S-a ales o mică poiană care era situată la aproximativ două sute cincizeci de metri de clădirea de la suprafață a bazei. S-au transportat acolo o masă și două scaune iar Cezar a dispus în cerc, la o anumită distanță de acestea, o gardă formată din opt oameni care erau specializați în serviciul de pază și protecție la nivel superior. De altfel, aceștia făceau parte chiar din echipa a treia de intervenție specială în cazul „evenimentelor de tip K”. A fost montat, de asemenea, și un dispozitiv electronic de bruiaj de înaltă tehnologie. Pregătirile au durat aproape o oră, timp în care venerabilul Massini nu a rostit decât câteva fraze, mulțumindu-se doar să abordeze un zâmbet ușor zeflemitor și ironic. Din când în când el arunca priviri pătrunzătoare lui Cezar, analizându-l rapid dar cu mare atenție.

Pe la patru și ceva după-amiaza pregătirile au fost încheiate și cei doi s-au așezat la masa din poiană. Cezar mi-a mărturisit că, dintr-un anumit punct de vedere, situația era relativ bizară. Un domn având o certă influență în cercurile politice cele mai înalte solicitase o întrevedere foarte secretă cu directorul tehnic și executiv al celui mai ocultat departament de acțiune al Serviciilor Secrete din România. Toate „ușile” fuseseră deschise aproape fără efort, toate solicitările aprobate imediat. Care putea fi natura acelei influențe misterioase ce a străpuns chiar și cele mai înalte cercuri politice ale unui stat? Care era de fapt scopul acelei

vizite inopinate și secrete a seniorului Massini și ce urmărea el în realitate, mai ales că evitase amestecul chiar și al Serviciului Român de Informații prin care ajunsese acolo? Ordinul expres primit de la Guvern interzicea orice imixtiune a SRI în discuție, invocându-se secretul de stat în domeniul de acțiune al DZ. Cu toate acestea, situația era relativ stranie deoarece crea impresia intervenției unei puteri exterioare care era „dictată” statului român. Mai mult decât atât, nu era permisă nici o înregistrare ascunsă a convorbirii dintre cei doi, iar Cezar dorea să fie onest în promisiunea pe care o făcuse seniorului Massini. Pe de altă parte, chiar dacă SRI-ul deținea mijloacele tehnice necesare pentru interceptarea convorbirii, sosirea venerabilului Massini fusese anunțată în pripă și nu existase timpul suficient pentru organizarea unei asemenea acțiuni delicate, în plus, la influența pe care se pare că o avea senior Massini în cercurile politice cele mai înalte ale statului român, o eventuală nemulțumire a acestuia putea avea consecințe dintre cele mai neplăcute asupra celor care ar fi luat o asemenea decizie în SRI. Așadar, oricât de straniu ar putea să pară, senior Massini reușise - printr-o acțiune rapidă, intempestivă și fără prea mari eforturi - să obțină în timp record securitatea maximă a discuției pe care dorea să o aibă cu Cezar. Confruntarea dintre cei doi avea să ofere una dintre cele mai senzaționale relatări a unor adevăruri foarte ocultate, care totuși se manifestă zi de zi, tot mai mult, în viața oamenilor de pe întreaga planetă.

Testarea

- Mă aflu aici pentru a purta această discuție cu dumneavoastră, domnule Brad, într-un mod mai puțin obișnuit și într-o conjunctură aparte, a intrat direct în subiect venerabilul Massini. În opinia noastră, oamenii se împart în două mari categorii: cei care pot fi manipulați și conduși, aceștia reprezentând imensa majoritate a omenirii; și cei care au anumite virtuți, care dețin anumite puteri și au o personalitate foarte puternică.

- Vă întrerup pentru o scurtă precizare: de fapt, a cui opinie o reprezentați dumneavoastră aici? a intervenit Cezar cu aparentă naivitate.

Senior Massini zâmbi larg, lăsându-se greu pe spătarul scaunului, întreaga lui atitudine exprima conștiința orgolioasă a unei puteri care nu putea fi înfrântă.

- Domnule Brad, sunteți un tânăr în floarea vârstei, ajuns într-un post ce reprezintă, paradoxal, o închisoare pentru libertatea civilă, dar care în același timp vă oferă satisfacția cunoașterii și cercetării unor lucruri despre care aproape nimeni nu știe nimic. O astfel de poziție nu se obține oricum, deoarece ea trebuie să fie garanția unor capacități interioare remarcabile.

- Mulțumesc, rosti Cezar amabil și totodată precaut.

- Totuși, chiar și unei persoane foarte dotate, așa cum sunteți dumneavoastră, îi rămân destule aspecte necunoscute, iar unele dintre ele pot fi extrem de atrăgătoare. Grupul pe care îl reprezint și în numele căruia am venit aici face parte din cel mai înalt ordin masonic, fiind foarte interesat de rezultatul discuției pe care noi o purtăm.

- Cunosc unele aspecte legate de francmasonerie, spuse Cezar. Organizația este strict ierarhizată după modelul piramidal, are ritualuri de inițiere foarte ocultate, iar intențiile sale adevărate sunt obscure pentru marea majoritate a oamenilor.

- Pentru cele două-trei propoziții pe care le-ai rostit, nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine, dragul meu! râse cu un aer superior și ușor ironic venerabilul Massini. Sunt Maestru în cea mai puternică lojă masonică din lume și, dacă pentru cei mai mulți acesta trebuie să rămână un secret bine păzit, în cazul tău ar fi ceva superfluu, deoarece subiectul pe care doresc să-l abordez în discuție depășește cu mult importanța ocultării mele. Dimpotrivă, este chiar imperios necesar să știi de la început cu cine vorbești.

Relatându-mi discuția, Cezar mi-a mărturisit că acela a fost momentul exact când a intuit scopul vizitei lui Massini, precum și modul general în care ea avea să se desfășoare. Tot atunci el a știut cum urma să procedeze și ce strategie avea să adopte, pentru a afla cât mai multe elemente și a

înțelege cât mai bine mecanismele de acțiune ale masoneriei, în definitiv, aceea se anunța a fi o „luptă” surdă între atenția, vigilența, inteligența și abilitatea celor doi într-o confruntare verbală de idei, planuri, oferte și răspunsuri care trebuiau să fie magistral orchestrate, deoarece forțele puse în joc - și urmările care puteau decurge de aici - erau colosale, într-o primă fază, Cezar și-a propus să tatoneze terenul într-un domeniu la care observase deja că venerabilul Massini era slab: orgoliul, simțul ego-ului foarte dezvoltat, care i-ar fi putut micșora în mod strategic vigilența și forța interioară.

- Deci funcția pe care o aveți în lojă este una dintre cele mai înalte. Știam că ierarhizarea se face după așa numitele „grade de promovare”, care sunt treizeci și trei.

- Grupul Bilderberg nu este propriu-zis o lojă; el înseamnă cu mult mai mult decât atât, dar nu e necesar să intru acum în amănunte, într-adevăr, există această ierarhizare în treizeci și trei de grade la nivelul lojelor, care trebuie să respecte niște criterii clare, însă trebuie să știi Că ele reprezintă un fel de „fațadă” pentru cei din exterior. Adevărata putere depășește cu mult cel de-al treizeci și treilea grad ierarhic și angrenează alte condiții pe care ți le pot dezvălui, însă, numai într-o anumită conjunctură. Depinde doar de tine să fii receptiv față de o astfel de situație. Imaginează-ți o casă mare care, pentru a arăta cât mai frumos, trebuie zugrăvită elegant, cu multă atenție la detalii. Analogic vorbind, acestea ar fi gradele de inițiere. Marile bogății și secrete se află, totuși, în interiorul casei, nevăzute și neștiute decât de stăpânii acesteia, foarte puțini la număr, care dirijează din umbră bunul mers al întregii clădiri: îngrijirea, administrarea și prosperitatea ei. Pentru aceasta nu este însă nevoie ca ei să fie cunoscuți de ceilalți oameni și, de asemenea, nu trebuie știute nici căile prin care ei acționează. Ești inteligent și poți să înțelegi cu ușurință ce am vrut să spun.

Cezar observase că, treptat, senior Massini trecuse la o formă de adresare mai familiară și mai directă. Acesta putea fi un avantaj, deoarece o anumită familiaritate în discuție putea să favorizeze dezvăluirea multor secrete. Desigur că, la acest gen de adresare a contribuit și marele decalaj de vârstă

între cei doi. Venerabilul Massini manifesta, fără îndoială, o mare putere vitală și o forță psihică neobișnuită, în contrast evident cu vârsta respectabilă pe care o avea. Din păcate, radiația lui subtilă - prin care venerabilul era oricând capabil să domine ființele umane comune, în marea lor majoritate slabe sau cu labilități fizice ori psihice - era centrată în jurul unui imens orgoliu, a aroganței și a sentimentului de superioritate asupra celorlalți, justificat probabil de noblețea stirpei. De aceea, oricâte merite ar fi avut Cezar și oricât de bune ar fi fost referințele sale, despre care putem presupune că erau binecunoscute elitei din grupul Bilderberg, totuși acestea nu erau suficiente pentru ca venerabilul Massini să-și înfrâneze instinctul orgoliului.

- Am solicitat această întrevedere prin puterea și relațiile pe care le deținem deoarece cunoaștem forțele și capacitățile tale de acțiune. Acest lucru îl prețuim foarte mult mai ales dacă ne servește interesele.

Rostind această replică, venerabilul a făcut prima mutare importantă în jocul dintre cei doi. După cum se va vedea, însă, mișcările de culise și planurile ascunse aveau să se dovedească mult mai complicate decât o simplă propunere, relativ indirectă, de colaborare la cel mai înalt nivel masonic.

- Domnule Massini, dacă trebuie să înțeleg ceva anume și dacă problema se pune într-un mod special, atunci vă rog să precizați acest lucru de la început. De pildă, care este scopul principal pentru care doriți să fac parte din Grupul Bilderberg?

Atitudinea seniorului deveni brusc rece, iar tonul lui căpătă inflexiuni foarte dure.

- Este într-adevăr aceasta o problemă pentru dumneata, domnule Brad? Îți închipui că ai libertatea de a alege sau de a pune condiții? Și cine ți-a spus că vei deveni membru al Grupului Bilderberg? Ai cumva idee cine sunt în realitate cei care-l compun și care sunt criteriile de acces la acest nivel? Îți spun că ești foarte departe de această poziție ierarhică și chiar mai mult decât atât, nu vei putea niciodată să pătrunzi în cercul intim al acestui grup, din motive pe care, dacă ți le-aș dezvălui, te-ar bulversa complet. Ele nu fac parte din această lume. Revino deci la idei mai umane și înțelege că

propunerea pe care ți-am făcut-o în mod indirect se referea de fapt la intrarea ta în una dintre cele mai înalte loji masonice mondiale, imediat subordonată Grupului Bilderberg. Organizația noastră ar avea nevoie de aportul tău special. Faptul că m-am deplasat eu însumi aici, pentru a purta această discuție în particular cu tine, te poate face să înțelegi faptul că noi te apreciem în mod deosebit. Din informațiile pe care le deținem trebuie să recunosc faptul că forțele și posibilitățile tale de acțiune sunt impresionante. După cum îți spuneam, suntem interesați de colaborarea cu tine. Există un consiliu secret la nivelul acestei loje, care propune direcțiile principale de acțiune în lume, iar aceste propuneri sunt mai apoi analizate de Grupul Bilderberg. E ca un fel de buclă feed-back. Ai putea fi un pion foarte important în acest consiliu și ai putea să dobândești tot ce ți-ai închipuit tu vreodată în lumea asta, stăpânind la discreție orice dorești: averi, oameni, lux, legi și chiar guverne. Nimic nu te va putea opri. Noi nu obișnuim să negociem, pentru că ceea ce oferim este imens. Ce rost ar mai avea alte discuții inutile când lucrurile sunt atât de bine precizate? De altfel, sincer să fiu, nu prea ai altă posibilitate decât pe aceea de accepta colaborarea.

Spunând aceasta cu o siguranță de neclintit, venerabilul Massini făcu un gest specific cu mâna întinsă, retezând aerul. Probabil că o altă persoană în locul lui Cezar ar fi fost intimidată și chiar năucită atât de rapiditatea cu care avansase discuția, cât și de perspectivele fabuloase pe care ea le oferea. Cezar mi-a dezvăluit că acela a fost un moment critic al întâlnirii. Deși complexă în aparență, problema nu prezenta decât două alternative evidente: să accepte propunerea de colaborare, ceea ce implica intrarea în societatea masonică și propulsarea rapidă în treptele cel mai înalte ale ierarhiei sale; sau să respingă această propunere, ceea ce ar fi atras ulterior un lanț imprevizibil de urmări neplăcute atât în ceea ce privește propria lui persoană cât și în ceea ce privește activitatea departamentului, în acel moment, Cezar nu cunoștea încă datele principale despre interesele „la vârf" ale francmasoneriei, însă era deosebit de interesat să le afle, pentru a înțelege motivațiile oculte ale

acestei organizații mondiale și căile prin care ea urmărea să-și atingă scopurile. Conjunctura i se părea favorabilă și punctul în care ajunsese discuția îi oferea posibilitatea să o conducă treptat spre ceea ce îl interesa, stimulând orgoliul și sentimentul puterii pe care senior Massini le manifesta cu precădere. Totuși, sarcina nu era deloc ușoară, deoarece venerabilul reprezenta un interlocutor foarte abil și viclean, care în plus avea o mare inteligență și forță mentală. Din nefericire, acestea erau deja orientate în sens profund negativ.

Cezar a simțit intuitiv că, dacă ar fi declinat imediat propunerea, „jocul” ar fi fost închis și seniorul ar fi plecat fără să încerce să-l convingă. Cezar nu ar mai fi reușit să afle nimic iar urmările refuzului său ar fi fost imprevizibile. Așadar, a luat hotărârea de a înșela vigilența seniorului și, sub masca acceptării propunerii acestuia, să afle cât mai multe lucruri despre aspectele de culise ale masoneriei mondiale. Dintr-o anumită perspectivă, el și-a asumat atunci o misiune de „kamikaze sub acoperire”, dar se simțea stăpân și încrezător în puterile sale pentru a face față eventualelor situații dificile cu care avea să se confrunte.

Adevărul ocult al Organizației Masonice

- Este palpitant ceea ce îmi spuneți, domnule Massini. Aș vrea totuși să înțeleg cum a fost și este posibil să dețineți o așa mare influență. Vă mărturisesc că aceasta mi se pare foarte interesant.

Mulțumit de turnura pe care o luase discuția, senior Massini răspunse cu solicitudine, căzând aparent în „plasa” relativ simplă pe care i-a întins-o Cezar.

- O, dragul meu, sunt foarte multe feluri de a obține influență și aici trebuie să-ți spun că suntem adevărați maeștri. Principalul lucru de care ai nevoie la acest capitol este răbdarea. Nu poți să construiești palate grandioase și elegante, pentru a te bucura de toate plăcerile pe care acestea ți le pun la dispoziție, fără a fi tenace, vigilent și mai

ales răbdător, chiar și în fața unor aparente eșecuri. Totul prinde contur în timp și uneori această perioadă poate fi foarte îndelungată. Venerabilii noștri maeștri din trecut au avut o viziune măreață, de ansamblu, asupra situației finale, care acum este foarte aproape. Ei nu s-au lăcomit la interese meschine, egoiste, ci au dorit din răsputeri să întărească și să consolideze bazele masoneriei, adaptând pe parcursul epocilor principiile ei directoare în conformitate cu specificul evoluției umane, în fond, de ce s-ar fi îngrijit doar de ei și de familiile lor? Nu aveau oricum cei mai mulți bani, cele mai mari bogății și cele mai bune condiții de trai? Nu legaseră între ei jurământul ferm de a se ajuta și sprijini reciproc la nevoie? Îți spun că ei au fost adevărații arhitecți care au inițiat și apoi au stabilit principiile după care funcționează sistemul social actual. Legat de acești „arhitecți" care au conceput întregul plan încă de acum câteva mii de ani, nu îți pot dezvălui mai multe la momentul actual, deoarece este un secret teribil pe care nici chiar cei din Grupul Bilderberg nu îl cunosc cu toții, în epoca modernă - și prin aceasta mă refer la ultimele două-trei sute de ani - venerabilii maeștri nu au făcut altceva decât să aplice în mod inteligent principiile de bază care erau deja stabilite și să le adapteze la structura vremurilor pe care le trăiau. Acțiunile lor au fost dezvoltate de la o generație la alta, păstrând același impuls și aceleași idei inițiale, deoarece trebuie să-ți spun că la vârful ierarhiei noastre se află numai descendenți pe linie regală din arbori genealogici de sute și chiar mii de ani. Suntem foarte atenți la acest aspect pentru a nu ne amesteca cu celelalte rase. Chiar și așa, însă, au existat unele excepții, însă în timp am reușit să eliminăm genele recesive.

- Vorbiți, probabil, de familiile regale din Europa și de marii bancheri de la sfârșitul Evului Mediu? a întrebat Cezar pentru a oferi un câmp de dezvoltare a subiectului.

- Desigur. Ei nu erau revoluționari; ei nu susțineau o ideologie rigidă și nici o filozofie particulară și alambicată. Forța lor nu a constat niciodată în puterea brațelor sau în spiritul avântat; din rândurile lor nu s-au ridicat nicicând eroi sau vârfuri ale societății, în schimb, au înțeles foarte repede că, pentru a reuși, au nevoie de un alt algoritm, care să-și

extragă forța și energia din înseși forțele, deciziile și acțiunile oamenilor. Erau fini psihologi și au făcut chiar de la început unele observații esențiale. Au sesizat, de exemplu, că sistemul vieții comunitare, indiferent că acesta are la bază monarhia, republica sau orice alt tip de guvernământ, se bazează pe conducere. Această realitate implica două așa-zise „grupe”: pe de o parte, marea masă a oamenilor din popor sau gloata, adică populația majoritară; iar pe de altă parte, elita conducătoare care, într-un fel sau altul, se străduia să mențină bunul mers al „turmei de oi”. Această constatare simplă a Reprezentat baza pe care și-au clădit întregul plan.

- Dar de ce era așa important pentru ei faptul că existau aceste două categorii de populație? a întrebat repede Cezar.

Ca un veritabil maestru mason inițiat în secretele Obscure ale Organizației din care făcea parte, senior Massini începu să dezvăluie însuși nucleul ideologic al francmasoneriei la nivel mondial.

- Această situație era și este foarte importantă datorită faptului că mereu au existat interese antagonice între cele două grupări de populație. Lucrurile trebuiau aranjate în așa fel, încât aceste interese contrare să nu dispară niciodată complet, adică altfel spus să nu existe niciodată pace veritabilă între oameni. Pentru aceasta era necesar să se servească prin diferite metode ambele „tabere” sau „grupări”, însă fără ca ele să cunoască acest lucru. Iluminații noștri au împins iscusința și abilitatea unor astfel de uneltiri până la perfecțiunea de a merge cu câte un picior în fiecare dintre cele două bărci și, totuși, să nu cadă niciodată în apă!

Cezar nu a scăpat ocazia de a ridica din nou balonul la fileu:

- Dar cum reușeau aceasta? Ce metode foloseau?

- Aveau nevoie de niște „pârghii” puternice și, la originea acțiunilor, acestea au fost doar două: banii și natura inferioară a omului, care ceda în fața tentațiilor ce îi erau oferite. Această combinație le-a asigurat mereu succesul, pentru că ce nu se potrivea într-o parte, era binevenit în cealaltă și astfel s-a ajuns ca această „rețetă” care folosea intriga, minciuna, tentațiile și prefăcătoria să permită

extinderea rapidă a influenței noastre în întreaga lume. Sigur, în perioada actuală trebuie să ținem seama de o serie întreagă de alți factori, printre care cei mai importanți îi considerăm a fi numărul de locuitori ai planetei și avansul tehnologic remarcabil. Dar în esență, bazele principiale ale organizației noastre masonice au fost puse cu mult timp în urmă și ele sunt atât de solide și s-au infiltrat atât de profund în conștiința oamenilor, încât succesul deplin al programului nostru nu mai constituie acum decât o chestiune de timp pentru a fi realizat în totalitate.

Spunând acestea, senior Massini a zâmbit satisfăcut și a aprins o țigară lungă de foi. Evident, aștepta efectul spuselor sale asupra lui Cezar. Pentru a-și juca rolul cât mai bine, acesta îl întrebă:

- Nu înțeleg însă care este motivul principal pentru care a fost și este depus acest uriaș efort de mii și mii de ani?

Suflând ușor fumul de țigară, senior Massini îl privea pe Cezar printre pleoapele întredeschise, în imensul lui orgoliu, el considera deja că repurtase un succes deplin în ceea ce își propusese. Pe de altă parte, Cezar a apreciat că această opinie eronată a slăbit vigilența venerabilului, făcându-l să se lanseze bine dispus în noi și bogate explicații.

- Dragul meu, aici lucrurile sunt chiar simple. Motivul principal a fost și va fi mereu acapararea puterii! Ce altceva îți închipui că am putea urmări să obținem pe o perioadă imensă de timp? Hai, spune-mi, nu te sfii! Bani? Aproape toate finanțele lumii ne aparțin, grație păienjenișului bancar pe care l-am țesut în ultimele secole. Deoarece civilizația se dezvoltă din ce în ce mai mult, am urmărit să creăm un sistem social în care oamenii să depindă în totalitate de veniturile lor financiare. Bani, bani, tot mai mulți bani! O idee fixă care trebuia să fie răspândită pretutindeni. Dar, pentru a avea bani trebuie să produci, iar pentru a produce trebuie să muncești și ca să muncești îți trebuie timp. Am format deci o ecuație care reprezintă de fapt un cerc vicios, aproape fără rezolvare, deoarece nu poți ajunge niciodată la capăt. Rezultatul a fost acela că oamenii au ajuns să muncească pentru noi până la epuizare, atrași mereu de mirajul obținerii unor sume tot mai mari de bani, care de fapt sunt cheltuite

foarte repede în ritmul alert al lumii și al tentațiilor de tot felul care o caracterizează.

Totuși, oricât de mulți bani ar obține prin muncă, adevăratele bogății și sumele imense de bani sunt tot în posesia noastră, păstrate în băncile noastre sau investite în diverse titluri de proprietăți. Chiar dacă apar zece sau o sută de oameni foarte bogați în lume, care nu fac parte din lojile noastre, ei nu reprezintă totuși nici o amenințare, deoarece sunt individualități separate care nu urmăresc un scop precis, de mare anvergură. Desigur, pe cei mai mulți dintre ei avem grijă să-i atragem încă de la începutul carierei lor strălucite în Organizație și astfel puterea noastră crește. Cei care refuză nu rezistă însă mult timp singuri. Dacă într-un fel sau altul devin o amenințare pentru noi, atunci ne unim forțele pentru a le provoca falimentul, cu riscul anumitor pierderi în propria noastră tabără, dar imensul angrenaj financiar pe care noi l-am construit ne permite să realizăm foarte repede o reechilibrare a balanței financiare printr-o creștere în altă parte. Obiectivul este acela ca respectiva persoană să fie învinsă. De obicei urmărim ca, atunci când aceasta se află în pragul colapsului total și când se simte iremediabil pierdută, să-i oferim încă o dată șansa pe care inițial a refuzat-o. De cele mai multe ori acel om de afaceri acceptă. Urmează, desigur, o revenire spectaculoasă în afacerile personale, dar deja persoana trebuie să respecte anumite condiții ferme din partea noastră, pe care nu le mai poate evita.

Întotdeauna noi avem ceva de câștigat. Fie un om politic influent care să ne susțină interesele; acesta este cazul cel mai întâlnit și aproape cel mai ușor de fabricat. Fie un mare om de afaceri, ai cărui bani îi administrăm noi în cea mai mare parte, prin propriile noastre filiere.

Ne interesează, așadar, să creăm cât mai multe astfel de „cercuri vicioase”, în baza lor am construit societatea modernă, am format așa-zisa „celulă a societății”, adică familia, pe care am legat-o strâns în lanțul unor interminabile dependențe: serviciu, casă, confort, mașină, împrumuturi la bancă, obligații contractuale pe perioade foarte lungi de

timp, care uneori se întind la una sau două generații din familia respectivă.

Rolul „cercurilor vicioase” este acela de a crea dependența, pentru că atunci când există dependență, lipsește libertatea. Dependența atrage automat un gen de înrobire, de limitare și noi avem nevoie ca oamenii să fie cât mai limitați și mecanici în acțiunile lor, care trebuie să devină aproape stereotipe. Aceasta a fost ideea principală pentru care am impus în mod gradat munca divizată în cât mai multe domenii și subdomenii. Dacă cerința postului respectiv de muncă este simplă, aproape minimă dar repetitivă, omul devine în scurt timp un fel de „robot” care ascultă ce i se spune și face ce i se ordonă.

Nu este necesar ca oamenii să gândească prea mult; aceasta poate să devină ceva periculos, poate naște idei care să fie contrare scopurilor noastre. De aceea, am urmărit să extindem controlul asupra populației tot mai numeroase chiar și în afara serviciului, adică în timpul liber. Am permis astfel tehnologiei și inventicii să capteze masele de oameni prin anumite mijloace a căror lipsă ni s-ar părea acum sinonimă cu o catastrofă: televiziunea, telefonul, computerul. Ideea noastră a avut un succes enorm, deoarece pe lângă crearea dependenței populației față de aceste mijloace tehnologice, ne-a oferit totodată și controlul difuzării informației.

În prezent, datorită caracteristicilor vremurilor pe care le trăim, informația deține primul loc în ceea ce privește „armele” cu care acționăm în lume. Pasul următor a fost simplu de intuit: controlând mijloacele și instituțiile mass-media, controlăm implicit conținutul și calitatea informației. De aceea, unul dintre obiectivele de bază a fost acela de a obține controlul asupra celor mai mari trusturi de presă, radio și televiziune din lume.

- Vreți să spuneți că toate acestea au fost suficiente pentru a avea controlul asupra omenirii? a întrebat Cezar.

- Evident că nu; mass-media nu avea răspândire decât într-o zonă limitată a lumii. De aceea, mai erau necesare niște „metode” de subjugare, care și ele trebuiau să tenteze pe cei mulți. Am început să sprijinim din umbră, ca o

„eminență cenușie”, proliferarea distribuției drogurilor, mai ales a celor de sinteză. Știind prea bine că acestea, alături de tutun, alcool și cafea, distrug corpul omului, am întreținut în mod deliberat o așa-zisă „luptă de combatere” a lor, care nu a făcut decât să intensifice și mai mult nevoia de a consuma aceste substanțe. Am creat concernuri imense de fabricare a țigărilor, băuturilor fine și a cafelei; aproape toți președinții și patronii acestor giganți în lumea afacerilor sunt membri venerabili în lojele cele mai înalte ale Organizației noastre, adăugă senior Massini plin de mulțumire.

- Toate acestea îmi apar ca un atac concertat împotriva omului! se prefăcu Cezar că abia atunci a realizat ideea. Fără să fie deloc afectat, venerabilul răspunse cu nonșalanță:

- Dragul meu, este deja dificil să controlăm și să coordonăm mai bine de șase miliarde de oameni. Trebuie să înțelegi că o mulțime este cu atât mai ușor de manevrat cu cât ea este mai dispersată și mai confuză. Dacă, în plus, ea nu depășește un anumit număr de persoane, atunci lucrurile sunt chiar simple, având în vedere tehnologia de manipulare mentală de care dispunem în momentul actual. Așadar, ce importanță crezi că mai prezintă cele câteva milioane de oameni care mor zilnic, mare parte dintre ei din cauza bolilor, provocate de droguri?

Venerabilul făcu o scurtă pauză în prezentarea lui cinică, părând să reflecteze la ceea ce urma să-i spună lui Cezar.

- Unul dintre scopurile noastre principale a fost acela de a stopa proliferarea oamenilor pe planetă. Mai mult chiar, trebuia să micșorăm drastic populația globului. Pentru aceasta aveam nevoie de metode care să ucidă în timp scurt un număr foarte mare de oameni. Am finanțat proiecte de cercetare ultrasecrete pentru producerea unor viruși extrem de virulenți. Unele experimente au dat greș, altele însă ne-au mulțumit prin rezultatele obținute.

- Adică prin răul provocat, prin crimele „naturale”?

- Trebuie să vedem problema din punct de vedere practic. Doar așa ne putem construi temeinic scopurile pe care ni le-am propus. Dacă ceva sau cineva se opune, nu poate rezista mult timp împotriva noastră. După cum îți spuneam, „armele” noastre nu sunt niciodată prezentate pe

față. Dimpotrivă, ele îmbracă mai mereu o haină profund umanitară, dar apasă pe acele puncte slabe pe care tot noi le-am creat în sistem și care în marea lor majoritate nu sunt cunoscute de populație. Baza care ne oferă sursele ascunse de manipulare a populației este constituția unui stat. Alcătuirea ei este o adevărată știință a psihologiei și manipulării omului și de aceea am avut grijă ca la conceperea constituțiilor principalelor state-puteri ale lumii să ia parte și reprezentanții noștri. Constituțiile trebuie să aibă o formă umanitară, chiar pompoasă și relativ complicată, dar totodată să ascundă în profunzimea lor modalitățile eficiente de subminare și control a populației.

Poate cea mai răspândită metodă pe care noi am creat-o și am întreținut-o în mod indirect de-a lungul timpului este cea a conflictelor, revoluțiilor și războaielor în diferite zone de pe glob. Confruntările armate au constituit dintotdeauna, pentru noi, o reală și uriașă sursă de venituri precum și o subtilă modalitate de menținere și dirijare a influenței și puterii la nivel mondial. Speculăm orice dificultate economică sau socială, în special la țările mai puțin dezvoltate. Datorită influenței bancare pe care o deținem, acționăm din umbră la nivelul conducerii statului respectiv și în același mod acționăm și în cazul statului advers. Nu ne implicăm niciodată într-o singură parte sau direcție, deoarece rezultatul poate fi incert. Impulsionând însă în secret ambele tabere, noi vom fi cei câștigați, indiferent de rezultatul final al conflictului. Perioada actuală se pretează mai ales la crearea unor conflicte de ordin etnic și economic. Sunt simplu de produs, durează mult și atrag numeroase alte interese din partea altor state mai puternice, dar rivale, astfel încât până la urmă războiul respectiv devine un război între marile puteri ale lumii și mai puțin o cauză națională limitată. Aproape toate marile organisme internaționale, fie ele politice sau militare, au sorginte masonică. Venerabilii noștri se află plasați în punctele cheie și urmează cu exactitate planurile noastre. Ți-am spus că noi avem răbdare. Caria roade încet, dar sigur, până și cel mai gros trunchi de copac. ONU și NATO, ca să numesc doar două dintre cele mai

influente „arme” ale noastre, s-au dovedit a fi decizii salutare atunci când am hotărât formarea lor.

- Domnule Massini, este totuși ceva care nu înțeleg, zise Cezar, abordând o mină voit contrariată. Cum ar putea cineva să creadă că tot ce este mai important în lume este o consecință directă a acțiunilor și planurilor Organizației Masonice mondiale? Aceasta este chiar absurd și inconceptibil!

Senior Massini râse cu poftă și își mai aprinse o țigară de foi. Îl măsura pe Cezar în tăcere, printre norii de fum albăstrui care se dispersau lent în aerul răcoros de munte. Pentru o clipă, Cezar a crezut că exagerase în intențiile lui ascunse și că venerabilul i-a înțeles planul. Dar temerile i-au fost curând spulberate.

- Dragul meu, acesta este unul dintre punctele esențiale ale doctrinei noastre. Așa cum ți le prezint eu ție, lucrurile par într-adevăr atât de absurde și îmbracă o haină atât de grotească, încât acuzațiile care ni s-ar putea aduce ar apărea într-o lumină de-a dreptul hilară! Într-un anumit fel, acesta este nucleul ideologiei noastre: să acționezi în direcția planului stabilit, dar în același timp să faci să pară că acțiunile tale sunt opuse unui astfel de plan. În felul acesta poți să înțelegi mai ușor de ce nu dorim să fim mediatizați, de ce nu dorim onoruri, faimă sau recunoaștere publică, deoarece acestea sunt trecătoare și, în plus, ele sunt dirijate chiar de noi înșine prin intermediul pârghiilor de control pe care le deținem în mass-media. Succesul organizației noastre constă mai ales în faptul că formăm un grup și nu acționăm doar în conformitate cu interesul individual. Acțiunile noastre sunt mereu corelate și urmăresc un scop precis, iar ajutorul pe care ni-l oferim reciproc și discreția totală sunt esențiale pentru asigurarea succesului. De altfel, regulile și jurămintele ordinului nostru sunt foarte stricte, iar pedepsele foarte aspre...

Te întrebi, probabil, ce mă face să-ți vorbesc cu asemenea deschidere, fără nici un fel de teamă și foarte sigur pe mine. Te asigur că, făcând aceasta, am evaluat corect situația. Sau îți închipui că, auzind aceste lucruri, le vei putea face cunoscute lumii întregi?

Aici, senior Massini a râs cu poftă, dar imediat după aceea ochii lui deveniră reci și tăioși.

- Nu ai nici o putere și nici o influență în exterior, domnule Brad! Chiar din momentul în care ai intrat în atenția noastră nu te mai poți sustrage ei. Posibilitățile pe care le ai la dispoziție sunt precise: ori ne urmezi fără condiții, ori devii persana non grata. Analizează puțin situația: ești singur, nu ai legături cu exteriorul și te afli supus unui regim de cea mai înaltă securitate. Crezi tu, oare, că ne este greu să determinăm înlăturarea ta dacă am dori cu adevărat acest lucru? Dar de ce să facem aceasta, când tu însuți ne poți sprijini planurile? În plus, vei cunoaște lucruri pe care nici măcar nu ți le-ai închipuit și te vei bucura de imunitate și protecție absolută. Dintr-o anumită perspectivă ești prețios, însă ceea ce este prețios trebuie să-și arate utilitatea. De aceea, dragul meu, nu văd nici un motiv să-ți ascund ceva din principiile și modalitățile de acțiune masonice. Ar însemna să te consider un adept obișnuit, cu o minte slabă, dar nu acesta este adevărul. Mai mult decât atât, pentru ca tu să nu consideri totuși prea brutală această abordare, care este în cazul tău mai specială, doresc să manifestăm un respect reciproc și să purtăm în mod civilizat această discuție. Chiar vreau să-ți creez cadrul aparent al unei alegeri sau decizii și să-ți ofer o perioadă de timp de gândire. Dar în realitate, îți repet, nu ai nimic din toate acestea, deoarece noi suntem cei care deținem puterea. Nu îți rămâne, practic, decât să ne urmezi.

Judecă la rece întreaga situație. Ce crezi că ai putea face? Cine îți închipui că te-ar putea asculta fără să te considere nebun? Masoneria a fost dintotdeauna ocultată; ar fi fost împotriva scopurilor noastre adevărate să ne atribuim marile idei sau curente sociale și culturale, ideologiile sau principiile de avangardă ale lumii deși, în marea lor majoritate, noi suntem cei care le-am creat, în loc de aceasta, s-a optat pentru discreție, mister, retragere și acțiune din umbră. Sunt relativ puțini cei care au auzit despre denumirea de „mason” sau „francmason” și chiar dacă aceasta li se pare vag cunoscută, ei nu au totuși vreo idee despre ce înseamnă ea în realitate. Acest mister, această ocultare pe care o

întreținem cu atenție ne-a fost de mare ajutor în decursul timpului, în aceste condiții, imaginează-ți că cineva iese în lume și răspândește informațiile pe care ți le-am dat; cine l-ar crede, cine l-ar asculta?

- Se poate să aveți dreptate, dar nu ignorați forța unui curent general de opinie, care poate să distrugă tot ce ați clădit până acum, a remarcat Cezar cu luciditate.

- Noi știm că deja sunt mulți, îndeosebi intelectuali, care cunosc cel puțin o parte a adevărului despre noi și pe care nu-i mai putem minți, dar prin comparație cu restul populației, care este îndobitocită de sistemul social pe care l-am creat tot noi și mai ales de cel informațional pe care îl dirijăm aproape în totalitate, aceștia sunt cu adevărat o minoritate, în plus, ei sunt dispersați și amenințați de avertismentele indirecte pe care noi le trimitem, în această situație, chiar dacă unii oameni cunosc adevăratele noastre intenții, vor adopta o atitudine pasivă, considerând că sunt lipsiți de putere, de avânt, de posibilitatea de a acționa în mod eficient. Ei adoptă atunci varianta victimei care se lamentează: „Știu, dar ce pot să fac? Ce putem noi să facem? Suntem legați de mâini și de picioare. Suntem controlați și supravegheați în tot ceea ce facem. Nu cred că mai avem vreo șansă”, în acest fel, un segment important al populației care ar putea să ne provoace mari greutăți și probleme a depus deja armele înainte de a începe lupta.

Atunci când mai apare totuși cineva care urmărește să ne atace și să prezinte realitatea acțiunilor noastre celor care nu o cunosc, avem multiple mijloace de „liniștire” a lui. Replicile noastre sunt atunci bine gândite și au la bază o fină cunoaștere a psihologiei umane. Ele încep aproape totdeauna prin lansarea unei știri false, negative, despre acea persoană, pentru că după cum îți spuneam, controlăm foarte bine sectorul de difuzare a informației prin mass-media. Să presupunem că știrea apare în câteva ziare, care sunt distribuite în toată țara. Cititorii află în acest fel despre acea știre falsă, care este negativă. Chiar dacă a doua zi sau în zilele următoare aceasta este vehement contrazisă sau chiar dacă apare o dezmințire, faptul a fost deja consumat, în primul rând, nu este deloc obligatoriu ca cel care a citit

știrea falsă să mai citească a doua zi și dezmințirea, rămânând în acest fel cu o idee negativă despre persoana respectivă, chiar dacă acea idee este falsă. In al doilea rând, noi trebuie să speculăm cât mai mult tendința vicioasă a omului contemporan de a se orienta mai mereu spre știri senzaționale care au un pronunțat caracter negativ.

Cunoaștem prea bine influența unor astfel de sugestii negative sau impactul lor teribil asupra naturii emoționale a omului. Știm că ele distrug structurile energetice armonioase din aura sa, știm că aduc o formă subtilă de stres la nivel psihic și cunoaștem de asemenea faptul că ele coboară vibrația percepțiilor pozitive și a intențiilor benefice ale omului. Toate acestea ne servesc însă foarte bine interesele noastre, deoarece îi obosesc și îi debusolează pe oameni, îi determină să fie lipsiți de vigilență și superficiali.

Realizăm astfel un scop pe care l-am urmărit mereu cu perseverență: creșterea entropiei sociale, îndrăznesc chiar să spun că noi suntem cei care au adus această veritabilă știință aproape de perfecțiune. Pentru a realiza această entropie socială, care determină o stare de confuzie aproape totală, ne slujim mereu de știri contradictorii, adeseori având un conținut sinistru, profund negativ; susținem și impulsionăm cărți care prezintă subiecte puerile sau fantastice, dar care totuși au o notă atractivă pentru a capta interesul minților slabe, aflate în căutare de senzațional. Noi înșine am lansat această sintagmă și am avut grijă ca astfel de apariții editoriale să prolifereze și chiar să fie acceptate de populație, care acum le consideră foarte valoroase.

Sistemul economic și social pe care l-am impus încurajează foarte mult competiția în aspectul ei nearmonios, stimulează concurența neloială și îndeamnă la un consum cât mai mare de mărfuri. Toate acestea sunt justificate de un interes umanitar, acela de formare a omului și de motivare a sa pentru a străbate „jungla” vieții, care amenință să-l sufoce, în realitate, însă, această preocupare și agitație nebună a omului, care îl ține mai mereu ocupat și tensionat, nu duce decât la o diminuare semnificativă a valorilor care sunt cu adevărat morale și etice în viață, adică la pervertirea caracterului ființei umane.

Exploatăm aceste idei și posibilități la aproape orice nivel de difuzare a lor prin mass-media. Aceasta ne-a determinat să încurajăm și să sprijinim proliferarea sexualității în formele ei aberante și a pornografiei până la limite aproape inimaginabile, deoarece am constatat că forța și virilitatea bărbatului, precum și sensibilitatea și intuiția femeii diminuează foarte repede atunci când sunt confruntate cu astfel de practici rele. În aceste condiții omul devine labil, cedează mult mai repede tentațiilor și, ceea ce este foarte important, poate fi controlat cu ușurință. Pentru a ne realiza planurile este necesar ca împotrivirea să fie minimă; de aceea, într-o primă etapă noi oferim idei și posibilități avantajoase oamenilor, pentru ca mai apoi să profităm din plin de slăbiciunile lor sau de anumite prevederi ale contractelor în care ei s-au implicat orbește.

Societatea actuală se pretează foarte bine la modelul acestei acțiuni. Noi oferim oamenilor tot mai multe tentații, deoarece am permis dezvoltarea explozivă a tehnologiei, iar ei cad în plasa stimulentelor și plăcerilor de tot felul, aproape fără discriminare. Știm că aceasta le macină voința și un om fără voință proprie este precum un animal neștiutor care este dus la tăiere.

O atenție deosebită acordăm aici tineretului, deoarece dacă vrei ca un copac să nu aibă roade, trebuie să-l usuci încă de când este puiet. Tot ceea ce poate amplifica pornirile vicioase în copii și adolescenți este prezentat în mod foarte atractiv, tentant; ne orientăm astfel mai ales spre difuzarea filmelor în care este exacerbată violența, a filmelor de groază și a celor în care se accentuează pornirile sadice sau trăsăturile profund negative ale caracterului. Pentru a încuraja vizionarea lor ne folosim foarte mult de publicitate; aș putea spune că publicitatea a ajuns, într-un fel, chiar inima comerțului. Am stimulat deci în cel mai înalt grad tendința populației de a consuma. Aceasta a devenit ca un fel de „boală contemporană” a omului; chiar dacă nu are nevoie de ceva anume, el totuși trebuie să cumpere, să consume și iar să cumpere, de cele mai multe ori lucruri lipsite de importanță sau chiar pentru a-și face provizii în exces.

Pe de altă parte, există o legătură strânsă între tentația exercitată de bani și modalitățile prin care aceștia pot fi obținuți, în sistemul economic și legic pe care noi l-am impus nu e ușor să devii bogat și, practic, este aproape imposibil să o faci pe căi cinstite. De aceea, clasa bogătașilor este în cea mai mare parte o clasă socială viciată și pervertită. Necinstea și pervertirea celor bogați i-a determinat să aibă propriile lor secrete și atunci când un om are secrete, apar și obligațiile lui față de alții, mai ales prin intermediul șantajului. Noi știm foarte bine cum să exploatăm astfel de situații, deoarece noi înșine suntem artizanii ei.

- Cred totuși că nu toți oamenii acționează în acest fel. Dacă acesta este adevărul, cum procedați în astfel de cazuri, domnule Massini? s-a interesat Cezar.

Venerabilul ridică nepăsător din umeri.

- Sunt prea puțini cei rămași, practic nu merită să ne interesăm de ei. Să luăm ca exemplu țara ta. Aici ne-am instalat oamenii cu o mare ușurință, deoarece am știut să speculăm trecerea de la un regim totalitar, ale cărui baze tot noi le-am pus, la o aparentă libertate de acțiune. Am intuit corect, de pildă, lăcomia și lipsa de scrupule care apar la omul supus mult timp diferitelor temeri și privațiuni. Un astfel de om este precum un călător foarte însetat în pustiul Saharei care, atunci când ajunge la oaza deșertului, se repede imediat la izvorul cu apă și nu-i pasă că el este în trupul gol și că toată lumea îl privește. După Revoluția din țara voastră nu am avut altceva de făcut decât să așteptăm și să încurajăm dezastrul economic, dar mai ales corupția și tentația românului în fața strălucirii banului. După o lungă perioadă de privațiuni și lipsuri de tot felul care i-au provocat o mare suferință, era de așteptat ca el să cedeze foarte repede în fața tentațiilor care apăreau. Și într-adevăr, aproape toți au căzut în această plasă. Atunci am început să acționăm și din punct de vedere politic. Nu-ți face griji, e o metodă pe care o aplicăm în aproape toate statele. Trebuia să fim siguri că principalele posturi din Parlament și Guvern sunt ocupate de oameni în vârstă, mulți dintre ei cu un caracter slab, ușor de manipulat. Celor care erau maturi și dinamici le-am cultivat cu grijă latura orgolioasă a ființei și

mai ales sentimentul înșelător al puterii, care în cazul lor nu reprezenta totuși o caracteristică dominantă de adevărați conducători, în acest fel am exacerbat în ei egoismul, meschinăria și ipocrizia. Era necesar să avem în posturi-cheie oameni care pot fi tentați destul de ușor cu afaceri oneroase, care în același timp ar face orice pentru a-și păstra postul și funcția, în mare parte am reușit. Eforturile noastre în această direcție au fost minime, deoarece aviditatea și lăcomia după bani, dublate de o mare lașitate și duplicitate au făcut din cei mai mulți dintre politicienii voștri o adunătură demnă de dispreț. Această situație ne convine, însă nu cred că este cazul să vorbim acum mai multe despre acest subiect.

Cezar se grăbi să profite de scurta pauză.

- Și pentru ce toate acestea, senior Massini? Ce urmărește de fapt francmasoneria? Din cele ce mi-ați spus până acum, nu văd ce ar putea să-i lipsească și, totuși, îmi face impresia că urmăriți cu tenacitate o anumită finalitate.

- Dragul meu, este foarte simplu. Când este un rege stăpân absolut peste regatul și poporul său? Bineînțeles, atunci când deține puterea absolută. Aceasta este, pentru noi, piatra din vârful unghiului: puterea de dominație a întregii lumi trebuie să ajungă repede în mâinile noastre. La urma urmelor, această sete de putere reprezintă motivația multor politicieni, guvernanți și oameni de afaceri care au acceptat să pătrundă în rândurile noastre. Deasupra tuturor, însă, se află elita venerabililor noștri, Iluminații, al căror plan este cucerirea puterii mondiale și realizarea unui control perfect, chiar asupra fiecărui individ de pe planetă. Modalitățile de împlinire a acestui plan sunt atât de diverse, încât mi-ar necesita prea mult timp acum să-ți vorbesc despre ele. Îți voi oferi doar câteva explicații; restul îl vei înțelege și învăța repede după ce te vei integra regulilor și concepțiilor organizației noastre.

Influența și controlul total asupra omenirii nu pot deveni cu adevărat active decât atunci când vom reuși să supervizăm totul. Forțele și puterile însumate de la membrii tuturor organizațiilor noastre conduc treptat spre această variantă de totalitarism, când libertatea și autonomia unui individ vor fi sufocate și monitorizate de noi încă de la

nașterea ființei. Pentru a fi siguri de acest rezultat și pentru a experimenta valabilitatea lui, am inventat - cu titlu de experiment - comunismul. Totuși, am constatat faptul că lipsurile îndelungate, angoasele oamenilor, precum și cultul personalității care apărea, fără excepție, la toți șefii de state comuniste, crea anumite tensiuni și favoriza chiar manifestarea unei viziuni lucide asupra situației la unii membri ai populației care, în timp, puteau crea surprize neplăcute. Sistemul comunist s-a dovedit corespunzător doar pentru o anumită perioadă de timp, de câteva zeci de ani. După aceea, însă, el a devenit ineficient și chiar periculos pentru interesele noastre.

Când am înțeles aceasta, ne-am decis să încheiem experimentul și am dat „undă verde” schimbărilor de natură politică. Era necesară crearea iluziei unui „altceva”, dar noi știam deja, cu mult înainte, că nimic nu se poate modifica „peste noapte”. Ne-am așteptat deci la multe convulsii sociale, de mentalitate, de gândire și de scop. Noi suntem cei care am propagat în mod insidios ideile de bază ale noului statut social, prin diferite mijloace mass-media, prin intermediul politicienilor și prin crearea constantă a unor noi și noi breșe în sistemul financiar, mai ales în scopul tensionării relațiilor dintre popor și guvern.

Bunăstarea nu trebuie să se facă simțită la nivel general, dar ea este binevenită la o anumită pătură de oameni corupți, care ne pot sluji astfel interesele, fără ca ei să aibă nici cea mai mică idee; dimpotrivă, aparențele îi fac mereu să-și închipuie că, de fapt, ei sunt cei care acționează, cei care decid, cei care au puterea și toate acestea noi trebuie să le susținem, pentru ca mirajul să nu piară.

Ceea ce îți spun eu acum face parte din aspectele la vârf, mai puțin cunoscute, ale francmasoneriei. Nu trebuie să-ți imaginezi că fiecare membru cunoaște tainele și planurile noastre. Accesul la ideile și scopurile noastre se face totdeauna în etape, iar revelarea informațiilor este structurată și ea, de asemenea, în trepte succesive ca importanță, în general vorbind, noi acționăm totdeauna de pe trei nivele distincte, care subliniază foarte clar atribuțiile și valoarea membrului mason. Deși la o privire de ansamblu

aceste nivele apar ca niște straturi suprapuse și independente, ele conțin totuși verigile de legătură care sunt esențiale pentru înțelegerea planului nostru la nivel mondial. Aceste verigi de legătură nu sunt cunoscute, însă, decât de elita noastră, de marii noștri Iluminați.

Primul eșalon sau nivel îi include pe cei care abia au aderat la lojile noastre masonice sau care nu prezintă un interes deosebit pentru a li se putea încredința sarcini dificile. Ei sunt „zilierii”, adică cei care fac multe așa-zise munci mărunte dar folositoare în măsura în care, luate în ansamblu, ele pregătesc terenul pentru marile lovituri urmărite de noi, cum ar fi nașterea diferitelor confruntări militare, revoluțiile, incapacitățile de plată la nivel național, adică o „artilerie grea” care este strategic folosită de personalități importante din organizația noastră. Aceste acțiuni de anvergură intră în scenă, însă, abia după ce „materialul” a fost preparat, adică după ce „zilierii” noștri acționează o anumită perioadă de timp ghidați din umbră de noi înșine, fără ca ei să-și dea prea bine seama de scopul care este urmărit. Din această categorie fac parte mai ales cei care au parvenit într-un timp scurt, cei care s-au îmbogățit rapid dar care, totuși, au o minte slabă, cei care se află în căutare de titluri, ranguri și recunoaștere socială; în general vorbind, snobii și cei marcați de anumite complexe de inferioritate, pe care doresc să le suplinească imaginându-și că fac parte și chiar alcătuiesc pătura înaltă și bogată a societății. Trebuie să fie orgolioși, ipocriți și egoiști, cu o anumită putere financiară, dar totuși insuficient de bogați, pentru ca astfel să le rămână nostalgia după o viaţă cu adevărat regească, pe care să o jinduiască în ascuns. In plus, este esențial ca ei să aibă funcții relativ importante în aparatul statal, deoarece avem nevoie de pârghii și trafic de influență atât la vârful conducerii, cât și la nivelul mic al administrațiilor locale, adică acolo de unde începe intriga care își croiește drum spre centru. De aceea, la această categorie de membri ne orientăm în general pentru atragerea profesorilor universitari, avocaților, doctorilor, inspectorilor, primarilor și anumitor oameni de afaceri locali.

Pentru toți aceștia am creat niște „supape”, niște motivații pentru a-i tenta și folosi ulterior în scopurile noastre. Există cluburi selecte, precum Rotary sau Lion's care le nasc sentimentul că fac parte din marea aristocrație a țării și că se află, deci, în fruntea societății, în realitate, aceste cluburi sunt un fel de praf în ochi și chiar o pavăză împotriva eventualelor atacuri din exterior, deoarece persoanele care fac parte din ele se vor lupta cu îndârjire pentru a-și păstra privilegiile pe care le-au dobândit ca membri în așa-zisul high-life al societății. Îi atragem și îi stimulăm prin afișarea unei fațade serioase și selecte a acelei societăți elitiste, în care ei află că pătrund oameni de bine, oameni care reprezintă doar crema societății, care au putere și influență în diferitele organisme ale statului. Această prezentare foarte atrăgătoare o întreținem prin lux, prin posibilitatea de a avea relații sus-puse și prin ajutor financiar, îți repet, toate acestea creează obligații.

Interesul nostru este acela de a crea diferențe foarte mari între păturile sociale, adică oameni foarte bogați și oameni foarte săraci, pe cât posibil fără elementul de intermediere și susținere, care este pătura mijlocie, întreținem astfel o stare socială generală prin care omul să-și închipuie că trebuie să facă față unui asalt continuu, că trebuie să se lupte mereu fie pentru a-și asigura traiul de zi cu zi, fie pentru a-și spori și mai mult averea. Această stare de spirit încordată și foarte agitată alimentează sentimentul de frică și atâta timp cât există frica, nu își poate face loc liniștea, împăcarea, relaxarea și nici spiritualitatea. De aceea suntem interesați să obstrucționăm tot ceea ce ar putea conduce spre bine, armonie și credință religioasă veritabilă, deoarece altfel controlul și puterea noastră nu mai sunt eficiente.

- Ce vrea să însemne asta? Că voi nu aveți religie și că, dimpotrivă, urmăriți subminarea ei? se arătă Cezar contrariat.

- Religie? Analizează cu atenție ceea ce se petrece în lume. Notează ura rasială, deviațiile sectelor fanatice în numele unui Dumnezeu unic dar particular, nesfârșitele conflicte interetnice care, majoritatea, au la bază disensiuni

religioase, corupția și lașitatea bisericii creștine, orgoliul ortodox și manipularea catolică! E drept că toate acestea tot noi le-am orchestrat din umbră, în special prin implementarea intrigilor și ideilor perverse în anumite puncte cheie deținute de oameni labili și la momente potrivite în timp.

În schimb, noi oferim oamenilor împărăția Arhitectului Universal, cel care poate să aibă cu adevărat grijă de ei. Voi îl numiți Prințul întunericului. Ce importanță are? Mai înainte de toate trebuie să urmărești consecvent interesul personal în tot ceea ce faci. Aceasta cere mari eforturi și angajamente, uneori chiar foarte dure. De pildă, ele pot să însemne să-ți negi religia și chiar să-ți dăruiești sufletul, însă vei cunoaște astfel puterea, bogăția și influența extraordinară în cercurile înalte ale societății.

- Interesant. Eu aveam o altă filozofie, dar totuși este foarte atractiv ceea ce-mi spuneți, comentă Cezar cu o fină ironie, urmând astfel planul inițial pe care îl concepuse.

- Nu trebuie să-ți imaginezi, însă, că aceste aspecte sunt cunoscute de toți, a continuat venerabilul Massini să vorbească cu avânt. Departe de așa ceva. Îți spuneam despre trei niveluri generale și importanța lor eșalonată în organizația noastră masonică. Acum îți este limpede faptul că primul nivel, al „zilierilor”, nu are acces la informații de acest gen și nici la altele care vizează aspecte mai oculte ale masoneriei, mai ales cele care implică activitatea noastră la nivel mondial.

Membrii din cel de-al doilea nivel au însă posibilitatea să cunoască o parte din mașinațiunile noastre internaționale, astfel încât ei se pot implica mai activ în demersurile politice interguvernamentale și sunt sprijiniți cu mult mai mult de lojile noastre influente. Ei sunt, mai ales, cei pentru care am stabilit o anumită formă de ierarhizare în trepte sau grade, până la gradul treizeci și trei. Este instructiv de observat cât de atașați sunt oamenii după titluri, funcții, recunoaștere iar noi speculăm intens acest avantaj. Un mason de gradul treizeci și trei poate să reprezinte un pion de bază în structura noastră generală. De-a lungul timpului am urmărit să răspândim opinia că acesta este, într-un fel, apogeul în

ierarhia piramidală după care se ghidează masoneria. Totuși, în particular îți mărturisesc faptul că a doua treaptă reprezintă doar începutul pentru elita masonică mondială. Aceste lucruri le menținem însă foarte secrete, dar chiar și așa au mai apărut unele zvonuri. Trebuie să înțelegi însă, că noi cei din vârful piramidei, nu putem fi atacați juridic și nici un alt organism de ordine statală nu ne este superior din simplul motiv că noi le-am creat aproape pe toate.

- Asta înseamnă putere de decizie la cel mai înalt nivel, a spus Cezar gânditor. Cum se face, totuși, că a treia treaptă în masonerie, aceea despre care îmi spuneați că reprezintă de fapt elita masonică în lume, are o influență decisivă fără să fie cunoscută?

- Nu este nevoie să fim cunoscuți la modul la care te gândești tu. Noi apărem eventual în lume mai ales datorită titlurilor nobiliare moștenite sau ca mari bancheri care se ocupă de afacerile lor, la care avem grijă să atașăm mai mereu așa-numitele acte de caritate și binefacere prin intermediul unor fundații care au fost create tot de noi De fapt, acestea ne permit să acționăm și să vehiculăm sume uriașe de bani sub aparența legalității și a intențiilor caritabile. Noi suntem cei care deținem, în fapt, monopolul financiar mondial, controlând orice piață bursieră Proiectul de stăpânire a lumii este un plan foarte bine pus la punct.

- Dar cum ați reușit să stăpâniți finanțele lumii? a întrebat Cezar. Nimeni nu poate avea acces la toate sumele de bani vehiculate!

- În cea mai mare parte controlăm acești bani dar adevărata influență o exercităm prin intermediul creditelor uriașe cu care obligăm practic diferitele guverne ale lumii să acționeze în domeniul economic - și prin aceasta în cel social - după cum dorim noi. Acesta este, de fapt, scopul principal pentru care am înființat cele două mari organisme financiare ale lumii: Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional (FMI). Dar cea mai importantă lovitură și victorie obținută a fost îndatorarea Statelor Unite ale America, care în prezent depind aproape în totalitate de politica financiară pe care noi o stabilim. După cum îți spuneam, esența acestei politici o constituie creditele cu dobândă și, de aici, creanțele care

apar și toate celelalte forme de obligații sau concesii pe care și le creează statele datornice față de noi. În felul acesta, stăpânim lumea economică, ghidând-o în direcția pe care o vrem. Putem crea adevărate dezechilibre sau chiar incapacități de plată acolo unde avem interesul de a obține ceva anume. Țările falimentare sunt „specialitatea” noastră, deoarece ne oferă practic accesul indirect la conducerea unui popor întreg. Desigur, noi pregătim și corelăm în prealabil aceste strategii cu acelea ale dezinformării prin mijloacele mass-media internaționale, care ne aparțin. E un sistem care și-a dovedit cu prisosință eficiența în decursul timpului și pe care noi îl stăpânim foarte bine. Dacă cineva se opune, eliminarea lui de pe eșichierul politic sau ca personalitate socială nu prezintă, în general vorbind, nici o problemă, datorită multiplelor relații pe care le avem, a corupției și a sistemului financiar pe care îl stăpânim, în cazurile mai deosebite, cum ar fi de exemplu cel al Statelor Unite, nu putem permite greșeli sau acțiuni exterioare în afara celor prevăzute de noi. De aceea, fiecare președinte american nu reprezintă în realitate decât o alegere și o emanație a scopurilor noastre masonice, el trebuind obligatoriu să fie membru marcant în lojile noastre, de obicei cele ale eșalonului doi.

Pentru a ascunde cât mai bine manevrele politice și financiare pe care le declanșăm în aceste scopuri ne servim de cea mai spectaculoasă, dar în același timp cea mai hilară idee pe care am reușit să o infiltrăm maselor de oameni în ultimii două sute de ani. Aceasta este probabil una dintre cele mai de preț achiziții ale noastre, care ne-a adus multe servicii și care se dovedește foarte eficientă chiar și în prezent. Te vei mira, dar ea poartă un nume foarte cunoscut: democrația. Noțiunea în sine nu face nici cât o ceapă degerată; cu toate acestea, ea este cea mai potrivită piesă în angrenajul planului nostru, care are mare succes la masele populare. Motivul principal este acela că le trezește acestora orgoliul și sentimentul de a avea putere, dar în realitate nu face altceva decât să producă un anumit gen de învrăjbire, luptă și tentație, oferind astfel posibilitatea manipulării. Aparent, jocurile politice ascunse și marile interese

financiare și de putere sunt la mâna alegătorilor, a celor care votează. Trebuie să faci mici compromisuri, pentru a te putea bucura ulterior de toate avantajele. Ce obținem noi, de fapt, prin așa-zisa democrație? În cele mai multe dintre cazuri aceasta duce în primul rând la dezbinare între diferite categorii sociale care alcătuiesc un popor și la o înfruntare de multe ori fățișă între populațiile de pe glob. Ideea pe care o oferim lumii, dar prin care acoperim de fapt cu acordul tuturor adevăratele noastre intenții și acțiuni, este aceea de a crea iluzia alegerii libere în cazul fiecărui individ. Când este însă vorba de zeci și sute de milioane de oameni diferiți, stresați și pervertiți, alegerea lor așa-zis „liberă” poate fi lesne dirijată prin diferite metode. Furtuna trebuie lăsată să se dezlănțuie, însă direcția ei generală poate fi influențată astfel încât să protejeze anumite zone și să distrugă altele. Noi am găsit modalitatea cea mai simplă și sigură de a obține haosul și dezbinarea; căci, în ciuda aparențelor înalt umanitare și a valorilor morale cu care am poleit ideea de democrație, acestea nu fac altceva decât să ascundă miezul de la care am pornit și pe care l-am dezvoltat în timp: învrăjbirea semenilor între ei, lupta oarbă pentru o putere facilă și vremelnică, lipsa unității. Pentru noi, unirea oamenilor în idei și concepte benefice, pozitive, este foarte periculoasă, deoarece numai atunci masele de oameni devin cu adevărat puternice în acțiunea lor. Acesta este și motivul pentru care urmărim adeseori să provocăm fragmentarea teritoriilor statale în cât mai multe etnii, fiecare cu interesele, cultura și credințele ei religioase. Ceea ce urmărim în final este estomparea tradițiilor culturale și religioase ale diverselor țări și populații până la pragul de la care acestea nu mai au forța necesară individualizării; atunci ele devin ușor de controlat și de asimilat într-o formă unică de guvernământ, care bineînțeles că va fi dirijată de elita noastră masonică la nivel mondial.

Unul dintre marile obstacole pe care le avem în față și pe care trebuie să le depășim este reprezentat de tradițiile diferite ale popoarelor și de dorința acestora de a se raporta la ele. Noi urmărim să obținem o „turmă colectivă de animale” care acționează în mod automat, căreia îi dai fân și

apă la momente bine stabilite și care te slujește astfel în mod necondiționat. Pentru aceasta, după cum îți spuneam, trebuie slăbit filonul tradițiilor strămoșești, trebuie aplatizate și chiar ignorate adevăratele valori și simboluri populare, trebuie pervertit sufletul și otrăvită simțirea generațiilor tinere cu idei false, minciuni și cu tentațiile diferitelor vicii; în mare parte am reușit. A fost destul de ușor în cazul Americii, deoarece ea practic nu are tradiție, în prezent, este locul din lume unde planul nostru a fost cel mai bine dus la îndeplinire: dependență totală față de sistemul economico-social, control total și subjugare financiară, toate acestea fiind îmbrăcate în mirajul tehnologiilor extraordinare și a ideii penibile și orgolioase de primă putere a lumii. Populația are nevoie de certitudinea chiar și a unei false puteri, are o nevoie inconștientă de a se agăța de ceva care îi poate crea o vie impresie sau siguranță interioară. Noi întreținem această idee a puterii în mintea americanilor, deoarece ea îi determină într-o mare măsură să nu se răzvrătească împotriva sistemului care, de fapt, le-a furnizat chiar această idee confortabilă de supremație, în plus, orgoliul și superficialitatea care derivă de aici ne sunt de mare folos. Mai puțin vigilenți și ușor de manipulat, ei servesc practic ca „vârf de înaintare” în planul nostru de cucerire a puterii absolute la nivel mondial.

Aici, Cezar a dorit să afle mai multe amănunte.

- Dacă ea se dovedește a fi un bluf, de ce totuși se pune un așa mare accent pe democrație?

- Dragul meu, democrația are doar aparența unui aspect benefic, dar de fapt permite manifestarea celor mai mari abuzuri sau conflicte, a răspuns senior Massini. Nu sunt oare oameni care au murit sau mor în numele democrației? Nu sunt oare toate legile și principiile civilizației actuale structurate după legile democrației? Ei bine, apariția acestui pol, care este democrația, a determinat de asemenea și apariția posibilității unei idei contrare și a posibilității de luptă contra democrației, în acest fel, noi am obținut conflictul. Conflictul reprezintă o bază solidă de pe urma căruia poți stăpâni întreaga lume. Îți aduc din nou aminte despre o regulă fundamentală a metodei noastre masonice:

servește în secret ambele tabere, fii alături - prin manevre politice și economice abile - de partea fiecăruia dintre combatanți și în acest fel ți-ai asigurat succesul pe care îl dorești. Cuvântul și conceptul fals de „democrație” a devenit astfel o pavăză pentru multe guverne pentru a acționa nestânjenite în sensul pe care îl urmăresc, slujindu-și astfel, de fapt, interesele proprii.

Aproape toate statele s-au înglodat în datorii pentru a-și putea susține cheltuielile militare, chiar dacă nu se află în război. Noi acordăm aceste împrumuturi, dar cerem guvernelor să ne garanteze pentru ele cu multe bogății: mine, păduri, căi ferate sau anumite sectoare industriale de mare importanță. Aceasta este modalitatea principală prin care noi acaparăm în mod gradat avuțiile unui stat și controlăm poporul țării respective.

- Mi se pare, totuși, că ideea democrației este bună, numai felul în care este aplicată se dovedește a fi pervertită, a observat Cezar dorind să vadă reacția venerabilului Massini.

- Este foarte adevărat, în ea însăși, democrația are valoare numai atunci când civilizația a ajuns deja la un înalt grad de înțelegere și aplicare a misterelor universului și ale vieții. Chiar și atunci, însă, ea trebuie folosită doar în cadrul unui grup restrâns de oameni, care iau deciziile majore într-o comunitate sau la nivelul unei națiuni. Democrația, în adevăratul ei sens, nu poate funcționa eficient în cazul mulțimilor mari de oameni, care sunt eterogene. Noi știm că ea reprezintă un concept viabil doar în cazul unei societăți care este orientată în mod benefic, în care oamenii gândesc și acționează în general la unison și au o conștiință elevată, ceea ce nu e cazul cu civilizația modernă.

- Dar biserica nu are nimic de spus în această privință? Știam că masele populare se încred mult în biserică și îi urmează sfaturile, se arătă interesat Cezar.

Senior Massini a lăsat să-i scape un gest de nervozitate.

- Biserica creștină este unul dintre dușmanii noștri cei mai periculoși. Influența ei este încă destul de mare, dar noi acționăm cu perseverență pentru a o diminua cât mai mult. Pentru aceasta ne îndreptăm atenția cu precădere asupra

generației tinere, pe care urmărim să o dezaxăm prin intermediul ideilor noastre. Ne-am orientat cu precădere spre inocularea în mințile oamenilor a ideilor de libertate și democrație, pe care știam că omul civilizației moderne nu le poate înțelege și gestiona în mod corect. Toată lumea vorbește despre și susține libertatea și democrația, dar aproape nimeni nu se întreabă cum se face că, în ciuda bunelor intenții, a umanitarismului și a dorinței de pace care sunt exprimate pretutindeni în lume, există mai mult ca oricând războaie, conflicte, tensiuni și neînțelegeri în toate zonele de pe glob. În felul acesta noi am ridicat ipocrizia clasei conducătoare la rang suprem și folosim din plin avantajele acestei situații. Am mizat de asemenea pe lipsa de bun simț, pe orgoliul și infatuarea unei majorități zdrobitoare a oamenilor, care în felul acesta își închipuie că înțelege foarte bine aspectele și mecanismele democrației și a libertății de expresie. Oferindu-li-se posibilitatea să acționeze în acest fel, oamenii de rând capătă sentimentul importanței de sine, pe care uneori îl exacerbează la cote cu adevărat ridicole și penibile, în micimea și chinul preocupărilor lor zilnice și înguste, ei ajung să-și închipuie că personalitățile cu răspundere politică, cei care îi conduc, se sprijină pe ei și pe părerea lor. Politicienii oferă astfel oamenilor de rând senzația că părerea pe care aceștia o exprimă este foarte competentă, dar în fapt nu se urmărește altceva decât influențarea cât mai mare a opiniei alegătorilor nu în direcția a ceea ce este cu adevărat necesar și folositor pentru ei, ci în direcția intereselor care sunt mascate cel mai adesea de promisiuni și platforme politice înșelătoare și fără acoperire, în felul acesta suntem apărați chiar de cei pe care urmărim să-i subjugăm.

Dacă din conglomeratul general răsare o poziție contrară intențiilor noastre, atunci reprezentantul ei trebuie înlăturat cât mai repede, în general, adoptăm tehnica discreditării prin mijloacele mass-media. Apoi continuăm prin satiră și ridiculizare, stârnind suspiciuni și neîncredere în oameni față de comportamentul și afirmațiile persoanei respective, astfel încât în mod treptat nimeni nu îi va mai acorda credit pentru cele spuse. Deoarece atacul nostru este concertat și

perseverent, fiind uneori însoțit și de metoda șantajului în diferite direcții, omul se va simți curând părăsit de toți și chiar acuzat pentru ceea ce a avut curajul să spună sau să scrie. El va fi amenințat, șantajat pe linie profesională, marginalizat în societate astfel încât până la urmă va ceda, renunțând la actul său de curaj inițial, dorind să-și recapete avantajele pe care le avea. În unele cazuri el devine chiar aliatul nostru.

Aceasta este drama principală a societății create de noi: cei mai mulți oameni sunt slabi și lași. Foarte puțini sunt cei care rezistă atacurilor și metodelor noastre. Totuși, aceștia ne stânjenesc acțiunile și, ceea ce este mai neplăcut pentru noi, se bucură chiar de simpatia și de ajutorul altora. Aceasta înseamnă unitate și forță de opinie colectivă, adică exact ceea ce noi dorim să împiedicăm. Mai grav este însă faptul că unele dintre aceste persoane sau grupuri de persoane cunosc foarte bine anumite metode și tehnici ezoterice pe care le aplică pentru a contracara acțiunile noastre. Nu e mai puțin adevărat că și elita noastră, marii Iluminați, aplică procedee secrete de influențare și determinare a unor efecte precise în planul fizic. Dar totuși suntem stânjeniți și de multe ori chiar împiedicați în unele dintre planurile noastre de către forțele opuse nouă. De aceea este important să atragem în rândurile noastre o persoană care deja deține anumite puteri remarcabile, așa cum ești tu. Suntem dispuși să-ți oferim foarte mult; abia atunci vei cunoaște cu adevărat viața.

- Dar atacurile împotriva organizației masonice nu scot în evidență tocmai planurile si intențiile ei în lume? ocoli Cezar un răspuns direct.

- Unele persoane, care se opun cu multă forță planurilor noastre, cunosc adevărul în ceea ce ne privește. Pentru că metodele obișnuite de anihilare acționează mai greu în astfel de cazuri am adăugat un artificiu: anumiți venerabili pe care noi îi alegem mai ales din eșalonul doi prezintă lumii unele aspecte despre organizația noastră, utilizând pentru aceasta mijloacele mass-media pe care noi le stăpânim. Ei dau interviuri și scriu câteva cărți sau articole în care sunt expuse unele aspecte adevărate, dar inofensive, despre structura și activitatea noastră. S-a mers pe principiul de a

strecura o parte de adevăr și patru părți de minciună, în amalgamul de date care este prezentat există deci și ceva adevăr, pe care oricum noi nu-l puteam contesta, dar care apare astfel în fața lumii ca fiind expus de înșiși membrii organizației. Cum ar mai putea atunci cineva să ne bănuiască de ascunzișuri, când noi înșine ieșim în întâmpinare cu unele informații? Firește, acele adevăruri sunt îmbrăcate și împănate ele însele cu minciuni, astfel încât nimeni să nu mai înțeleagă mare lucru și, ca urmare, să abandoneze interesul pentru cercetarea subiectului. Din toată această mișcare, noi suntem însă cei câștigați, deoarece adversarii noștri nu mai pot prezenta adevărurile pe care noi deja le-am expus într-o formă pervertită, iar dacă ei vor aborda alte laturi ale activității noastre, noi vom fi atunci în postura de victime oprimate și nevinovate, având de partea noastră susținerea unor oameni maturi și influenți. In prezent am început să adoptăm tot mai des această metodă, deoarece este timpul să ieșim într-o oarecare măsură din anonimatul pe care ni l-am impus secole de-a rândul; datorită ascuțirii luptei, ocultarea prea mare ne-ar crea acum mai multe probleme decât avantaje. De aceea, în ultimii cincisprezece-douăzeci de ani am început să ieșim discret în evidență afirmând câte o frântură de adevăr amestecat cu multe alte minciuni. Noi știam prea bine că, repetând mult o minciună, aceasta va sfârși prin a deveni adevăr, ceea ce a determinat în cele mai multe dintre cazuri adormirea vigilenței oamenilor. Cu toate acestea, lupta acum este mult mai strânsă, pentru că și modul de reacție a populației a devenit intempestiv. Trebuie să creăm impresia că îi ajutăm pe oameni, că suntem lângă ei la necaz și suferință. Direcțiile noastre de acțiune, în special prin intermediul oamenilor politici, sunt acelea de a simula un interes major pentru problemele sociale curente, pentru necazurile omului - provocate mai ales de recesiunea economică mondială dirijată de organizația noastră - și, prin intermediul „zilierilor” de care ți-am vorbit și a ajutoarelor acestora, să inoculăm ideea că ne interesează foarte mult aceste aspecte și că luptăm pentru îmbunătățirea lor. De fapt, tot acest „spectacol” este numai pentru a câștiga încrederea maselor populare pentru ca, la momentul cel mai potrivit și

în conjunctura cea mai bună să luăm în stăpânire conducerea politică și economică a întregii planete prin instituirea unui guvern unic mondial, aflat sub controlul nostru direct și total. Trebuie deci să câștigăm cât mai mult încrederea maselor de oameni, pentru a crea iluzia unei eșalonări firești a evenimentelor care vor urma, a crizei mondiale teribile și pentru a ieși astfel la suprafață în chip de salvatori ai omenirii, deoarece avem resursele financiare care sunt necesare pentru a realiza aceasta, în principiu, sarcina nu este chiar așa dificilă, deoarece vigilența maselor populare este deja mult slăbită de alte modalități pe care le aplicăm de mult timp cu succes: rutina zilnică a serviciului, programele de televiziune structurate în așa fel încât să inoculeze în subconștientul oamenilor atitudinea pasivă și lipsa opoziției și a discernământului, hrana chimizată, stupefiantele, bolile de tot felul.

Rostind acestea, senior Massini privi brusc la ceasul elegant, încrustat cu diamante, de la încheietura mâinii. Se făcuse deja seară și aerul rece provoca frisoane.

- Cred că este timpul să ne oprim, zise venerabilul. Ne bizuim pe capacitatea ta extraordinară de adaptare și, personal, cred că am reușit să te fac să înțelegi destul de bine aspectele de bază ale activității organizației noastre, în seara aceasta voi pleca la Amsterdam, unde trebuie să rezolv anumite probleme. Printre altele, voi înștiința pe ceilalți venerabili despre impresia pe care mi-ai făcut-o.

Senior Massini îl privi câteva clipe pe Cezar, cu un aer binevoitor.

- Apreciez rezultatul întâlnirii noastre ca fiind pozitiv și mă aștept la un ajutor pe măsură din partea ta. Era necesar ca tu să cunoști în mare parte adevărul despre organizația masonică, pentru a evita ulterior un blocaj de concepție. Peste puțin timp voi veni să te vizitez din nou și acela va fi un moment important. Aș putea chiar spune că va fi un test dificil pentru tine. Până atunci vom pregăti tot ceea ce este necesar pentru a te integra în organizația noastră.

Venerabilul se ridicase deja în picioare, sprijinindu-se de bastonul lui splendid încrustat. Cezar l-a însoțit până la elicopter. Strategia lui părea să dea roade, deoarece reușise

să convingă fără să facă prea mari eforturi și fără să se oblige încă la nimic. Este drept, însă, că senior Massini fusese atât de sigur pe el și atât de dinamic în explicațiile și în abordarea lui, încât practic acceptul lui Cezar era considerat aproape ca un lucru firesc. Forța subtilă a venerabilului era formidabilă și doar echilibrul psihic deosebit al lui Cezar și stăpânirea fermă a energiilor sale mentale au făcut ca el să reziste fără probleme uimitoarei influențe active pe care o avea marele mason atunci când dorea să obțină un anumit lucru. Cezar mi-a mărturisit că în acele momente radiația psihică a venerabilului era atât de puternică și dominatoare, încât ea ar fi provocat fără îndoială un efect hipnotic profund asupra unei persoane obișnuite, care nu își poate controla nivelurile mentale superioare. El resimțise din punct de vedere aurie impactul dur al acelei energii învăluitoare, a cărei vibrație era profund negativă, dar procedase simultan la sublimarea ei la nivelurile superioare ale ființei și mentalului său. Actul lui de voință fermă l-a determinat să păstreze un control perfect asupra situației si să manifeste o deplină luciditate în confruntarea cu senior Massini.

Poate că cititorul va avea tendința să considere în mod superficial semnificația întâlnirii dintre cei doi. Acum, când eu cunosc deja toate ascunzișurile situației, îi pot mărturisi, însă, că a fost o reală surpriză chiar și pentru Cezar să afle motivul real al discuției și viclenia care a stat mereu în spatele acesteia. Totuși, evenimentele ulterioare aveau să dea.câștig de cauză lui Cezar, datorită abilității sale extraordinare de a se strecura „pe muchie de cuțit” într-o situație dramatică și foarte tensionată, care a implicat chiar decizii foarte importante la nivelul conducerii statului.

Capitolul 4

A DOUA CONFRUNTARE: INFORMAȚIA ESENȚIALĂ

La câteva luni după ultima întâlnire în care Cezar mi-a relatat uluitoarele dezvăluiri ale venerabilului Massini, am fost din nou contactat pentru a avea o întrevedere cu el. Era la începutul lunii iunie, 2003 și acela avea să constituie un moment extrem de important pentru aprofundarea elementelor pe care le aflasem despre masoneria mondială. Explicațiile lui Cezar m-au edificat atunci asupra unor aspecte care încă îmi erau neclare din relatarea primei discuții pe care el a avut-o cu senior Massini. Această clarificare a fost necesară pentru ca eu să am o viziune cât mai justă asupra situației actuale la nivelul întregii omeniri, asupra anumitor mecanisme și legi subtile care scapă înțelegerii profane și asupra unor raporturi directe între metodele de manipulare ale francmasoneriei și iluzia în care trăiesc cele mai multe dintre ființele umane. Un alt aspect fundamental al acelei întâlniri a fost aflarea unei informații ultrasecrete pe care senior Massini i-a dezvăluit-o lui Cezar. De altfel, aceea a constituit chiar baza de plecare pentru uluitoarea descoperire care avea să fie făcută în munții Bucegi, la puțin timp după revelarea informației. Evenimentele s-au desfășurat cu rapiditate, iar eu am jucat rolul spectatorului care urmărește extaziat filmul extraordinar al unor taine ancestrale.

După o perioadă de mai multe luni de la prima lor discuție, senior Massini și-a ținut promisiunea și l-a vizitat din nou pe Cezar, însă de data aceea întâlnirea a avut loc într-o vilă luxoasă din București, care reprezenta centrul de protocol înalt, la nivel diplomatic, al uneia dintre cele mai puternice țări ale lumii. Invitația și pregătirile de rigoare au fost făcute de senior Massini prin intermediul canalelor diplomatice la vârf de stat, aproape la fel ca și în cazul primei întâlniri. Diferența a constat în faptul că nu generalul Obadea

a fost cel care l-a înștiințat direct pe Cezar de acea invitație, ci chiar unul dintre secretarii de stat din guvern, la ordinul unuia dintre miniștri.

Întrevederea dintre cei doi a fost mult mai scurtă decât prima întâlnire și a constat într-o propunere relativ stranie pe care venerabilul i-a adresat-o lui Cezar; el i-a oferit atunci o informație extrem de confidențială în schimbul promisiunii de a asigura accesul unor reprezentanți ai masoneriei la descoperirea ce urma să fie făcută pe baza acelei informații secrete, încetul cu încetul, vălul de pe intențiile ascunse ale venerabilului începea să fie dat la o parte. Cezar a intuit atunci că mobilul primei întâlniri cu senior Massini îl reprezentase, de fapt, pregătirea terenului pentru obținerea acceptului său la cea de-a doua întrevedere, în acele condiții, era foarte probabil că tentantele propuneri ale venerabilului nu fuseseră, în realitate, decât praf de aruncat în ochi pentru a câștiga încrederea lui Cezar și a-l determina pe acesta să faciliteze controlul masoneriei asupra a ceea ce s-ar fi putut dovedi un mare secret de stat în România. Evenimentele ulterioare aveau să confirme aceste bănuieli ale lui Cezar.

Cea de-a doua întrevedere cu senior Massini a avut loc în luna mai a anului 2003, când Cezar a intrat în posesia datelor secrete pe care i le-a furnizat marele mason. Datorită funcției pe care o avea în DZ și pentru că acest departament constituia singurul organism de acțiune care era abilitat să intervină în acel gen de situații speciale, Cezar a înțeles repede motivul principal pentru care el a fost solicitat cu insistență de senior Massini. Așa după cum acesta îi precizase, reprezentații de frunte ai masoneriei la nivel mondial aveau o putere teribilă aproape în orice guvern de pe planetă, dar totuși influența lor nu putea să depășească un anumit cadru de acțiune. Ei puteau, de pildă, să „fabrice” și să declanșeze războaie între țări și populații, dar nu puteau forța în anumite direcții care țineau mai ales de structura internă și de modul de operare al organismelor de securitate și de apărare ale unei țări. Cu alte cuvinte, ei puteau asigura relativ ușor un cadru general de conflict pe o anumită zonă continentală, dar nu puteau totuși să oblige o acțiune armată în interiorul unei țări, dacă nu exista un motiv major care, de

obicei, implica luptele interetnice sau cuceririle de noi teritorii.

Cazul informației de o importanță excepțională pe care senior Massini i-a oferit-o lui Cezar se încadra într-o cu totul altă categorie. Informația respectivă se referea la o anumită localizare în munții Bucegi, dar ea era incompletă. Așa după cum Cezar a aflat de la venerabil, acolo exista ceva care nu putea fi identificat nici chiar prin mijloacele tehnologice de ultimă oră și acela constituia, de fapt, marele semn de întrebare al problemei. Cezar și-a dat seama că venerabilul avea totuși unele informații suplimentare, pe care acesta nu i le-a dezvăluit. Deși nu cunoștea motivul, el a înțeles că informațiile respective erau probabil foarte importante pentru capii masoneriei mondiale, din moment ce aceștia au făcut uz de toată influența lor pentru a-și asigura accesul la ele. Era evident că nu se putea pune problema unei descinderi în forță a trupelor armate străine în România, indiferent de motivul invocat. Chiar dacă, de exemplu, s-ar fi escaladat conflictul teritorial în Transilvania, acest lucru ar fi necesitat probabil un timp îndelungat, multă agitație, război, distrugeri și mai ales un mare scandal diplomatic european, în mod clar, de această dată masonii nu doreau așa ceva. Concluzia care se impunea era că ceea ce îi interesa pe ei în cel mai înalt grad excludea o intervenție în forță și, mai ales, excludea cunoașterea acelui aspect de către anumite persoane. Printre altele, aceasta explica secretul la vârf care a fost solicitat de senior Massini în cazul celor două întâlniri, precum și hotărârea reprezentanților de frunte ai grupului Bilderberg de a-l contacta doar pe Cezar în această problemă. Rațiunea era simplă: trebuia găsită persoana potrivită care să aibă o funcție foarte mare de decizie și intervenție în acel caz; apoi ea trebuia tentată cu multe promisiuni, câștigându-i-se astfel încrederea; în sfârșit, ea trebuia determinată să accepte colaborarea cu marii masoni și să le permită acestora să-și exercite controlul și influența la acel nivel. Cezar a fost considerat persoana ideală pentru acest plan, însă acțiunea de cooptare trebuia să se petreacă repede, pentru a nu-i lăsa prea mult timp de gândire și, de asemenea, pentru a evita o reacție imprevizibilă din partea

lui. Probabil că misiunea era considerată ca fiind de o importanță vitală pentru masoneria mondială și ea trebuia neapărat să reușească. Tocmai de aceea a fost trimis un reprezentant de seamă al grupului Bilderberg, expert în psihologia racolării, care, în plus, era dotat și cu anumite puteri psihice de influență la distanță.

Din datele pe care le avea atunci la dispoziție, Cezar și-a dat seama că masoneria mondială urmărea să dobândească într-un timp cât mai scurt controlul asupra unei locații secrete din munții Bucegi, excluzând orice formă de popularizare și dorind chiar tăinuirea gradată a existenței acelui loc față de puterea de la București, după ce reprezentanții elitei ar fi avut acces acolo.

Astfel de situații erau pe muchie de cuțit. Ca întotdeauna în cazul marilor secrete de stat, scurgerile de informații puteau periclita întreaga acțiune, deoarece existau formațiuni politice rivale care nu erau controlate în întregime de masoni. Așadar, operațiunea se anunța a fi una deosebit de delicată. Trebuiau îmbinate cu măiestrie influența, discreția, exercitarea controlului și puterea acțiunii. Chiar și pentru maeștrii masoni, cazul era unul deosebit de dificil, în special datorită accesului limitat pe care ei îl aveau la coordonarea acțiunilor de cercetare a zonei respective din Munții Bucegi.

Aceasta era situația de ansamblu pe care mi-a descris-o Cezar încă de la începutul întâlnirii noastre, în lunile anterioare reflectasem asupra multitudinii de aspecte și implicații care decurgeau din relatarea primei discuții dintre Cezar și senior Massini. Oripilarea de care fusesem cuprins explica într-un anumit fel incapacitatea de a înțelege toate nuanțele elementelor pe care le-am aflat atunci. Neavând de la cine să obțin informații suplimentare, m-am mulțumit să fac doar unele cercetări discrete și să-mi ordonez în minte câteva repere generale care ridicau chiar anumite probleme existențiale și am așteptat cu răbdare semnalul unei noi întâlniri cu Cezar, pentru a găsi răspunsurile la ele. Avea să fie o întâlnire plină de semnificații și de explicații valoroase, care a culminat cu aflarea secretului pe care senior Massini l-a dezvăluit lui Cezar.

Contrar obiceiului, directorul tehnic al DZ îmi solicitase întrevederea la doar două săptămâni după cea de-a doua întâlnire pe care a avut-o cu venerabilul Massini. Mi-a mărturisit că a procedat astfel deoarece lucrurile se dovedeau a fi de maximă importanță și că, dacă nu se focaliza asupra canalizării corecte a acțiunilor viitoare, acestea puteau scăpa de sub control, iar efectele ar fi putut deveni nefaste. Cezar nu știa dacă în viitorul apropiat ar mai fi avut timpul necesar și oportunitatea de a mă întâlni pentru a-mi dezvălui totul; de aceea el a preferat să urgenteze întâlnirea cu mine, pentru a fi sigur că și eu voi afla toate informațiile necesare pentru a le publica într-un mod credibil. Următoarele luni aveau să fie extrem de tensionate și uluitoare prin ineditul descoperirii care a fost făcută în Munții Bucegi. În ceea ce privește întâlnirea mea cu Cezar, care a premers marele eveniment din luna august, 2003, aceasta s-a integrat foarte bine în oaza de dinaintea „furtunii” care apăruse deja la orizont.

Explicațiile inițiatice

Bucuros că aveam ocazia să-mi lămuresc nedumeririle cu privire la unele aspecte ale primei discuții dintre Cezar și senior Massini, am întrebat care era cauza pentru care masonii și cei care sunt racolați în rândurile lor aleg - de multe ori cu bună știință - răul și acțiunile care îi sunt specifice. Știam că, în epoca actuală, tendința generală a umanității este aceea de a aluneca pe panta decăderii morale, etice și spirituale, dar totuși eram convins că binele poate să biruie această stare de marasm în oameni.

Cu o mină foarte serioasă, Cezar mi-a explicat atunci că elementul fundamental în destinul omului este liberul arbitru.

- Așa cum este structurată, ființa umană înglobează atât binele cât și răul. De aceea putem spune că în cazul omului coexistă atât natura lui superioară cât și natura lui inferioară. Important este care dintre aceste două aspecte este trezit și apoi amplificat în interiorul nostru. Mă vei întreba acum,

poate, ce reprezintă binele și ce reprezintă răul. Nu vreau să divagăm în observații și comentarii filosofice, dar îți voi spune totuși că, la modul cel mai simplu, binele poate fi înțeles ca absența răului. Desigur, respectând aceeași logică, răul este absența binelui.

Cred că nu e un secret pentru tine faptul că tradiția creștină asociază acestor două aspecte raiul și, respectiv, iadul. Dincolo însă de sferele sau planurile subtile de manifestare care le corespund, raiul si iadul - sau la modul general, binele și răul - se regăsesc complex nuanțate în viața de zi cu zi a fiecărui om. De aceea, nu întâmplător unii oameni ajung să spună, în nenorocirea lor, că „viața mea a devenit un adevărat iad" sau, dimpotrivă, atunci când sunt foarte fericiți, ei afirmă că trăiesc o viață ca în paradis.

Este clar că în funcție de opțiunea sau alegerea pe care o face, omul se poate îndrepta, metaforic vorbind, către iad sau infern, ori către rai sau paradis. Daca alegerea lui este să facă rău, fără îndoială că el se va îndrepta spre iad și atunci, într-un anumit sens, infernul se va manifesta prin el; radiația și influența unei astfel de persoane va fi atunci malefică și aceasta o va îndepărta de tărâmul binelui și al fericirii.

Cei care aleg răul nu înțeleg menirea de a se desăvârși în existența pe care o au și de aceea luptă furibund împotriva binelui, a armoniei, a iubirii și a frumuseții. Totuși, este necesar să știi că ființa umană este complet liberă să aleagă între cele două extreme, adică între bine și rău. Nimeni nu o forțează, nimeni nu o obligă; este pura ei alegere. Aici, desigur, o mare influență o are destinul personal și unele tendințe foarte profunde din mintea subconştientă, însă chiar și atunci când forța și determinarea acestor impulsuri par să fie de neînvins, rămâne totuși un anumit procent și pentru libertatea de a alege. Liberul arbitru nu dispare niciodată complet. Dacă ar fi așa, omul nu ar mai reprezenta atunci decât o simplă marionetă, pe deplin supusă unor forțe exterioare obscure. De aceea, chiar și în cele mai dramatice situații, ființa umană este liberă să aleagă; ea are deci posibilitatea să aleagă în mod inspirat binele, care o poate îndrepta către o șansă nesperată și de aici, din aproape în

aproape, ea își poate reface viața în mod uimitor de pe cu totul alte baze.

Este la fel de adevărat, însă, că orice alegere spre bine implică sacrificiul. Ai auzit tu vreodată pe cineva că se sacrifică pentru a face un rău? Răul este întotdeauna facil, alunecos și se bazează pe forța inerției, a lentorii și a ignoranței, pentru că nu implică efort. De aceea se spune că este foarte ușor să faci un rău, dar este foarte dificil să făptuiești un bine. Ideea principală pe care vreau să o înțelegi aici este aceea că, atunci când omul își „sacrifică” inerția și acționează într-un mod armonios, el se îndreaptă deja către o altă stare și condiție de viață. El evoluează pentru că se sacrifică, adică renunță la ceea ce este inferior pentru a accede la ceea ce este superior. Mulți oameni nu au însă forța interioară care este necesară pentru a renunța la obiceiurile lor rele sau la tendințele negative pe care le manifestă și de aceea există, la nivelul global al omenirii, o pronunțată tendință de regres și de amplificare a răului și a perversității.

- Înseamnă că elita masonică se folosește tocmai de această inerție, lene și întunecime mentală a majorității oamenilor pentru a controla populația globului! am intervenit eu.

- Este perfect adevărat. Masonii manevrează cu mare ușurință această energie a lipsei de reacție, a încetinelii, a inerției, a obscurantismului care la cei mai mulți dintre oameni este structurată pe nivele de vibrație foarte joasă. In asemenea situații masoneria generează, practic, o veritabilă stare de „somnolență” colectivă, care îi servește foarte bine interesele. Acest aspect este foarte important pentru a înțelege în mod corect modalitățile de acțiune ale francmasoneriei.

De multe ori, aceste acțiuni - care în anumite cercuri masonice înalte implică realizarea unor ritualuri complexe de magie neagră - sunt efectuate chiar de la distanță, iar cei care sunt receptivi față de aceste energii înlănțuitoare, apăsătoare, le cad cu ușurință victime, lunecând într-un fel de somn bizar, ca de plumb. Aici nu mă refer, însă, doar la somnul fizic, ci și la un gen de stare abulică de care sunt

cuprinși oamenii, care îi face să devină foarte obedienți și să se comporte precum niște marionete. Aceasta este condiția ideală în care ei pot fi controlați și conduși fără să opună rezistență. Iată, deci, unul dintre scopurile principale ale masonilor, pe care ei se străduiesc să-l generalizeze la nivelul întregii planete. Dintr-o altă perspectivă, trebuie să știi că acest „somn" straniu al oamenilor este chiar o modalitate de protecție cu care forțele demoniace se apără de revelarea anumitor adevăruri spirituale. Dacă vei fi atent și vei observa reacția oamenilor în momentele în care li se comunică aspecte foarte elevate, spirituale și valoroase despre existența și evoluția lor, vei constata cu mare uimire că, mai ales atunci, cei mai mulți dintre ei se confruntă cu o stare de somnolență stranie, în mod evident, o astfel de stare inerțială exclude orice înțelegere superioară, orice reacție și orice atitudine constructivă.

- După cum mi-ai expus tu lucrurile, înțeleg că organizațiile masonice dețin aproape toate pârghiile de acțiune în societate, pe care le folosesc în scopul dezbinării popoarelor și a controlului lor eficient. Aș zice că ele atacă cu vehemență tot ceea ce este spiritual, autentic, sublim, urmărind să transforme umanitatea într-un gen de mecanism viu, pe care îl pot acționa și conduce la voință exact așa după cum vor.

Eram abătut. O furie neputincioasă îmi răscolea ființa și nu puteam să-i găsesc antidotul. Intuindu-mi starea lăuntrică, Cezar mi-a vorbit cu multă bunătate.

- Ai dreptate în cele ce ai spus. Din nefericire, oamenii au devenit precum niște „roboți", ascultând ordinele care le sunt date și executându-le întocmai. Totuși, trebuie să știi că forța binelui este colosală și că orice acțiune în acest sens poate să se dovedească extraordinar de eficientă. Speranțe există mereu, trebuie doar să știi să le hrănești cu multă credință și puritate. Aceasta îți va ascuți vigilența și te va inspira să acționezi în mod oportun. Să știi că masonii au și ei slăbiciunile lor.

- Chiar voiam să te întreb, în lunile anterioare am urmărit să mă documentez în legătură cu acest subiect și am aflat cu mirare că sunt foarte multe opinii divergente, contradicții și

neînțelegeri între diferitele loji masonice în lume. Dacă este așa, atunci înseamnă că ei înșiși sunt dezbinați și fără de putere.

Cezar zâmbi cu înțelegere și îmi lămuri dilema.

- Una dintre marile păcăleli pe care le realizează elita masonică este aceea de a genera impresia că două sau mai multe loji masonice se luptă între ele. În realitate, la vârful structurii lor piramidale marii maeștri masoni care alcătuiesc elita conducătoare a francmasoneriei mondiale se înțeleg foarte bine, însă la baza ei apar ca fiind dușmani. Ideea este aceea de a crea derută și confuzie, deoarece se știe că acestea adorm vigilența omului de rând. De fapt, este vorba despre o păcăleală diabolică; cel care cade în plasa ei fără să fie avizat nu va alege una dintre loji - crezând că aceea este rea -, ci o va alege pe cealaltă, despre care va crede că este bună. Lucrurile se prezintă astfel doar în aparență, pentru că în realitate francmasoneria este și rămâne aceeași, indiferent de „artificiile” la care recurge pentru înșelarea omului de rând. Trebuie să ai încredere și să fii perseverent în acțiunile benefice pe care le săvârșești, în ultimă instanță, chiar forțele răului sunt subordonate forțelor binelui. Și pentru că veni vorba despre aceasta, să știi că o mare taină a universului este rolul ocult pe care îl joacă forțele malefice în contextul evoluției, adică felul în care se încadrează răul în economia creației.

Am rămas mut de uimire. Ca marea majoritate a oamenilor, știam că albul este alb și negrul este negru. Acum aflam că, de fapt, există un sens și o corelație chiar între aceste extreme.

- Ce vrei să spui? Că până și răul are o menire în viața noastră?

- Și încă una foarte importantă. Totuși, pentru a înțelege corect acest aspect trebuie să ai o minte deschisă și lipsită de prejudecăți. Fanatismul, mai ales cel religios sau ideologic, nu face casă bună cu evoluția spirituală.

Am încuviințat în tăcere. Eram numai ochi și urechi, pregătit să ascult explicațiile valoroase pe care mi le oferea Cezar.

- Faptul că în univers, așa cum poți singur să constați, există atât binele cât și răul, este o dovadă grăitoare care atestă existența libertății de alegere a ființei umane, adică a voinței sale individuale de a-și exercita liberul arbitru în viață. De multe ori, acest aspect delicat face ca omul să aleagă răul, care prin natura lui este auto distructiv. Cu alte cuvinte, în ignoranța sa omul alege să se autodistrugă, preferând în acest fel să se nege pe el însuși. De aceea, la o analiză mai profundă, alegerea răului înseamnă în primul rând alegerea de a lupta împotriva propriei ființe, care până la urmă se va autodistruge. Aceasta adâncește misterul raportului între bine și rău, deoarece implică existența unui scop ascuns al prezenței forțelor rele în univers și, prin urmare, în viața fiecăreia dintre ființele umane. Nu știu în ce măsură ești familiarizat cu ideile despre sensul existenței și cu cele ale progresului spiritual, dar îți voi spune că evoluția omului înseamnă, mai presus de orice, reîntoarcerea lui la sursa primordială, pur spirituală, din care a provenit. Imaginează-ți deocamdată că această origine este însăși realitatea eternă a fericirii sublime pe care și-o dorește orice om. Această reîntoarcere a ființei umane la originile ei spirituale trebuie să fie însă pe deplin conștientă și liberă de orice tentație inferioară, de tot ceea ce ar putea însemna iluzie, constrângere, prejudecată. Dacă înțelegi corect acest aspect, poți spune că ai înțeles necesitatea existenței forțelor răului în creație.

Eram puțin derutat, deoarece încă nu prindeam esența problemei. Cezar a continuat să-mi explice cu multă răbdare.

- Dacă răul nu ar exista, tu nu ai putea să-ți dai seama de necesitatea reîntoarcerii la sursă și ai zăbovi indefinit prin cine știe care colțuri ale universului. Așa, însă, răul are în cadrul creației rolul principal de a testa ființele umane. In felul acesta se testează practic nivelul de cunoaștere, de realizare spirituală și de capacitate de a iubi a fiecărui individ pe drumul evoluției lui spirituale, în funcție de reacțiile și alegerile pe care el le face, se poate spune dacă a trecut sau nu testul respectiv de viață.

- Ca la examenele de la facultate, am făcut eu o paralelă.

- Exact. Ca la examenele de la facultate sau ca cele din domeniul profesional, cu deosebirea că în timp ce acestea au o natură iluzorie și efemeră - fiind încadrate într-un domeniu spațio-temporal limitat -, testele sau examenele vieții, care au un sens spiritual, reprezintă trepte foarte importante în cadrul evoluției personale. Trecerea cu succes a unui astfel de test constituie o victorie importantă în lupta de dominare a naturii inferioare din om și această victorie se poate concretiza într-o capacitate mărită de a înțelege unele aspecte subtile ale vieții, în dobândirea gradată a maturității și a discernământului spiritual sau într-o multitudine de alte aspecte benefice și pozitive.

Cezar a făcut o scurtă pauză, ca pentru a-mi lăsa timp de gândire și reflecție interioară.

- Vreau să fiu sigur că am înțeles. Ce anume se testează și cum putem să recunoaștem aceste teste? am întrebat eu foarte atent la noul curs al discuției.

- Majoritatea examenelor vieții îți testează credința și discernământul. Adeseori, însă, datorită ignoranței, oamenii interpretează aceste teste ca pe niște mari nenorociri, ca o năpastă sau un rău care îi lovește cu putere, făcându-i să se clatine, în astfel de cazuri, răul se manifestă în primul rând pentru testarea și purificarea ființei umane. Nimeni nu scapă, de-a lungul evoluției sale, de testele, lecțiile și examenele de tot felul ale vieții. Practic vorbind, aceste teste reprezintă însăși confruntarea noastră cu forțele răului, care aparțin planurilor subtile demoniace și satanice ale creației. Situația este valabilă atât în caz individual, cât și în cazul unui cuplu ori chiar a unei comunități de oameni sau al unei națiuni.

- Bine, dar noi suntem de multe ori ajutați de alții atunci când ne confruntăm cu necazuri sau atunci când le cerem sfatul într-o problemă foarte dificilă de viață. Cine trece atunci testul: noi sau persoanele care ne ajută?

- Trebuie să fii conștient de faptul că a ajuta nu înseamnă a forța. O persoană poate fi sfătuită și impulsionată pe calea cea dreaptă, dar nu uita că ea are propriul ei liber arbitru. A avea însă liber arbitru, cu alte cuvinte a avea posibilitatea de alegere, implică faptul că omul este responsabil de libertatea pe care o are și pe care o manifestă. El poate fi ajutat,

sprijinit, impulsionat dar dincolo de aceasta este libertatea lui de a alege între diferitele posibilități pe care le are la dispoziție. Dacă el ar fi forțat de alții să urmeze o numită cale, chiar dacă această cale este profund benefică, ar însemna atunci că libertatea lui este practic anulată. De aceea, este foarte important ca ființei umane să i se lase libertatea de a alege, însă alegerea bună este dată de gradul de conștientizare și discernământ pe care îl are acea ființă.

Cunoști acum destule elemente despre implicațiile francmasoneriei la nivel mondial și ești conștient că pe această planetă se dă deja o bătălie teribilă între forțele binelui și forțele răului. Cu toate acestea, ești liber în fiecare clipă să alegi de partea cui vrei să fii. Dacă prin structura ta lăuntrică, așa cum este evident, ai ales binele, atunci vei acționa în consecință și vei urmări cu perseverență să lupți pentru anihilarea planurilor masonice. Același lucru este valabil și în cazul celorlalți oameni, numai că mulți dintre aceștia nici măcar nu cunosc realitatea în ceea ce privește modul de acțiune și influență a masonerie în lume. Mai mult, jocul forțelor rele este atât de pervers încât ele se infiltrează în mod insidios oriunde găsesc un „teren fertil”, adică oriunde apare o conștiință slabă sau destul de pervertită, pentru a o determina să afirme cu mare violență verbală faptul că suntem înconjurați numai de paranoici care văd pretutindeni în jurul lor doar atacuri, conspirații, manipulări sau jocuri de culise; că, de fapt, nimic din toate acestea nu există și că totul este bine și se desfășoară în mod firesc și natural, în realitate, un astfel de comportament este tipic pentru o ființă chinuită de multiple influențe demoniace, cărora ea le face jocul. Dacă persoana respectivă face parte din elita intelectuală, dacă ea este om de știință, ziarist sau scriitor, atunci cu atât mai bine pentru planurile masonice. Părerea nefastă a unei astfel de persoane, despre care se poate presupune că are o anumită autoritate intelectuală, contribuie din nefericire în mod semnificativ la influențarea concepției celorlalți oameni. De altfel, probabil știi că una dintre cele mai mari păcăleli ale Satanei este aceea de a-l face pe om să fie convins că Diavolul - adică Satana însuși - nu există.

Cam așa funcționează și organizațiile masonice, dând senzația că ele fac și doresc binele. Totul este însă o aparență, pentru că în realitate ele luptă mai mult sau mai puțin fățiș împotriva binelui, a religiei, a credinței și a spiritualității.

- Nu înțeleg cum este posibil ca oamenii să trăiască în această uriașă conspirație și, totuși, să nu-și dea seama de existența ei! am exclamat eu plin de revoltă.

- De ce te miri? Tu însuți, până de curând, obișnuiai să-ți duci existența fără să ai nici cea mai mică idee despre masonerie și despre planurile ei îngrozitoare. Vedeai, probabil, la fel ca toți ceilalți, că multe lucruri nu merg bine, dar totuși nu abordai problema într-un mod mai matur. Acum cunoști adevărul și fondul tău interior, care este foarte bun, te-a făcut să iei imediat atitudine și să dorești să împărtășești și celorlalți aceste cunoștințe. Ai deja posibilitatea extraordinară de a o face, publicând cele ce ți-am relatat până acum. Primul pas este acela de a atrage atenția opiniei publice asupra realității care o înconjoară. Este, analogic vorbind, ca atunci când tragi clopotele duminica, într-un oraș adormit; oamenii încep să se trezească încetul cu încetul și vor cere apoi mai multe amănunte. Dar chiar mai important decât atât este faptul că ei vor deveni mult mai atenți la tot ceea ce se petrece în jur și chiar în lumea întreagă, deoarece atunci ei au deja o bază solidă de informare. Vigilența lor este o primă lovitură, foarte grea, care este dată francmasoneriei, deoarece un om vigilent este mult mai dificil să fie înșelat, manipulat sau controlat. Mai apoi se va naște un curent general de opinie care va prinde din ce în ce mai multă forță și astfel multe dintre planurile și inițiativele masonice vor fi blocate chiar din fașă.

Cezar se opri și mă privi pătrunzător, pentru a vedea dacă am înțeles.

- Totuși, reacțiile oamenilor îmi par foarte slabe și chiar mă întreb cum vom reuși să realizăm ceea ce ne-am propus, am spus eu.

- Majoritatea profețiilor prevăd că, până la urmă, forțele binelui vor învinge. Pe de altă parte, lupta este foarte dificilă. Francmasoneria mondială, ca o hidră oribilă, este cea care

concertează toată această orientare satanică pe care o suportă oamenii de pe întreaga planetă. În România, de pildă, mai ales în ultimul timp, francmasoneria acționează aproape după bunul plac. Sărmanul popor care este ținut în ignoranță și manipulat, nici măcar nu bănuiește care este cauza tragediei pe care o are tot timpul sub ochi și o trăiește obidit. Dacă această hidră ar fi învinsă, atunci am putea vorbi despre o regenerare rapidă, sub toate aspectele, la nivelul întregii planete. Din nefericire, imensa majoritate a oamenilor din Occident nu este atentă să sesizeze modalitățile de manipulare - unele dintre ele chiar foarte evidente - ale masoneriei. Apatici și egoiști, cei mai mulți preferă să se izoleze într-o formă stranie de „hibernare" citadină, având impresia eronată că își ghidează singuri viața. Chiar dacă află despre acțiunile diabolice săvârșite de masoni, preferă să le nege din comoditate sau să se bizuie pe faptul că alții vor lua atitudine în locul lor. Mai mult decât atât, ei aderă cu o crasă ignoranță la anumite orientări satanice care sunt infuzate și încurajate de masonerie prin intermediul muzicii rock dezlănțuite, a drogurilor, a alcoolului, a tutunului și a concepției materialiste, în aceste condiții de abrutizare gradată, dar sigură, a ființei umane care devine astfel lipsită de voință și determinare proprie, este destul de ușor pentru francmasonerie să-și împlinească planul.

Cezar a tăcut brusc. A fost o pauză destul de lungă, în care amândoi am rămas adânciți în gânduri, în cele din urmă el a continuat să vorbească, dar în glasul lui puteam sesiza o ușoară undă de tristețe.

- Din păcate și la noi în țară situația este identică. Oamenii parcă „dorm"; nu sunt treji, nu sunt lucizi. Chiar dacă au mai fost publicate unele date fundamentale despre francmasonerie și planurile ei la nivel mondial, inerția și dramatica stare de „somnolență" a oamenilor - care este corelată și cu somnul rațiunii - s-a amplificat atât de mult încât sunt foarte puțini cei care catadicsesc chiar să creadă că tot ceea ce se spune despre masonerie este cu putință și că reprezintă o realitate cruntă. Li se pare totul atât de monstruos și incredibil, încât într-un impuls subconștient de

teamă și de autoconservare, ei preferă să creadă că poate situația nu este chiar așa de rea cum e descrisă, că poate informațiile de acest gen reprezintă de fapt acțiunile de denigrare ale unor forțe destabilizatoare pentru cine știe ce motive obscure, astfel încât preferă să se închidă din nou în cochilia lor și să rămână mai departe în inerția de care erau cuprinși înainte. Această situație este chiar mai gravă decât aceea în care ei nu știau nimic despre planurile satanice ale francmasoneriei, deoarece a ști și totuși a nu acționa în conformitate cu ceea ce cunoști este o mare lașitate și o gravă abatere de la codul moral elementar, într-o asemenea situație nu este prost cel care nu știe, ci e prost cel care știind, acționează ca și cum nu ar ști. De aceea, prima etapă și cea mai importantă este trezirea conștiinței oamenilor din această cumplită „somnolență”. Dacă ei nu devin lucizi, nu vor înțelege de ce condițiile de viață sunt atât de grele și nici de ce se petrec atât de multe lucruri aberante. Aceasta are loc și datorită faptului că, de multe ori, esența acțiunilor masonice este ascunsă în simboluri care sunt foarte bine ocultate.

Era unul dintre „punctele nevralgice” pe care doream să-l lămuresc, deoarece făcusem și eu unele corelații dar totuși aveam nevoie de mai multe explicații. Am profitat deci de ocazie și l-am întrebat pe Cezar:

- Ei folosesc anumite simboluri în acțiunile rituale pentru a influența rezultatele planurilor lor satanice?

- Există, într-adevăr, unele simboluri masonice care sunt deja foarte cunoscute, cum ar fi compasul și mistria. Altele, însă, sunt mult mai ocultate; de pildă, piramida cu „ochiul atoatevăzător” din vârful ei, reprezentată deloc întâmplător pe bancnota americană de un dolar. Pe lângă simboluri, devizele francmasonice sunt de asemenea foarte importante pentru adepții lojilor masonice, dar ele sunt destul de puțin cunoscute celorlalți oameni. De exemplu, tot pe bancnota de un dolar există deviza în limba latină „EPluribus Unum”, care într-o traducere sintetică înseamnă „Prin haos, la ordine”, ceea ce acum îți poate sugera foarte multe corelații. Dacă vei analiza cu luciditate situația actuală în lume și de asemenea în România din perspectiva socială, economică și politică, vei

putea să constați cu ușurință cum acest haos este structurat în așa fel, încât să asigure gradat instituirea Noii Ordini Mondiale, căreia nu i se spune Noua Ordine Francmasonică - pentru ca cei ignoranți să nu știe cine sunt de fapt creatorii ei - ci doar Noua Ordine.

Un alt principiu pe care francmasonii îl aplică cu strictețe, mai ales în lojile masonice și în „Frăția” lor, este acel imperativ care spune: „Toți pentru unul și unul pentru toți”. Poate să pară straniu, dar să știi că respectarea acestui imperativ le conferă o stare de unitate, precum și o manifestare de forță și de tenacitate care sunt considerabile. Din acest punct de vedere trebuie să-ți mărturisesc că, dacă oamenii din România sau din oricare altă parte a globului ar manifesta aceeași stare de tenacitate, aceeași forță de acțiune și aceeași angrenare sistematică precum în cazul masonilor - dar, firește, orientate în sens profund benefic și pozitiv - atunci situația actuală a omenirii sau cel puțin a unei părți din ea ar fi cu totul alta.

Dar - și acest aspect este foarte important de remarcat -, în timp ce omul obișnuit are totdeauna la dispoziție libertatea de a alege, în spatele francmasonilor se află orientări profund malefice, chiar satanice, care imprimă membrilor din această organizație o anumită stare de teroare, o atitudine aproape de subordonare ca în armată. Aceasta face ca cei care acționează în aceste grupări sau loji masonice să fie aproape implacabili în deciziile lor. Un ordin în francmasonerie nu se discută, deoarece în momentul inițierii în organizație, cei care sunt primiți depun un jurământ oribil și realizează un ritual pervers, prin care se obligă efectiv la o totală supunere și ascultare, în caz contrar acceptând să fie uciși.

- Înseamnă că, dincolo de acțiunile lor în planul fizic, masonii aplică și unele procedee oculte și ritualistice care sunt malefice, am constatat eu.

- Acestea fac parte integrantă din sistemul lor practic și ideologic, dar numai de la un anumit nivel în sus. Ca să înțelegi mai bine, ritualurile și invocațiile malefice sunt realizate doar de acei membri care au ajuns la un anumit grad sau poziție ierarhică foarte înaltă în cadrul lojei din care fac parte. De obicei, informațiile care sunt revelate despre

francmasonerie nu insistă asupra impactului de natură subtilă sau paranormală pe care îl are gigantica sferă de influență al acestei grupări malefice asupra celor care se afiliază la ea. Tocmai de aceea, pentru omul de rând care află anumite adevăruri despre ea, francmasoneria reprezintă mai mult o grupare de ajutor reciproc, ceva în genul unei bande de hoți sau șarlatani. Cu toate acestea, afilierea sau integrarea unei ființe umane în francmasonerie are puternice efecte negative de natură ocultă, care o va pune în rezonanță cu trăsăturile distinctive ale grupării. De fapt, această fuziune prin aderare la grupările masonice va crea modificări negative atât de profunde în aura ființei respective, încât prin comparație cu starea pe care o avea înaintea aderării ea va fi nevoită să recunoască natura profund malefică a orientării pe care o are francmasoneria.

- Atunci cum îți explici puterea lor formidabilă în domenii de bază ale vieții contemporane, de exemplu în economie sau politică?

- Într-adevăr, francmasoneria este una dintre cele mai puternice grupări la ora actuală; aș putea spune că ea este unica grupare ocultă care are scopuri politice. Toate celelalte grupări sau organizații oculte care există, au, de regulă, scopuri spirituale. Ele nu se angrenează ca să realizeze acțiuni politice, deoarece în viziunea lor acestea sunt efemere, în cazul francmasoneriei, însă, situația este complet diferită. Francmasonii pun un mare accent pe această implicare politică pentru a-i face să stagneze pe cei care aderă la organizația lor doar la acest nivel, legat de influența și puterea pe care ei pot să o aibă asupra maselor de oameni. Această acțiune diabolică a francmasoneriei duce la așa-numita „rupere a sufletului” pentru cel care intră în rândurile ei. De altfel, este firesc ca masonii să acționeze în acest fel, deoarece inițierea ocultă la care ei recurg nu urmărește în nici un caz să dezvolte și să sensibilizeze sufletul celui care aderă la organizație. Dacă sufletul s-ar trezi în ființa umană respectivă, atunci ea nu ar mai putea fi manipulată și determinată să facă numeroase acțiuni care sunt în mod evident malefice și satanice. Din acest punct de vedere, sentimentele de afecțiune, bunătate și compasiune sunt

complet străine pentru un francmason, deoarece atunci lui nu i s-ar mai putea ordona orice. Prin intermediul ritualului de inițiere ocultă, celui care aderă la francmasonerie i se „extirpă”, practic, aceste sentimente, deoarece din punct de vedere subtil el face atunci un de pact cu forțele demoniace, cu forțele tenebrelor. Din nefericire, de cele mai multe ori ființa în cauză nici măcar nu-și dă seama de acest regres teribil care se petrece în existența ei.

În momentul în care elita masonică promovează un membru al unei loji într-o poziție înaltă și foarte importantă în organizație, ea are anumite criterii subtile prin care își dă seama dacă persoana respectivă este îndeajuns de „modelată” în direcția acțiunilor demoniace.

Eu însumi am aflat ulterior, după prima mea discuție cu senior Massini, multe dintre aceste dezvăluiri despre francmasonerie. Este aproape incredibil câtă mizerie umană poate să existe sus, în vârful piramidei lor ierarhice, însă totul este poleit și făcut să apară strălucitor și nobil, prin intermediul bogățiilor fabuloase pe care le dețin, al relațiilor, influenței și controlului extraordinar pe care îl au în lume. În condițiile în care ei sunt experți în testarea celor pe care îi primesc sau pe care îi avansează în poziții foarte înalte în organizația lor, am fost naiv să-mi închipui că l-am înșelat pe venerabilul Massini, făcându-l să creadă că accept fără discuții propunerea lui de aderare și colaborare. Bătrânul a fost foarte viclean; înseși informațiile uluitoare pe care mi le-a furnizat cu privire la metodele lor de acțiune au făcut parte, într-un fel, din testul sau, mai bine zis, „cursa” la care m-a supus. Cel mai probabil, însă, că el știa cu mult înainte că nu se punea problema ca eu să accept așa ceva. Într-adevăr, nu corespundeam standardelor lor de putreziciune sufletească și aveam deja o mare forță spirituală și un puternic discernământ pentru a realiza adevărul odios în ceea ce îi privește, fără să fiu ademenit de propunerile lor. Totuși, așa cum vei vedea, „cartea” de joc era mult prea importantă și ei au trebuit să riște, dar au făcut-o într-un mod foarte complex.

Masonii nu sunt proști; dimpotrivă, au chiar o mare inteligență, dar aceasta are o natură perversă, chiar

diabolică, pentru a le putea sluji la înfăptuirea planurilor malefice, în plus, la nivelele superioare ale ierarhiei lor, ei folosesc în mod curent anumite energii oculte ale Naturii, dar le folosesc pe cele rele sau pe cele foarte joase, inferioare. Nu întâmplător, francmasoneria este, așa după cum ți-am spus, singura grupare ocultă care are scopuri politice.

Deci nu sunt deloc proști, dar în anumite cazuri extreme ei pot sa se prefacă, urmărind un anumit scop, că sunt proști. Acesta a fost cazul celor două întâlniri pe care le-am avut cu senior Massini. Este foarte probabil ca venerabilul să fi proiectat mental, încă dinainte, toată discuția - mă refer la prima întâlnire - pe care a avut-o cu mine. De fapt, a fost mai mult un monolog al lui, ceea ce pledează pentru ipoteza mea. A știut cu precizie ce să-mi spună, cum să se comporte, cum să-mi facă propunerea de colaborare și cum să mă tenteze pentru a o accepta. Mai presus de toate, însă, a știut cum să mă lase să cred că eu însumi l-am înșelat, dându-i de înțeles că i-am acceptat propunerea. El știa, deci, că eu mint, dar eu nu credeam că el știe aceasta! Abia după mai multe săptămâni am avut surpriza să aflu adevărul, prin intermediul unor canale secrete de informație și spionaj ale SRI-ului. Se pare că Massini a relatat, plin de orgoliu, câte ceva despre discuția avută cu mine, unor personalități politice sus-puse în ierarhia europeană și astfel am aflat, de fapt, „scorul” real al primei întâlniri.

Situația rămânea, însă, foarte complicată. Dacă el știa că eu îl mint și mă prefac, atunci de ce a mai jucat toată acea mascaradă, spunându-mi chiar că îmi va face o a doua vizită, când urma să îmi comunice ceva deosebit de important? Rolul pe care îl jucase la prima întrevedere a fost magistral interpretat. Spunându-mi toate acele adevăruri zguduitoare despre masonerie, el practic m-a forțat să-mi „programez” strategia minciunii, pe care o aștepta. Apoi a fost necesar ca eu să fiu convins că el a crezut minciuna acceptării mele. Mai mult decât atât, a programat o a doua întâlnire, care avea să fie chiar mai importantă decât prima. Care era, însă, planul lui complex și foarte ocultat? Ce anume urmăreau masonii cu înverșunare, dacă erau dispuși chiar să riște pe o atitudine înșelătoare din partea mea? Însemna că obiectivul era cu

adevărat foarte important pentru ei și că nu se dădeau în lături de la nimic pentru a-l obține. O primă concluzie a fost aceea că, într-un anume fel, constituiam pionul principal în toată acea problemă enigmatică, despre care încă nu știam nimic. Era evident că, dacă mă solicitau în continuare, nu se puteau baza decât pe mine în legătură cu obiectivul urmărit. Dar care era acela? Prin natura activității pe care o depun de mult timp în Departamentul Zero, puteam bănui că interesul lor era legat de ceva cu totul excepțional, care era conex doar cu intervenția echipelor operaționale din departament, echipe pe care le conduc eu însumi. Logic vorbind, aceasta implica faptul că ei doreau să aibă acces la un secret de stat pe care nici eu nu-l cunoșteam, dar la care ei știau că nu pot ajunge decât prin intermediul meu, datorită funcției speciale pe care o aveam în departament.

Acestea mi s-au părut singurele concluzii de bun simț care puteau fi corelate cu atitudinea venerabilului Massini. Era clar că, pentru a-și atinge scopul în acest caz, el era dispus să riște totul. Ce i-ar fi putut determina, însă, pe cei mai mari masoni ai lumii să se orienteze cu atât de mare interes spre România? Știam deja despre existența unor profeții foarte ocultate, făcute de doi mari sfinți creștini de la începutul secolului trecut; ele se referă la viitorul României în contextul viitorului întregii omeniri. Am aflat, de asemenea, despre existența strict secretă a unui pergament foarte valoros, în marea bibliotecă de la Vatican, care expune aceeași problemă în legătură cu teritoriul României, situație aproape de neconceput pentru mentalitatea și orgoliul marilor state și puteri ale lumii. Există, de asemenea, în arhiva secretă a Muzeului de Istorie din Viena, un document foarte vechi care expune trecutul istoric extrem de îndepărtat și totodată fabulos al civilizației care a existat în acele timpuri pe teritoriul României. Prin urmare, toate acestea sunt surse diferite, două dintre ele foarte vechi, care în mare se referă la aceleași lucruri, în aceste condiții este greu de crezut că avem de a face cu o înșelătorie, în plus, există multe alte aspecte care se corelează. De pildă, profețiile afirmă că este o problemă de doar câțiva ani până la declanșarea„semnelor” care vor atrage atenția asupra

acestui teritoriu. Pe de altă parte, trebuie să afli că francmasonii sunt foarte atenți la această țară, deoarece ei știu de mult timp că cea mai mare problemă pentru ei, la nivel planetar, o reprezintă acest loc. Ei înșiși cunosc foarte bine profețiile în legătură cu viitorul apropiat al României și știu că cele mai multe probleme le vor avea chiar din această zonă a globului. De aceea, sunt foarte atenți și interesați de ceea ce se petrece în țara noastră. Așa se explică intrigile și mașinațiile lor de culise în economia și politica țării, tocmai pentru a-și asigura acest control și pentru a genera fel și fel de grupări ciudate pe care le susțin și adeseori le finanțează cu sume fabuloase de bani. În aceste grupări ei au atras și încă atrag oameni naivi, cu un caracter slab, dar avizi de câștiguri facile, care sunt dispuși chiar să-și vândă sufletul numai pentru a parveni în așa-zisa societate înaltă și bogată. Scopul principal al acestor mini-organizații este acela de a bloca orice tentativă de dezvoltare spirituală sau de normalitate socială și economică a populației, creând totodată impresia că activitatea lor este asiduă tocmai în aceste domenii.

De aceea, atunci când am aflat viclenia planului pe care îl concepuseră cei din elita grupului Bilderberg, am corelat toate aceste aspecte, deoarece situația mi s-a părut evidentă, în plus, aveam cunoștință și despre unele elemente secrete care se refereau la viitorul acestui popor, pe care le aflasem de la părintele Arsenic Boca, cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Cel care este înzestrat cu un minim bun simț, cu o judecată lucidă și cu o anumită intuiție, este practic imposibil să nu observe modul - de multe ori uimitor și foarte complex - în care se adeveresc majoritatea profețiilor.

Bazat pe cele ce știam deja și văzând insistența cu care acționa senior Massini în acest caz, am intuit că problema era de o maximă importanță atât pentru francmasonerie, cât și pentru întreaga țară. Nu-mi rămânea, însă, decât să aștept următoarea întâlnire cu venerabilul pentru a înțelege ce vor, de fapt, masonii de la mine. Practic, nu conta absolut deloc dacă eu îi mințeam sau nu, deoarece oricum nu și-ar fi respectat niciodată promisiunile extravagante pe care mi le făcuseră. Pentru ei important era ca să le facilitez accesul la

ceva pe care, în prezent, nici eu nu-l cunosc. Se pare însă că problema era foarte delicată, din moment ce nu-și permiteau să intervină la persoane cu o putere de decizie mai înaltă, adică la personalitățile din sfera politicului și a conducerii statului. Dacă doreau discreție și ocultare tocmai față de cei cu care întrețineau majoritatea intrigilor și planurilor oneroase, însemna că situația era extremă și se încadra în parametrii maximi de securitate. Mărturisesc că eu însumi eram foarte incitat de acest aspect, dar pe atunci nu aveam alte date suplimentare. Deși mă bazam doar pe deducții logice, pe intuiție și pe informația de securitate pe care o primisem, a doua întâlnire avea să-mi confirme toate bănuielile. Puterea politică fusese ocolită.

- Chiar m-am întrebat de ce venerabilul nu a decis să intervină în această problemă prin canale diplomatice foarte înalte, am spus eu. Am înțeles că elita masonică nu dorea deloc publicitate în cazul planului pe care îl avea, dar pe de altă parte un ordin direct, foarte de sus, ar fi scutit tot alambicul întrevederilor cu senior Massini. În cazul tău nici măcar nu puteau fi siguri de rezultatul final, pe când în ipoteza intervenției guvernamentale directe ar fi putut avea foarte ușor și imediat accesul la ceea ce doreau.

- Observațiile tale sunt corecte. Totuși, nu uita că au și ei anumit limite ale influenței politice, care diferă de la țară la țară. Probabil că au considerat această cale ca fiind nesigură în România, deși în mod evident ea ar fi fost mai ușoară. Chiar dacă ar fi mers pe această variantă, ei ar fi avut numai accesul dar nu și controlul asupra a ceea ce îi interesa. Or, senior Massini mi-a specificat foarte clar termenii colaborării, la cea de a doua întâlnire; mi-a spus că vor avea acolo oamenii lor, cu care trebuia să conlucrez îndeaproape, urmând astfel directivele elitei masonice. In cazul implicării unor personalități politice în această problemă, lucrurile nu ar mai fi putut să fie la fel, din cauza orgoliilor sau a unor imprevizibile reacții de manifestare a puterii, îmi era, deci, destul de clar că în această privință nu voiau să riște nimic. De aici am tras concluzia că ceea ce îi interesa în principal, aș putea spune chiar în cel mai înalt grad, era păstrarea unui secret ferm în problema respectivă.

De aceea au preferat calea mai ocolită și mai dificilă de a mă contacta pe mine, de a mă „convinge” și de a mă „racola” în rândurile lor. S-au folosit de canalele diplomatice doar pentru a ajunge la mine foarte repede și pentru a evita orice nedumerire din partea altor persoane de rang înalt.

- Oricum, influența și imixtiunea lor în politica țării sunt foarte mari, astfel încât pot dirija sau chiar bloca, la nevoie, orice zvon sau știre care nu le convine, am observat eu.

- În plus, au tot interesul să mențină acest popor la un grad de sărăcie și prostie care a atins cote aproape incredibile. Știi bine că însuși venerabilul Massini a precizat aceasta. Totuși, politica lor a devenit, mai ales în ultimul timp, destul de evidentă. Nici chiar ei aproape că nu se mai obosesc să ascundă acest lucru, aparențele fiind menținute doar prin ipocrizie și minciună, care atestă sfidarea fără limite și totala lipsă de respect pentru națiune. Politica lor foarte stranie și vicleană urmărește, în primul rând, să secătuiască din punct de vedere material acest popor și să-l aducă la acea stare abulică de totală dependență, impunând printre altele fel de fel de împrumuturi externe de ajutorare, care creează obligații. Scopul principal este acela de a menține oamenii în această stare ciudată și, din păcate, așa cum vezi și tu, în multe cazuri au reușit. Dacă lucrurile vor continua în acest fel și nu va exista o trezire a elementelor de răspundere, este posibil ca această stare critică de lucruri, care nu mai poate fi negată de nimeni, să continue și chiar să se amplifice în perioada următoare. Tocmai de aceea îți spuneam că este foarte important ca oamenii să afle cauzele care stau la baza acestei situații care există la nivel național și chiar mondial. Atunci poți să fii sigur că cei care au în mod necesar o anumită deschidere sufletească vor fi capabili, la rândul lor, să-i „trezească” și pe ceilalți. Este ca un efect de avalanșă în care, după atingerea unui punct critic - care este de aproximativ 5% din populația țării - dezvoltarea lui să fie aproape exponențială, întocmai cum bulgărele de zăpadă care la început este mic, se rostogolește - acumulând tot mai multă zăpadă - și devine repede foarte mare.

În neștiința lor, mulți oameni acționează involuntar în consensul directivelor francmasonice, fără să bănuiască

măcar că în felul acesta ei fac, practic, jocul murdar al grupărilor masonice. Acestea, folosindu-se de intermediari, sunt foarte virulente și perfide. Metoda folosirii intermediarilor - care atunci sunt precum o „carne de tun” - în acțiunile pe care le angrenează francmasoneria este foarte veche și des aplicată. Prin aceasta, ei se prelevează de răspundere iar dacă lucrurile nu ies așa cum au urmărit, vor da vina întotdeauna pe sursa intermediară, arătând-o cu degetul și incriminând-o pentru faptele comise.

Am inspirat adânc și m-am îndreptat în fotoliu. Aceste informații îmi păreau aproape hilare, dar totuși nu le puteam nega evidența. M-am gândit că trebuia să existe, însă, o cale spre victorie, chiar și atunci când suferința este foarte apăsătoare. De aceea l-am întrebat cu mult interes pe Cezar:

- Acum lucrurile îmi sunt destul de clare, dar mă întreb care ar fi cele mai potrivite modalități pentru a neutraliza forța malefică și planurile diabolice ale francmasoneriei?

Simțeam că Cezar era mulțumit de atitudinea pe care o abordasem.

- E un început bun, îmi răspunse el zâmbind. Modalitatea cea mai practică, în contextul actual, este în primul rând divulgarea acestor acțiuni malefice ale francmasoneriei celorlalți oameni, fie în mod direct prin discuții, fie prin publicarea lor, așa cum îți sugerez să faci cu relatările mele. Se creează astfel un front comun al celor care nu sunt angrenați în organizațiile masonice, ceea ce va face ca multe dintre planurile și acțiunile masonilor să fie demascate prin crearea unui curent clar de opinie împotriva lor. Sigur că acțiunile lor au fost și sunt de multe ori foarte insidioase, orientate cu precădere către blocarea, de pildă, a oricărei idei geniale, a oricărei invenții extraordinare, a oricărui salt calitativ care ar putea să amelioreze traiul oamenilor din popor. Ei sunt cei care dau indicațiile atât pentru contracararea invenției sau ideii respective, cât și pentru exasperarea inventatorului și aducerea lui într-o totală stare de marasm, stres și neputință. De aceea, mulți preferă să părăsească țara și sași ofere capacitățile lor intelectuale de excepție în alte zone ale lumii, într-un fel, aceasta este o situație absolut paradoxală, pe care nu cred că ai mai avut

ocazia să o întâlnești în cazul altor țări. Deși masonii urmăresc, la modul general, promovarea nonvalorilor și anihilarea sau chiar eliminarea ființelor umane deosebite, care au o mare inițiativă și putere de acțiune benefică, totuși aș putea spune că la noi în țară acest plan este pus cu precădere în aplicare. De altfel, situația politică și economică a țării demonstrează că masonii acționează exact așa după cum i-am descris; ei urmăresc să promoveze mai mereu oameni de paie, oameni corupți și chiar să instituie o atmosferă generală de corupție, tocmai pentru a putea după aceea să-și asigure această infiltrare care să le asigure succesul jocurilor murdare pe care ei le fac. Gândește-te că, dacă în posturile cheie ar fi plasați oameni intransigenți și de bună credință, aceștia nu s-ar mai putea preta la intrigile, jocurile și mizeriile de culise care, după cum bine știi, infestează în prezent politica și economia țării. Ei nu ar mai urma, deci, directivele francmasonice și în scurt timp s-ar produce un reviriment extraordinar în viața oamenilor, în toate domeniile. Faptul că, dimpotrivă, lucrurile nu urmează acest curs - deși de ani de zile sunt „încercări”, schimbări, remanieri, sau se iau angajamente și se fac tot felul de promisiuni - îți poate arăta adevărata față a influenței masonice, care întreține în mod deliberat o stare foarte tensionată în țară, prin ascunderea adevărului, prin minciună și prin ipocrizie.

Cu cât oamenii devin mai lucizi și avizați de planurile francmasoneriei, cu atât mai repede ei se vor opune jocurilor murdare ale acesteia. Mai apoi trebuie realizată demascarea publică a intențiilor malefice ale masoneriei. Demascarea este un element foarte util în lupta contra francmasoneriei. Deja multe dintre acțiunile lor sunt evidente pentru toată lumea, dar nu sunt corelate cu organizația masonică. Chiar dacă m-aș referi la un singur exemplu, cel al exodului de inteligență din România, ar fi suficient pentru a atrage în mod serios atenția asupra felului în care masoneria manipulează populația. Sunt mulți alții care au observat aceasta, care au scris manifestându-și îngrijorarea pentru acest fenomen, dar totuși ei nu cunosc adevărata sursă, cauza acestei „fugi” a intelectualului român peste hotare.

Neștiind nimic sau aproape nimic despre masonerie, ei pun acest fapt pe seama sărăciei din țară și a dorinței de îmbogățire a celor cu mari aptitudini intelectuale care se angajează în străinătate. Totuși, când o astfel de stare trenează de foarte mulți ani, este necesar să analizezi problema dintr-un alt unghi, în realitate, adeseori masonii momesc ființele cu înzestrări intelectuale excepționale către o viață tentantă, lipsită de grija zilei de mâine, în institutele sau firmele de cercetare din Occident, în felul acesta, prin plecarea a sute și mii de „creiere” dotate din România, ei reușesc să-și pună în aplicare, până la urmă, planul lor diabolic de anihilare a impactului de trezire spirituală care trebuie să se producă în această țară, la care cei foarte dotați intelectual, care au plecat în alte state, și-ar fi adus un aport considerabil.

Această trezire spirituală este foarte utilă pentru că permite oamenilor să devină conștienți de menirea lor în aceste condiții grele. Ea chiar le dă tăria necesară să suporte anumite vicisitudini inerente perioadei prin care trece România, rămânând acolo unde sunt tocmai pentru a contribui la „trezirea” accelerată și a celorlalți oameni din popor, însă prin exodul masiv al acestor ființe umane deosebite, trezirea spirituală ar putea fi întârziată; un aliaj de aur este cu atât mai valoros cu cât cantitatea de metal nobil - adică de aur - este mai mare. Dacă această cantitate scade, atunci se micșorează și valoarea și chiar rezistența aliajului.

- Vrei să spui că până la urmă este posibil ca forțele rele masonice să învingă? am întrebat eu, puțin îngrijorat.

- Eu am spus doar că trezirea spirituală a acestui popor poate să mai întârzie un timp, dar este indubitabil că ea se va produce până la urmă, chiar dacă această zbatere furibundă a francmasonilor urmărește să o anuleze. Transformarea spirituală este inerentă, chiar dacă unele ființe umane sceptice, rezonând cu ideile negative ale masonilor, își exprimă îndoiala și chiar credința că nu vom reuși să învingem. Această politică subversivă, care este întreținută în mod diabolic de francmasoni, are ca scop principal să genereze o rezonanță negativă de absență a speranței în oameni, de lipsă de încredere în forțele extraordinare,

benefice ale acestui popor, până când întreaga națiune poate chiar să ajungă să nu mai aibă deloc speranță, însă atunci când o mare masă de oameni are o speranță pe care o cultivă, o hrănește și o întreține cu entuziasm, gândind despre ea în mod creator și pozitiv, ea creează un curent gigantic de forță spirituală care accelerează foarte mult realizarea acelei aspirații colective a oamenilor. De aceea îți spun că, dacă o idee profund benefică și spirituală cuprinde masele de oameni, ea generează atunci o undă colosală de energie pozitivă care poate fi însăși cheia transformării acestui popor. Acest aspect este valabil pentru oricare altă populație de pe glob. Cea mai importantă dintre ideile benefice ar fi aceea ca oamenii să se trezească din „somnul adânc" impus de francmasoni și, devenind lucizi, să acționeze ferm de pe cu totul alte poziții, având atunci o înțelegere superioară asupra situației de ansamblu.

La polul celălalt, însă, este cumplit când o idee negativă cuprinde masele de oameni. Principiul de rezonanță este același, dar natura energiei care este atunci amplificată în exces este profund negativă, distructivă, rea. Ea determină în oameni o stare de marasm, de absență a speranței, de neîncredere în forțele proprii și, ceea ce este mult mai grav, ea este puternic contaminantă, generând o stare de indolență, de lene, de lipsă de angrenare pozitivă, într-o astfel de situație, este clar că jocurile malefice ale masonilor pot fi realizate cu destulă ușurință. Așa se și explică de ce ei acționează extrem de virulent și cu o maximă îndârjire prin mijloacele mass-media atunci când unii oameni sau grupări spirituale fac cunoscute lumii întregi adevărul oripilant despre acțiunile și intențiile lor. Masonii de la vârf caută atunci să distrugă prin orice mijloace persoanele sau organizațiile respective, profitând de credulitatea tâmpă a omului de rând, care poate fi manipulat cu ușurință.

- Da, am rămas și eu profund uimit de viclenia și perfidia lor în manipularea oamenilor, mai ales după ce mi-ai relatat planul complex al venerabilului Massini, am comentat eu. E stupefiant ce poate concepe inteligența lor diabolică.

Cezar m-a aprobat și, pentru că timpul pe care îl avea la dispoziție era foarte limitat, a început să-mi relateze discuția pe care a avut-o cu marele mason.

Panică la Pentagon

- A doua întâlnire cu senior Massini a echilibrat cumva situația. Deși întrevederea a continuat în spiritul unui joc de-a șoarecele și pisica, la fel ca și prima dată, totuși acum îi cunoșteam deja intențiile adevărate; venerabilul, însă, nu știa aceasta. E adevărat că micul meu avantaj asupra lui nu modifica prea mult datele problemei, dar cel puțin îmi permitea să fiu mult mai vigilent. Acțiunile mele trebuiau să fie foarte abile, pentru a nu deranja echilibrul relativ al situației. Dacă, de pildă, m-aș fi arătat revoltat și aș fi amenințat că dezvălui totul la vârf de stat, cel mai probabil că aș fi fost trecut imediat pe o linie moartă, cu un rezultat imprevizibil în direcția scopului urmărit de masoni și chiar în ceea ce privește viața mea. În definitiv, se poate spune că, practic, eu nu exist în această țară: singurul dosar de înregistrare este cel din biroul generalului Obadea. Nu am legături politice, relații diplomatice, afaceri în economie sau obligații sociale. Este o situație cu totul specială, care are multe avantaje, dar comportă și anumite riscuri. Avantajul este acela că pot avea acces la cele mai importante date și secrete de stat care țin de anumite descoperiri sau evenimente cu totul speciale de pe teritoriul țării. Prin „evenimente speciale” mă refer la acele situații care aparțin domeniului inexplicabil, cel puțin din punctul de vedere al științei moderne sau al concepției obișnuite. Dezavantajul este acela că nu am ca susținere decât pe generalul Obadea, care se apropie de pensionare. Nu am nici dușmani, deoarece departamentul este foarte ocultat; dar el rămâne un „teritoriu” care poate fi revendicat de SRI. Abia atunci pot apărea problemele.

Scandalul nu era, deci, o soluție. Sunt interesat să ajut această țară, nu să ratez ocaziile favorabile care se ivesc.

Probabil că pentru venerabilul Massini nu ar fi fost foarte dificil să obțină înlocuirea mea - cu toată opoziția generalului Obadea - însă aceasta ar fi însemnat mai multă agitație, incertitudine și, cel mai neplăcut pentru marii masoni, ar fi determinat o amânare nedefinită a acțiunii. Se pare că aceasta îi deranja cel mai mult.

- De ce așa mare grabă și mai ales pentru ce? am întrebat eu cu un vădit interes.

- Îți voi spune imediat, dar te rog să ai în vedere faptul că nici eu și nici chiar cei din elita masonică mondială - cel puțin din câte mi-am putut da seama - nu cunosc prea multe în această direcție.

- Din câte înțeleg, se pare că ei au acceptat o soluție de „compromis”: nu agreează colaborarea cu tine, deși ție îți mărturisesc contrariul, dar nici nu sunt dispuși să complice lucrurile care pot degenera într-un veritabil scandal, prin îndepărtarea ta din funcție.

- Da, este clar acum că ar fi făcut-o deja, pentru a-și plasa omul lor în locul meu, ceea ce le-ar fi rezolvat complet și imediat problema. Dar, deși ei pot cauza îndepărtarea mea din funcție, se pare că le lipsește totuși pârghia principală pentru a mă înlocui cu cine vor ei și atunci s-au decis pentru soluția de compromis pe care trebuie să o ajusteze „din mers”.

- Cine stabilește în prezent schimbările în funcții la nivelul DZ? am întrebat eu cu inocență. Dacă știm filiera diplomatică, nu cred că e prea greu să ne dăm seama care sunt, de fapt, adevăratele jocuri de culise și cine le face. Din păcate, funcția pe care am avut-o în guvern nu mi-a permis să am acces la astfel de informații.

În cameră s-a lăsat o tăcere grea. Într-un târziu, Cezar mi-a răspuns cu voce joasă:

- Să lăsăm lucrurile în această privință așa cum sunt. Faptul că influența pe care o are venerabilul Massini nu a garantat rezolvarea problemei așa după cum ar fi vrut el, ne poate da de înțeles că nu toți sunt corupți. Acesta este un lucru îmbucurător. Probabil că după prima confruntare cu mine, după ce a raportat rezultatele ei în cadrul grupului Bilderberg, venerabilul Massini a propus continuarea

planului inițial care, deși era relativ riscant pentru masoni, avea totuși avantajul rapidității de acțiune și al inducerii mele în eroare, între timp, însă, eu am aflat de prefăcătoria venerabilului și mi-am refăcut planul inițial. Dacă la prima întâlnire gândeam să le fac jocul, acceptând în aparență să colaborez cu ei, la cea de-a doua întâlnire, știind deja intențiile lor perfide, luasem hotărârea să mă prefac doar până când voi ajunge la ceea ce îi interesează cu adevărat, după care urma să le blochez accesul prin dezvăluirea acelei probleme la vârf de stat. Acesta era, de fapt, riscul la care se expuneau ei, dar pe care - așa după cum ți-am spus - credeau că 1- au anihilat în mare parte.

- Cum s-ar spune, cărțile erau deja făcute în fiecare „tabără”, am spus eu foarte interesat de relatarea lui Cezar.

- Așa este, răspunse el zâmbind. Când am fost înștiințat, acum o lună, că venerabilul Massini urma să mă viziteze din nou, am știut că sosise momentul culminant. Acești oameni nu fac niciodată ceva gratuit sau fără un interes personal; de aceea, mă așteptam ca senior Massini să-mi expună „punctul fierbinte” al problemei. Faptul că și-a anunțat din nou vizita m-a făcut să înțeleg că, la vârful forului lor decizional au hotărât să meargă mai departe pe varianta care mă implica direct, după ce în prima întâlnire tatonaseră și pregătiseră oarecum „terenul”, însuși faptul că marele mason a fost de această dată gazda întâlnirii în vila luxoasă a unei diplomații străine, unde sistemele de securitate erau perfecte, mi-a întărit convingerea că ceea ce aveam să aflu era foarte important.

Fremătam de nerăbdare. L-am implorat pe Cezar să-mi dezvăluie mai repede secretul. Ușor amuzat, acesta a continuat să vorbească:

- Întâlnirea nu a durat mult, poate ceva mai puțin de o oră. Trebuie să-ți mărturisesc, însă, că informația pe care mi-a oferit-o senior Massini m-a lăsat perplex chiar și pe mine. Am putut să mă conving astfel încă o dată de imensa putere pe care o au francmasonii chiar și la cele mai înalte organisme de stat în lume, infiltrându-se tot mai mult în acestea și având acces la informații de o importanță covârșitoare pentru omenire și pentru siguranța ei. Mai mult

decât atât, masonii vor să controleze și să manipuleze aceste informații ultrasecrete în folosul lor propriu, pentru a-și duce la îndeplinire cât mai repede planul de control și dominare la nivelul întregii planete.

M-am întâlnit cu venerabilul în vila respectivă și, după câteva minute în care ne-am întreținut amiabil și am glumit - timp în care eu am avut grijă să-mi reafirm în mod voalat disponibilitatea de a adera la organizația lor elitistă - senior Massini a intrat direct în subiect, conform stilului său caracteristic. El mi-a spus atunci că dispune de o informație ultrasecretă care provine direct de la Statul Major al Pentagonului și că acea informație se referă la un anumit loc din România. Mi-a mărturisit că grupul Bilderberg are reprezentanți în cele mai importante dintre organismele politice, economice și de apărare a SUA, conexiunile mergând până la fotoliul prezidențial. Dincolo de poziția de influență a președintelui american, există totuși câteva grupuri oculte a căror putere este foarte mare, în special datorită legăturilor, intereselor și relațiilor politice complexe și reciproce pe care acestea le au cu anumite personalități de frunte, șefi de stat și bancheri la nivelul organismelor internaționale, în sfârșit, dincolo chiar și de aceste grupări masonice foarte puternice există trei formațiuni de elită care supervizează, respectiv, desfășurarea vieții științifice și a tehnologiei pe întreaga planetă; orientarea direcției de mers a economiei mondiale; și stabilirea curentelor și tendințelor politice, pe zone ale lumii. Deasupra tuturor se află grupul Bilderberg, iar în cadrul acestuia există trei persoane care au putere de decizie supremă asupra acțiunilor cele mai importante și ideilor care urmează să fie puse în aplicare la nivelul întregii planete. Aici însă am remarcat la senior Massini o anumită nesiguranță, ca și cum ar fi cumpănit dacă să-mi facă sau nu o mărturisire. Am simțit atunci că este un aspect extrem de important, care mi-ar fi dezvăluit însuși secretul fundamental al masoneriei de pe întreaga planetă. Totuși, după o scurtă ezitare, venerabilul Massini a renunțat la revelarea acelui aspect, continuând să-mi vorbească despre datele ultrasecrete de la Pentagon. Mi-a spus că tot ceea ce este mai important și se descoperă pe planetă este

adus imediat la cunoștința celor din elita mondială. Acesta a fost și cazul observațiilor secrete în ceea ce privește teritoriul României.

Pentagonul derulează în paralel mai multe programe militare secrete și de spionaj geodezic, iar pentru aceasta el a investit sume fabuloase într-o tehnologie care depășește cu mult cunoștințele actuale ale științei. Unele surse ale acestei tehnologii fabuloase sunt menținute însă într-un secret desăvârșit. Important de știut este faptul că, datorită capacităților tehnologice extraordinare pe care le are la dispoziție - și trebuie să știi că ele depășesc cu aproximativ douăzeci de ani posibilitățile din prezent, la ritmul de dezvoltare actual - Pentagonul deține mai mulți sateliți geostaționari care au sarcini precise de observare.

Unul dintre aceștia, care se bazează pe tehnologia bionică și pe cea a undelor de formă, a reperat în anul 2002 o structură aparte în interiorul unui grup muntos de pe teritoriul țării noastre, mai precis într-o anumită zonă a munților Bucegi. Inițial s-a crezut că este vorba despre o formațiune carstică mai ciudată, la fel cum au fost identificate multe altele pe întreaga planetă. Totuși, așa după cum mi-a dezvăluit senior Massini, specialiștii din compartimentul de analiză a datelor secrete de la Pentagon și-au informat ulterior superiorii că există trei elemente distincte care ridică mari semne de întrebare în legătură cu datele care au fost înregistrate, caracteristice acelei zone din munții Bucegi.

În primul rând, spațiul gol identificat în interiorul munților nu avea corespondență cu exteriorul, ci începea direct din interiorul formațiunii muntoase, la o anumită distanță de panta acesteia, în al doilea rând, el avea forma unui tunel pe care înregistrările de date îl prezentau ca fiind foarte regulat și cotind brusc, sub un unghi de 26 de grade, spre centrul muntelui, în plus, traiectoria tunelului era perfect plană; prin raport la nivelul de bază al muntelui, considerat ca referință, tunelul pornea de la aproximativ o treime de la bază dar se desfășura într-un plan perfect orizontal, însă cel de-al treilea element a pus cel mai mult pe gânduri staff-ul Pentagonului. Scanarea din satelit a muntelui

a pus în evidență două blocaje majore ale structurii din interiorul solid de piatră, care mărgineau începutul tunelului și sfârșitul lui. Venerabilul mi-a arătat atunci o copie xerox după schița computerizată a ciudatei structuri din interiorul muntelui, care era cadrilată și plină de numeroase cifre și date. Zonele blocate erau însemnate cu roșu, iar venerabilul mi-a explicat că ele respingeau pur și simplu orice tip de sondare sau analiză, ca și cum ar fi protejat ceva în acel loc.

- Se prea poate să fi fost vorba de niște baraje energetice artificiale, am spus eu dintr-o răsuflare, uluit de ceea ce aflam.

- Exact așa au concluzionat și ei după ce au eliminat, rând pe rând, toate celelalte posibilități, care includeau eventuale interferențe, metale sau alte compozite, însă aceasta i-a făcut să ia în considerație o problemă mult mai delicată...

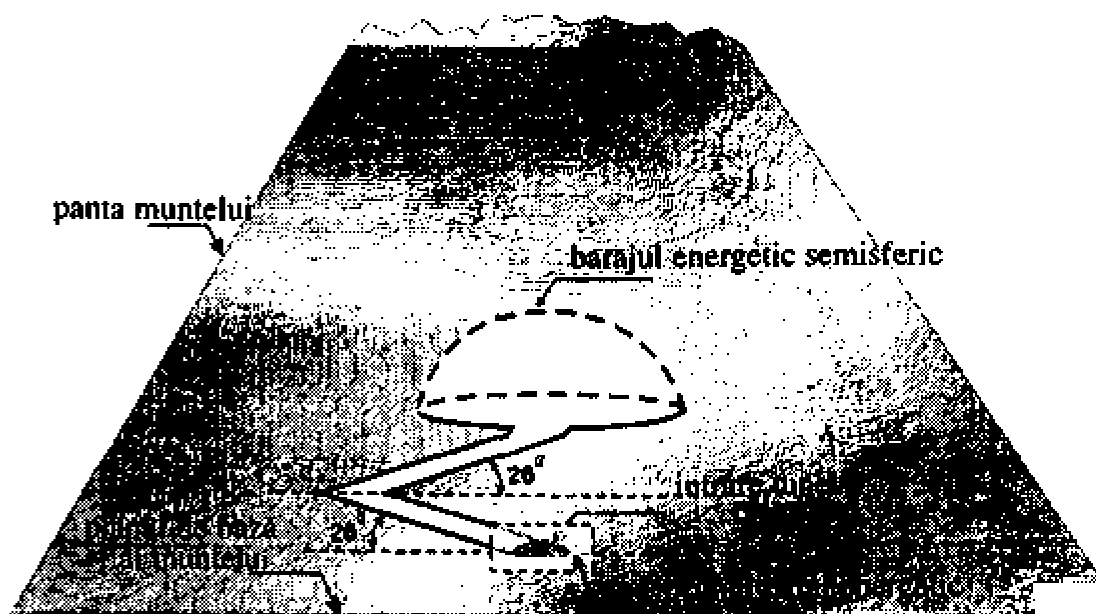
- Probabil cine a realizat structura în ansamblul ei, nu-i așa? m-am repezit eu, surescitat.

- Da. Au fost destul de bulversați de acele date și au ridicat imediat la maxim nivelul lor de securitate. Primul baraj energetic, cel de la capătul de început al tunelului din interiorul muntelui era plan, drept ca un zid, ca un perete care bloca accesul la intrarea în tunel. Al doilea baraj energetic era însă imens, ca o cupolă sau semisferă care se afla la capătul opus al tunelului, aproape de centrul muntelui. Venerabilul Massini mi-a explicat că, în mod evident, acolo se afla ceva extrem de important la care conducea tunelul, dar care totodată era foarte bine protejat, îți voi desena și eu schema pe care am văzut-o, însă mult mai simplu, pentru a putea să ai o reprezentare cât mai clară a ceea ce a fost identificat acolo.

Aproape mut de uimire, priveam cum Cezar desena cu mișcări precise schema aproximativă a structurii ciudate din interiorul munților Bucegi.

- Cei de la Pentagon nu au putut să înțeleagă motivul pentru care tunelul cotea într-un fel de zigzag spre zona centrală a muntelui și nici semnificația unghiului de 26 de grade care intervenea în construcția lui. Ansamblul se afla într-un plan paralel cu solul, iar barajul energetic semisferic

se afla pe verticala ce corespundea stâncilor de pe creastă care sunt numite Babele. De fapt, așa cum au determinat mai apoi măsurătorile noastre pe baza datelor de la Pentagon, verticala ieșea la aproximativ patruzeci de metri de acestea, între Babele și Sfinxul din Bucegi.

SCHEMA STRUCTURII ENIGMATICE DIN INTERIORUL MUNȚILOR BUCEGI (ROMÂNIA)

Cezar a desenat atunci pe o altă foaie schema plană a ansamblului.

- Senior Massini m-a lăsat să înțeleg că elementele structurii interne, artificiale, din Munții Bucegi nu ar fi suscitat totuși prea mult interesul elitei masonice mondiale, dacă reprezentanții lor din Pentagon nu ar fi făcut observația că barajul energetic semisferic are exact aceeași frecvență de vibrație și aceeași formă ca cel dintr-o altă structură subpământeană foarte secretă, pe care ei o descoperiseră cu câteva luni înainte, în apropiere de Bagdad. Din motive pe care deocamdată nu le cunosc și pe care venerabilul Massini nu mi le-a dezvăluit, elita lor masonică a fost extrem de

interesată la acea vreme de datele secrete furnizate de satelitul de spionaj militar în legătură cu structura energetică ciudată din subsolul Irakului. La scurt timp după aceea s-a declanșat războiul și după câteva luni americanii au avut acces, în cel mai mare secret la zona respectivă despre care irakienii nu știau absolut nimic. Venerabilul mi-a mărturisit că oricât de mult s-au străduit, nu au reușit să penetreze zidul energetic, dar nu mi-a mai dat și alte amănunte, întreaga operațiune era ținută în cel mai strict secret. El mi-a precizat doar că ceea ce se afla acolo avea legătură cu trecutul misterios al planetei dar și, într-un anumit fel, cu istoria organizației lor. Am intuit atunci că senior Massini deține și alte informații, poate chiar și anumite documente sau dovezi în legătură cu aceste aspecte despre care, însă, nu era dispus să-mi vorbească.

Faptul că Pentagonul a remarcat similitudinea datelor de investigare între structura subpământeană de lângă Bagdad și structura interioară din Munții Bucegi i-a agitat foarte mult pe cei din elita masonilor. După cum am putut să remarc, o mare pondere în această agitație care inițial aproape că s-a transformat într-o veritabilă panică, a fost cauzată de faptul că respectiva structură - mult mai mare și mai complexă decât cea din Irak - se afla pe teritoriul României. Faptul în sine pare relativ straniu, însă corelându-l cu unele aspecte despre care deja ți-am vorbit, referitoare la viitorul României, vei putea să-ți faci o idee destul de exactă în ceea ce privește motivele de îngrijorare pe care le au în prezent marii masoni. Oricât de mult ar dori ei să disimuleze aceasta, acțiunile și intențiile lor ne arată cu prisosință contrariul. Graba foarte mare în rezolvarea problemei, factorul de risc pe care și l-au asumat, dorința expresă de a avea accesul și controlul la respectiva structură sunt doar câteva elemente care îmi întăresc convingerea interioară în această direcție.

Senior Massini mi-a încredințat toate datele de reper, foarte secrete, ale locației din Munții Bucegi, de acolo de unde se putea ajunge cel mai bine și mai repede la gura tunelului. O enigmă foarte mare era felul în care reușiseră cei care l-au construit să realizeze structura și golurile direct în interiorul muntelui, fără nici o corespondență în afara lui.

Amândoi am presupus că aceasta s-a realizat ca o măsură de maximă protecție împotriva eventualei deconspirări a ansamblului respectiv. Singura explicație a tehnologiei folosite ar consta în faptul că au acoperit cumva intrarea principală în tunel, după ce au activat barajul energetic de protecție; aceasta ar fi implicat însă un volum imens de rocă, pentru a nu mai vorbi de utilajele care erau necesare pentru o astfel de lucrare.

Senior Massini mi-a furnizat, de asemenea, planul corect pentru a ajunge la tunel, așa cum a fost el calculat de specialiștii din cadrul Pentagonului. Cea mai apropiată străpungere se putea realiza frontal în munte, după o direcție optimă al cărei punct de pornire se afla pe coasta acestuia, undeva la o distanță de aproximativ șaizeci-șaptezeci de metri de primul baraj energetic aflat în profunzimea masivului de piatră. Deși aceasta era soluția cea mai rapidă, totuși exista inconvenientul barajului energetic de la gura tunelului despre care nu se știa dacă poate fi străpuns. Chiar dacă el nu avea aceeași frecvență de vibrație ca marele baraj energetic semisferic, nu puteam ști dacă vom avea sau nu posibilitatea de a-l depăși. Ocolirea lui era posibilă, dar implica probleme tehnologice mai dificile. A doua variantă consta, de asemenea, în străpungerea rocii muntelui, dar de data aceasta oblic, cumva pe deasupra tunelului, pentru a ajunge în spatele barajului. Distanța de forare era mai mare, deoarece trebuia să se respecte un anumit unghi de înaintare, dar măcar exista șansa de a ocoli barajul energetic.

În ceea ce mă privește, am fost relativ sceptic față de această soluție deoarece puteam să-mi închipui foarte bine că cei din vechime care au făcut construcția respectivă au putut să intuiască această posibilitate și să ia anumite măsuri de prevedere. Totuși, venerabilul mi-a garantat sprijinul tehnologic ultrasofisticat al armatei Statelor Unite, punând la dispoziție un dispozitiv uluitor de performant în forarea cu mare viteză a rocii, care utiliza un jet de plasmă foarte puternic și un câmp magnetic rotitor, în felul acesta se putea ajunge la peretele tunelului în mai puțin de două zile, luând în considerație și pregătirile de rigoare. Ne-am înțeles, deci, să mergem mai întâi pe această variantă și în cazul unui eșec

să abordăm varianta mai scurtă, a străpungerii directe până la barajul energetic al tunelului.

Întreaga operațiune trebuia însă realizată în cel mai mare secret. Dacă venerabilul ne furniza mijlocul tehnologic principal, noi trebuia să organizăm restul de așa manieră, încât totul să nu pară decât o acțiune obișnuită a DZ. în plus, una dintre condițiile esențiale ale marelui mason a fost aceea ca, în mod excepțional, această acțiune să fie raportată eronat SRI-ului și președinției, ca o simplă descoperire a unei intruziuni carstice în munți, în plus, senior Massini a dorit să aducă o echipă specială din Statele Unite ale Americii pentru a însoți, alături de câțiva reprezentanți ai elitei masonice, propriile noastre echipe pe parcursul operațiunii. N-am fost de acord cu această cerere, invocând imposibilitatea de a asigura scurgerea informațiilor în afară, dar am propus prezența acestor echipe imediat după realizarea străpungerii tunelului, în realitate, nu ar fi fost nici o problemă pentru asigurarea securității stricte chiar și în cazul prezenței echipei americane, dar am exagerat în mod intenționat posibilitatea deconspirării secretului, tocmai pentru că știam că acela era punctul vulnerabil al masonilor în problema respectivă. Nu doresc, bineînțeles, ca ei să pătrundă o dată cu mine acolo, în interiorul muntelui ci vreau ca mai întâi să mă conving eu însumi despre ce este vorba și, în funcție de ceea ce voi descoperi, să iau o hotărâre la fața locului. Situația se anunță a fi foarte tensionată, având prea multe variabile; de aceea, ea poate oricând să devină imprevizibilă și chiar periculoasă pentru noi. Totuși, important este să ajungem în tunel și mai apoi la bariera semisferică de energie. Pentru aceasta este necesar să-i dau impresia venerabilului că voi colabora în mod deschis deoarece el ne poate furniza mijloace tehnice foarte importante. Presiunile lui sunt destul de mari, dar pe de altă parte el este limitat în acțiune datorită dorinței de păstrare a unui secret absolut. Aparent, nici unul dintre noi nu știe ce se află acolo, însă după cum ți-am mai spus eu intuiesc că venerabilul cunoaște un element esențial, pe care nu mi l-a dezvăluit și pe care dorește să-l controleze în exclusivitate. Așa îmi explic, de pildă, insistențele lui de a fi prezent acolo în momentul

străpungerii. Mi se părea că visez. Urma să se producă ceva de o importanță excepțională și totuși eu simțeam totul ca fiind aproape ireal.

- N-ai mai discutat cu nimeni despre aceasta? l-am întrebat pe Cezar.

- Am vorbit în particular cu generalul Obadea. Este singurul care cunoaște toate ramificațiile problemei. Am convenit împreună să amânăm anunțarea acestei acțiuni structurii politice superioare, pentru că altfel reacția elitei masonice ar fi putut fi teribilă. Nu doream să riscăm, mai ales că aveam nevoie și de tehnologia foarte avansată pe care ei sunt dispuși să o pună la dispoziția noastră. Aceasta este o acțiune care implică siguranța națională și, în funcție de ceea ce va fi descoperit acolo, ea va constitui poate cel mai mare secret de stat. Nu ne putem permite, așadar, să acționăm orbește.

Îl priveam contemplativ pe Cezar. Destinul foarte straniu al acestui om mă făcea să analizez cu o mare seriozitate complicatul angrenaj al relațiilor umane și al intereselor în această lume. În definitiv, cu toții suntem precum niște „relee”, mai mult sau mai puțin sofisticate care transmitem în mod corect sau incorect „informația” vieții. Complexitatea situației de atunci, grefată pe iminența momentului crucial al descoperirii, mă făcea să simt în tot trupul fiorii nebănuiți ai unei emoții foarte intense.

- Și acum? În ce stadiu se află acțiunea?

În forul meu interior, nutream speranța ascunsă că poate voi reuși și eu să văd misterioasa structură din interiorul muntelui, după ce va fi descoperită. Sesizându-mi gândul, Cezar îmi spuse:

- Deocamdată ne aflăm în toiul pregătirilor, pe care trebuie să le direcționez cu mare atenție. Mai întâi am asigurat securitatea zonei care, spre norocul nostru, este greu accesibilă si relativ neumblată. Am apelat și la serviciile armatei, organizând chiar o mini-bază în exteriorul perimetrului-focar, pe care l-am identificat și izolat împreună cu echipa noastră de specialiști. Am asigurat deja paza circulară a zonei, aducând acolo aproape două sute de militari. S-a construit un mic drum de acces și s-a împrejmuit perimetrul circular cu sârmă ghimpată. Am montat, de asemenea, peste treizeci de pichete de pază. În interior am stabilit un al doilea cerc de securitate format din echipa a treia a departamentului. Există două bariere de acces pe drumul improvizat, care sunt prevăzute cu puncte de control. De data aceasta, logistica este masivă și complexă, mai ales că durata acțiunii se poate întinde pe mai multe săptămâni. Generalul Obadea s-a ocupat de relația cu Ministerul Armatei pentru sprijinul material; au fost aduse corturi de campanie pentru militari și se montează releele de comunicație. Am vrut să imprim întregii acțiuni aspectul aparent al unei aplicații militare. Probabil că totul va fi gata în următoarele două-trei săptămâni. La sfârșitul lunii iulie sosește dispozitivul de forare cu plasmă, iar după aceea nu ne mai rămâne decât să pătrundem în interiorul muntelui.

Deși nimeni nu intră în perimetru decât cu acordul meu sau al generalului Obadea, voi face în așa fel încât să poți vedea și tu ceea ce vom descoperi. Aceasta, bineînțeles, dacă lucrurile vor decurge în mod normal, așa după cum au fost stabilite. Mai sunt multe alte detalii, care nu prezintă însă o importanță prea mare. Cunoști acum esențialul, în principiu, prima forare exterioară va începe în ultimele zile ale lunii iulie. Până atunci nu ne vom mai vedea, deoarece evenimentele intră în linie dreaptă iar specificul lor îmi solicită în mod deosebit prezența în acel loc. Dar, așa cum ți-am promis, te voi chema atunci când totul va fi în siguranță și bine pregătit.

Spunând acestea, Cezar s-a ridicat si și-a luat rămas bun de la mine. Ne-am despărțit cu speranța de a ne revedea curând în condiții cu totul extraordinare.

Am preferat să merg pe jos spre casă. Gândurile și presupunerile îmi invadau mintea, iar multitudinea posibilităților și complexitatea intrigilor aproape că îmi dădeau dureri de cap. În noaptea aceea am adormit cu gândul la enigmatica civilizație care a construit ansamblul din interiorul muntelui, făcând astfel dovada unei tehnologii incredibile. Cine au fost acele ființe? Din ce genuni ale timpului ne transmiteau mesajul lor? Nu bănuiam însă nici pe departe imensa surpriză care aștepta de zeci de mii de ani să fie revelată în inima munților...

CAPITOLUL5

MAREA DESCOPERIRE

După acea întâlnire cu Cezar mintea mea era mai mereu preocupată de misterul structurii identificate în interiorul Munților Bucegi. Doream foarte mult să iau și eu parte la toate operațiunile preliminare și la momentul pătrunderii în marele tunel, dar realizam că aceasta nu era posibil. Trebuia

să mă mulțumesc doar cu șansa de a avea acces pentru un timp scurt la locul marii descoperiri, în eventualitatea că lucrurile nu se complicau pană atunci. Timp de o lună și jumătate de la convorbirea pe care am avut-o cu Cezar am așteptat febril un semn de la el. îmi făceam în minte tot felul de scenarii, îmi imaginam diferite posibilități și, practic, fiecare clipă devenise pentru mine o dorință intensă de a ajunge și eu în acel loc din munți. Aveam o încredere desăvârșită în Cezar și știam că va face tot posibilul pentru a-mi facilita intrarea în „perimetrul principal” al zonei. Nu ignoram nici faptul că tensiunea acelei perioade trebuie să fi fost enormă pe umerii lui și ai generalului Obadea, datorită jocului de culise foarte complicat care trebuia menținut într-un fin echilibru. Ceea ce se petrecea atunci în munți constituia cu adevărat o situație excepțională, a cărei importanță viza nu numai siguranța națională ci chiar situația întregii omeniri, dacă luăm în considerație interesul enorm pe care îl manifesta în acea direcție elita mondială a masonilor.

Operațiunile de la fața locului și planul pe care îl concepuse Cezar erau îngreunate și de faptul că, în paralel, era necesară înșelarea vigilenței lui senior Massini și a celorlalți venerabili din elită. La toate acestea se adăuga presiunea exercitată de pericolul ca informația să ajungă la structurile de vârf ale statului, într-un astfel de caz, era puțin probabil ca situația să mai poată fi controlată cu eficiență. Planul lui Cezar includea informarea conducerii politice a statului la un moment de timp bine definit.

Baza secretă din munți

Clipa mult așteptată a sosit puțin după mijlocul lunii august, într-o dimineață însorită am fost contactat prin filiera obișnuită, dar curând aveam să realizez că măsurile de precauție erau de acea dată mult mai severe. Nu voi intra în amănunte, care oricum nu interesează prea mult. Puțin după prânz am ajuns la una din bazele militare secrete de la

poalele munților, de unde am fost preluat cu elicopterul Departamentului Zero, fiind însoțit de doi militari cu uniformă specială, care erau înarmați, încă de la București, după consemnele știute, nici unul dintre cei care mă escortau nu a rostit o vorbă. Schimbările de vehicul și de pază erau însoțite doar de ordine scurte, la obiect, întreaga acțiune se dovedea a fi rapidă și precisă. Deși cunoșteam prea bine aspectele implicate și motivele pentru care era necesară asigurarea unei maxime securități, mărturisesc totuși că eram puțin contrariat de strictețea măsurilor de siguranță care erau luate, considerându-le exagerate. Mi-am dat însă repede seama că nu eram aproape deloc în măsură să apreciez la adevărata ei valoare întreaga operațiune și că trebuia să mă consider un tip foarte norocos pentru că mi se oferea nesperata șansă de a avea acces la ceea ce consideram a fi, probabil, cea mai importantă descoperire din timpurile moderne. Faptul că am fost chemat de Cezar și că măsurile de securitate erau extraordinare îmi oferea certitudinea că, într-adevăr, acolo fusese descoperit ceva de o importanță colosală. Reflectam la faptul că, în timp ce imensa majoritate a oamenilor își duceau traiul zilnic, de multe ori într-un mod cât se poate de banal, această descoperire ar fi putut să transforme radical concepțiile tuturor într-o perioadă foarte scurtă de timp. Zâmbeam amar la gândul că, în conjunctura mondială prezentă, părerea mea era probabil mult prea idealistă. Pentru a determina o transformare de proporții care să implice o justă analiză și înțelegere atât a trecutului umanității cât și a semnificației profunde a vieții, este nevoie de o abilă diplomație, de inteligență și de virtuți nobile pentru a te „strecura” printre numeroasele piedici de natură mentală, psihică sau chiar materială care încă domină masele de oameni.

Cufundat în aceste gânduri aproape că nu am observat coborârea elicopterului, care se apropia de noua bază ce fusese construită în munți. Reflecțiile mele s-au evaporat ca prin farmec la vederea ansamblului care se afla la câțiva zeci de metri sub mine. Deși eram oarecum familiarizat cu operațiunile de tactică militară și cu tehnica folosită în astfel de ocazii, totuși ceea ce puteam să văd atunci întrecea cu

mult orice închipuire. In primul rând am realizat prezența masivă a forțelor americane datorită numărului mare de vehicule de teren care le sunt caracteristice și a unor ansambluri masive, ascunse sub niște prelate uriașe pe care se vedea desenat steagul SUA. Puteam, de asemenea, să observ singurul drum amenajat, destul de larg, care venea din vale prin pădure, precum și cele două centuri de securitate militară a accesului în bază; ele apăreau ca un fel de hotare late, formând fiecare aproape un cerc complet în jurul unei intrări mari în peretele stâncos al muntelui, între cele două centuri concentrice de securitate exista un parc de camioane militare, câteva autovehicule de teren, precum și două trei vehicule a căror formă și scop nu le-am putut identifica pe loc. Am estimat că de-a lungul celor două centuri erau plasați aproximativ două sute de militari. Cei de pe centura interioară purtau o uniformă specială, de culoare neagră, iar militarii de pe centura exterioară purtau uniformă obișnuită. Fiecare dintre aceștia avea armă automată, iar distanța dintre ei era de doar câțiva metri. Am văzut că bărăcile soldaților erau plasate între cele două hotare, iar cele ale echipei speciale se aflau imediat în spatele celei de-a doua centuri. Drumul era blocat de bariere duble și masive în dreptul fiecărei centuri, cu dublu pichet de control de fiecare parte a lui. Am apreciat distanța între cele două centuri de securitate la aproximativ cincizeci de metri. Se pare că activitatea era frenetică, deoarece observam un du-te-vino continuu între cele două comandamente, dar mai ales în interiorul perimetrului-focar, până la peretele care fusese tăiat în munte.

Observațiile mele generale au fost întrerupte de aterizarea elicopterului pe un loc amenajat în interiorul perimetrului principal, după a doua centură de securitate. Am coborât și imediat am fost încadrat de doi militari, care de această dată erau americani. Ne-am deplasat doar vreo douăzeci de metri de la elicopter, cei doi din echipa specială fiind în față, iar americanii în spatele meu. Mi s-a spus să mă opresc și am rămas acolo în picioare, toți cinci, cam o oră; în mod evident, așteptau ordinul de preluare a mea.

Abia atunci am început să realizez cu adevărat proporțiile operațiunii care se desfășura în zonă și să intuiesc importanța ei excepțională. Inițial am fost mirat de „tratamentul” la care eram supus; nu pentru că m-aș fi simțit jignit, ci mai ales pentru strictețea aproape incredibilă cu care se desfășurau acțiunile în cadrul bazei, îi priveam pe cei patru care mă încadrau politicos, dar foarte ferm; nu s-au clintit din poziția în care se aflau, nu s-au relaxat, nu au vorbit și aproape că nici nu au clipit timp de o oră, cât am așteptat acolo. Complet impasibili, îmi dădeau mai mult impresia unor roboți, decât a unor făpturi umane. Neavând încotro, am rămas și eu aproape nemișcat între ei, îndoindu-mă doar din când în când pentru a nu amorți. Am încercat să aflu motivul așteptării noastre, precum și alte amănunte, dar era ca și cum aș fi vorbit la patru stâlpi de beton. Am înțeles atunci că ordinele erau extrem de severe și stricte și nu am mai pus alte întrebări, așteptând resemnat venirea lui Cezar.

Cu toate că era relativ obositor să rămân în picioare un timp destul de îndelungat în același loc, am folosit acel prilej pentru a observa cu atenție ceea ce se afla în jurul meu. Emoția de care fusesem cuprins încă de la plecarea din București se amplificase și mai mult. Mă aflam, practic, la mai puțin de o sulă de metri de ținta viselor și presupunerilor mele, de o fenomenală descoperire care aștepta poate de zeci de mii de ani să fie revelată. Fiorul necunoscutului care plutea în aer cuprindea parcă întreaga bază, insuflând în mod tainic fiecărei persoane de acolo un aer aparte, grav, de enigmatică focalizare interioară.

În fața mea, puțin lateral dreapta de la locul în care mă aflam, se deschidea în munte gura largă a unui tunel. Puteam să văd sistemul modern de iluminare care fusese montat la intrare și care continua în interiorul tunelului. Din nefericire, unghiul în care mă aflam și prezența unui mare cort de campanie și a două construcții modulare ultramoderne, în formă de emisferă, îmi bloca perspectiva, în aceeași zonă principală în care mă aflam existau mai multe jeep-uri și vehicule americane, iar în marginea din stânga mea erau două ansambluri uriașe, acoperite fiecare cu câte o prelată, care după formă sugerau că adăposteau lăzi uriașe, al cărui

conținut nu îl cunoșteam. Gura tunelului era blocată de o barieră lată din metal, fiind păzită de o parte și de alta de doi militari americani; uniforma lor sugera că făceau parte din trupele de elită ale pușcașilor marini.

Însă ceea ce mi-a atras îndeosebi privirea era uriașul hangar săpat în piatra muntelui, care se afla în dreapta tunelului păzit. Era imens, măsurând cam zece metri înălțime și, din câte am putut eu aprecia, cam cincizeci de metri adâncime. Era perfect realizat, cu pereții finisați și bolta curbată în mod impecabil. M-am întrebat ce tehnologie au folosit dacă au reușit să construiască tot ceea ce vedeam în aproximativ o lună. Ulterior aveam să aflu cu stupoare că realizarea forajului în cazul hangarului nu durase decât o singură zi.

În interiorul halei erau stivuite multe lăzi pe o parte, iar pe cealaltă parte se aflau trei construcții speciale, ca niște camere lungi al căror scop, cred, nu putea fi decât cel de analiză și cercetare. De altfel, în interiorul hangarului era o relativă agitație, deoarece puteam să observ multe persoane cu halate albe, care intrau sau ieșeau grăbite din acele mini-laboratoare, purtând în mâini diferite obiecte sau hârtii. Atât pe culoarul din mijloc al hangarului, cât și afară, aproape de gura tunelului, am văzut mai multe vehicule mici cu motor electric, pe care unii dintre cei de acolo le foloseau pentru a se deplasa în interior. Nici tunelul și nici hangarul nu erau prevăzute cu uși culisante, probabil datorită complicațiilor constructive, care nu erau momentan necesare. Hangarul avea totuși, în partea de sus, un sistem mecanic de „perdea”, confecționat dintr-un material semitransparent, care nu era lăsat decât pe un sfert din înălțimea intrării. Sistemul de iluminat era impecabil și am observat două mari generatoare care funcționau undeva mai jos, pe coasta muntelui, între cele două centuri de securitate și control. La o oarecare depărtare de marele cort de campanie, în stânga mea, se afla un șir de bărăci moderne iar în spatele lor mai multe corturi de campanie de dimensiuni medii, care cu siguranță reprezentau adăposturile de noapte pentru personalul de cercetare și pentru militari. Nu am observat însă nimic care să semene a loc în care se pregătește hrana; concluzia mea a

fost că aceasta este adusă zilnic cu un camion, probabil cu o pază foarte severă. Ulterior aveam să aflu că bucătăria fusese amenajată câțiva kilometri mai la vale și că, într-adevăr, un grup de militari din echipa specială a DZ făcea zilnic drumul cu un camion, aducând hrana pentru cei din bază. Această soluție a fost preferată pentru a reduce și mai mult activitatea periferică a personalului și pentru a micșora, de asemenea, riscurile de securitate. Masa era servită separat de fiecare grupă de militari, la bărăcile lor. În perimetrul-focar ea era servită în cortul mare de campanie, atât pentru militarii români și americani, cât și pentru echipele de cercetători. Am aflat că americanii veniseră cu alimente proprii și cu bucătarii lor, însă aceștia fuseseră trimiși la un loc cu cei români, în bucătăria de la poalele muntelui.

Cele două construcții semisferice erau reședințele staff-ului român și, respectiv, al celui american. Cezar mi-a dezvăluit ulterior că în una dintre acestea, care era mai mică, locuia el și generalul Obadea, iar în cealaltă se aflau doi generali de la Pentagon și un consilier pe probleme de securitate națională de la Washington. Aceste clădiri extraordinar de ergonomice semănau mai mult cu clădirile unor stații de cercetare de pe alte planete și lăsau o impresie foarte plăcută, de confort și mare siguranță. Materialul din care erau făcute avea culoarea albă și era delimitat în suprafețe hexagonale, iar în apropierea vârfului exista o bandă lată dintr-un material de culoare albastru închis. Pe această bandă erau dispuse un fel de leduri luminoase uriașe, despre care mi s-a spus că, atunci când luminau noaptea, creau o atmosferă calmă și deosebit de frumoasă.

Am urmărit un anumit timp activitatea din perimetru; fiecare persoană se mișca rapid și dădea senzația că știe cu precizie ce are de făcut. Din când în când venea sau pleca un jeep, ori militarii descărcau ceva din lăzile de sub prelată. Din păcate, distanța și obstacolele nu mi-au permis să observ cu claritate obiectele care erau deplasate. Eram totuși mirat de prezența relativ masivă a americanilor, deoarece Cezar mă lăsase să înțeleg că va fi doar o echipă care să mânuiască dispozitivul de forare cu plasmă.

Chiar în momentele în care făceam diferite supoziții cu privire la acest aspect, am remarcat faptul că unul dintre militarii români, care se afla în fața mea a dus o mână la urechea dreaptă, a ascultat cu atenție și apoi a rostit repede câteva cuvinte. Imediat după aceea ne-am îndreptat spre gura întunecată a tunelului, care pe măsură ce mă apropiam îmi părea tot mai mare și mai amenințătoare.

Ne-am oprit în aceeași formație lângă una dintre cele două construcții semisferice, la doar câțiva metri în laterala tunelului. Inima a început să-mi bată cu putere; dincolo de bariera lată, păzită de cei doi militari americani inflexibili, se afla poate cel mai teribil mister de pe planetă. Ce se petrecuse în intervalul de o lună și jumătate de la ultima discuție pe care am avut-o cu Cezar? Ce s-a descoperit în acea zonă a muntelui? Am observat atunci că prin fața tunelului și în interiorul lui, pe o fâșie lată de aproximativ doi metri exista o bandă de cauciuc canelat, pe care erau înșiruite câteva vehicule electrice de producție americană. Vedeam acum interiorul tunelului, luminat discret de instalațiile cu neon plasate pe tavan și pe pereții laterali, însă tunelul se curba spre stânga după doar zece metri, astfel că nu puteam să observ mai mult.

Atunci a apărut Cezar. Venea din interiorul coridorului, conducând un vehicul electric. Lângă el se afla un bărbat în vârstă, cărunt, dar cu un chip având trăsături ferme, pline de hotărâre. Amândoi erau serioși și tăcuți. Cezar a coborât lângă mine și abia atunci cei patru militari s-au retras discret, după ce au salutat. Am făcut cunoștință cu generalul Obadea, care m-a privit pătrunzător câteva clipe; mi-a strâns mâna cu putere și după ce am schimbat câteva amabilități s-a retras în construcția semisferică. Era evident pentru mine că generalul știa totul de la Cezar în ceea ce mă privea și că își dăduse consimțământul să fiu adus în acel loc. Probabil că această mișcare făcea parte din planul lor de demascare a acțiunilor masonice și au considerat că este necesar să fiu și eu în acel loc. Chiar dacă mă simțeam doar o rotiță în acest imens angrenaj de elemente misterioase, aspecte și intrigi, eram foarte bucuros că aveam acea șansă extraordinară și

eram hotărât să mă achit cu cea mai mare responsabilitate de sarcina pe care mi-o asumasem.

Marea Galerie

- Situația este destul de critică, a spus Cezar preocupat. Relația cu senior Massini a devenit încordată, însă ceea ce este mai grav e că totul s-a aflat la vârfurile puterii de stat. Ne așteptam la asta, dar în nici un caz atât de repede. Intenția noastră era să prezentăm datele problemei la un moment din viitor, care trebuia să fie mult mai prielnic. Acum lucrurile sunt foarte tensionate, atât pe plan intern, cât și pe cel extern. Nu cunoști multe din câte s-au petrecut în ultima lună. Vino, am să-ți rezum principalele elemente în timp ce vom merge prin tunel, zise el îndreptându-se spre intrare.

În felul acesta câștigam timp; nu am luat un vehicul electric, tocmai pentru ca Cezar să poată să-mi relateze pe scurt felul în care au decurs evenimentele, în plus, aveam posibilitatea să privesc totul îndeaproape și cu mai multă atenție.

Tunelul era „pavat” cu o folie groasă de cauciuc. De o parte și de alta a acesteia, până la pereții de piatră ai muntelui era doar stâncă. La intrare și încă pe o lungime de câțiva metri după aceea erau infiltrații de apă, însă după ce tunelul cotea lin spre stânga, la aproximativ zece metri de la intrare, totul devenea perfect uscat. Eram uluit de exactitatea forării și mai ales de finisarea pereților din piatră, care aproape că păreau șlefuiți. Lumina albă scotea în evidență într-un mod splendid culorile variate ale diferitelor formațiuni geologice, luminând discret interiorul tunelului într-un ireal joc de sclipiri și umbre. Zgomotul pașilor noștri era înăbușit de covorul de cauciuc, iar în galerie domnea o atmosferă enigmatică dar foarte incitantă pentru mine. Era cam rece pentru felul în care mă îmbrăcasem, însă Cezar mi-a spus că această situație nu va dura prea mult.

- Mașina a forat la început după o ciudată deviație a câmpului magnetic. La scurt timp, însă, am realizat eroarea,

astfel că s-a procedat la corecția traiectoriei. Uite, chiar aici, spuse Cezar, oprindu-se în curba spre stânga a tunelului.

M-am oprit și eu, admirând modul elegant de racordare a galeriei. După curbă, aceasta se întindea perfect dreaptă cale de vreo cincizeci de metri într-un fel foarte asemănător cu un tunel de metrou, deși era poate ceva mai lată. La capătul acestei distanțe, în inima muntelui am văzut ceva ce semăna cu o poartă imensă, care parcă se deplasase prin culisare spre stânga, ocupând acum mai puțin de un sfert din lățimea galeriei. Acolo se aflau, de asemenea, doi militari înarmați, iar locul era foarte bine luminat pe toată circumferința tunelului. Exista și o gheretă modernă, îngustă dar destul de lungă pe partea dreaptă, imediat înainte de marea intrare într-o altă galerie pe care deja o puteam vedea; această intrare era străjuită de ușa enormă care culisase. Am știut atunci că acela era începutul aventurii, al marii descoperiri care fusese făcută. Mi-am adus aminte de schița pe care o desenase Cezar la ultima noastră întâlnire și am realizat că ea corespundea realității pe care o vedeam atunci, cel puțin în ceea ce privea plasarea misterioasei galerii în munte.

- Am fost uluit de tehnologia pe care o aveau la dispoziție americanii, îmi spuse Cezar. Mașina de forat cu plasmă nu are dimensiuni mari, dar necesită un echipament special pentru cei care se află în preajma ei și a locului forat. Este ceva asemănător cu echipamentul de antiradiaţie atomică. Eu însumi am îmbrăcat un astfel de costum special și am urmărit forarea de foarte de aproape. Spectacolul care ți se înfățișează atunci în spatele lentilelor care conțin o substanță sofisticată de protecție este aproape incredibil. Ai senzația că piatra realmente se „topește” sub acțiunea jetului de plasmă, dar de fapt roca este făcută foarte maleabilă, până în apropiere de punctul de curgere și este imediat modelată circular de presiunea exercitată de câmpul magnetic rotitor care direcționează totodată și jetul plasmatic. Nu există deloc praf iar resturile sunt chiar neglijabile. Viteza de pătrundere este colosală pentru o astfel de lucrare; distanța de la intrare și până la cei doi militari pe care îi vezi acolo a fost parcursă în doar cinci ore. În urmă totul rămâne ca și cum a fost șlefuit și foarte curat, astfel încât covorul de cauciuc și

instalațiile erau deja pregătite la gura tunelului înainte ca mașina de forat să fie scoasă afară.

În timp ce ne îndreptam spre galeria cea mare, Cezar mi-a relatat faptul că, inițial au forat într-o altă zonă a muntelui, pentru a urmări să ocolească bariera energetică de la intrarea în tunelul principal din interiorul muntelui. Au ales o locație mai sus, pe coastă, la aproximativ trei sute de metri de zona în care fusese stabilită baza și au forat câteva zile, deoarece distanța până la tunel era mult mai mare, iar pătrunderea nu era în plan orizontal, ceea ce îngreuna mult procedurile tehnice. Până la urmă au ajuns la peretele tunelului, însă orice efort de a-l străpunge a fost zadarnic. Nu ceda nici la jetul de plasmă, nici la câmpul magnetic și nici la dinții frezelor. Au fost nevoiți să abandoneze acea variantă și să astupe intrarea în galeria pe care tocmai o foraseră. S-a revenit deci la punctul inițial și s-a început străpungerea plană a peretelui de rocă, până când au ajuns la bariera de energie.

- Forajul era urmărit în fiecare clipă pe monitoarele de control și era corelat cu distanța până la zona energetică. Cu câțiva metri înainte de aceasta am dat de începutul galeriei pe care o vezi acum, astfel încât tot ceea ce aveam de făcut era să racordăm cele două tunele, mi-a explicat Cezar.

Între timp am ajuns în fața intrării care era păzită de cei doi militari din forțele speciale. După uniformă și însemnele de pe ea, unul era român, iar celălalt american. Militarii l-au salutat pe Cezar, care s-a îndreptat câțiva metri în dreapta, spre gheretă. Americanul a intrat înăuntru, unde probabil avea un pupitru de comandă, căci dintr-o nișă a construcției a apărut imediat un braț lung din metal cu un dispozitiv complicat la capăt. Brațul era articulat; Cezar l-a ridicat la nivelul ochiului și după câteva secunde s-a auzit un sunet scurt de acces.

- Au fost luate toate măsurile de prevedere, îmi zise el, revenind lângă mine. Amprenta irisului meu a fost analizată și stocată ca o informație-cod. Sistemul de securitate nu reacționează decât la citirea cu o rază laser a irisului meu sau al generalului Obadea. Acum, de pildă, a fost dezactivat sistemul de senzori cu laser, foarte complicat, care a fost

montat exact aici, la intrare. Este invizibil, iar dacă am fi trecut direct ar fi declanșat în mod automat alarma în bază. Noi am refuzat amprentarea iridologică a generalilor americani și am insistat ca accesul în Marea Galerie să ne aparțină în exclusivitate. De aici au început, de fapt, primele probleme, zise el gânditor.

Am observat că ghereta avea o prelungire dincolo de poartă, în Marea Galerie, din care ieșea de asemenea un dispozitiv laser de citire a irisului. Cezar mi-a explicat că acela era pentru revenirea din Marea Galerie. Am aflat de asemenea că el putea anula sistemul de securitate prin aplicarea, simultan cu citirea irisului, a palmei și a degetelor de la mâna lui dreaptă într-un locaș special. Metoda era folosită atunci când trebuiau să se efectueze transporturi masive prin Marea Galerie.

Cezar a mers câțiva metri mai în spate și a început să-mi explice:

- Barajul energetic acționa aproximativ în această zonă. Este, practic, o proiecție energetică, dar nu ne-am putut da seama cum a fost realizată. Nu putem înțelege, de asemenea, cum a fost posibil ca acel baraj energetic să subziste continuu, timp de milenii în șir. Nu cunoaștem sursa care îl alimentează și nici modalitatea tehnologică prin care este realizat acest lucru. Practic, cu excepția faptului că am reușit să pătrundem dincolo de el, nu ne-am lămurit în nici o altă privință, însă depășirea lui a implicat un fapt tragic.

Mă aflam în spatele lui Cezar, privind tavanul galeriei, acolo unde se realizase racordul cu marele tunel. De fapt, mai întâi erau câțiva metri de galerie în roca muntelui, la un diametru mai mare decât galeria săpată de dispozitivul american cu plasmă; pe această porțiune pereții nu erau finisați, ci neregulați, cu multe colțuri, în plus, această zonă a galeriei, care avea aproximativ șase metri în lungime, nu era circulară ci avea secțiunea pătrată. Racordul celor două galerii s-a făcut doar la nivelul solului, care a fost nivelat într-o ușoară pantă descendentă, dinspre galeria noastră către galeria antică, de dimensiuni mai mari. Diferența de nivel era cam de un metru și puteam să o observ foarte bine în zona tavanului, la îmbinarea dintre cele două tuneluri. Forarea a

fost aproape concentrică cu galeria antică, însă nimeni nu putea să explice cum a fost posibil ca acest tunel să înceapă brusc, din interiorul muntelui. Ea era în mod evident o lucrare artificială. Posibilitatea ca intrarea să fi fost acoperită pe o distanță de aproximativ șaizeci de metri nu era credibilă, deoarece structura masivă din piatră era identică cu cea a rocilor din jur.

L-am întrebat pe Cezar ce s-a petrecut când au ajuns la bariera energetică.

- In acel moment discutam împreună cu generalul Obadea și cu generalii de la Pentagon anumite aspecte legate de securitatea bazei. Am fost anunțați că s-a realizat străpungerea și unificarea celor două galerii. Până să sosim și noi, militarii începuseră deja să retragă dispozitivul de plasmă din galerie. Cei trei din prima echipă de intervenție specială a Departamentului s-au strecurat înăuntru pentru a vedea condițiile din noua galerie. Aceasta a fost o mare greșeală, deoarece au ignorat protocolul de acțiune. Au sărit treapta de nivel de un metru între cele două galerii și au început să cerceteze zona de aproximativ patru metri pe care știau că o au la dispoziție până la bariera de energie, care era invizibilă. Din păcate nimeni nu a putut să explice cum s-au petrecut lucrurile. Probabil că cei trei s-au apropiat foarte mult de barajul energetic, deoarece câteva clipe mai târziu s-a auzit un zgomot ciudat, dar puternic, ca un scurtcircuit. I-am găsit prăbușiți la baza inferioară a barierei invizibile, cu trupurile ciudat contorsionate, ca și cum ar fi fost delimitate de marginea precisă a unui perete. Toți trei erau morți. Medicii au declarat moartea lor instantanee prin stop cardiac. Acest lucru a creat o oarecare panică, deși noi ne-am străduit să aplanăm incidentul. După cum aveam să-mi dau seama imediat, panica era determinată mai mult în rândul staff-ului american și se datora faptului că temerile inițiale ale membrilor săi începeau să se adeverească, într-adevăr, în acel moment nu aveam practic nici o cale de acces în galeria antică. Forarea laterală eșuase datorită materialului necunoscut care rezista la orice tentativă de străpungere, iar barajul energetic se dovedea a fi inexpugnabil.

Venerabilul Massini era și el prezent acolo și mi-a cerut părerea, în acea perioadă, detașamentul de comando american încă nu venise. Erau doar specialiștii cu dispozitivul de forare, o echipă de cercetători și reprezentanții lui senior Massini, care sunt și acum: doi generali de la Pentagon și consilierul prezidențial. Totuși, nu sunt atât de sigur că președintele SUA fusese anunțat de această operațiune. Era evident o problemă internă, de culise, din care ei doreau să tragă cât mai multe avantaje. Venerabilul știa mai multe despre originea acestei descoperiri și, după cum mi-am dat seama, el avea cunoștințe despre cel puțin un element care se găsea în sala cea mare, în care vom ajunge peste puțin timp. Nerăbdarea masonului era reținută, dar fermă, în acel moment aș fi putut să dispun îndepărtarea lor din zona aceasta, dar nu aș fi rezolvat nimic, decât că aș fi complicat foarte mult lucrurile. Influența lui senior Massini ar fi condus în cele din urmă chiar la înlocuirea mea și a generalului Obadea de la conducerea unei operațiuni care încă nu fusese adusă la cunoștința puterii politice. Aveam, desigur, toate justificările și circumstanțele atenuante, dar era bine ca informarea să vină de la noi și nu de la cei străini. Un element cu totul neprevăzut a modificat însă radical situația, îndreptând-o pe o pantă foarte tensionată și periculoasă, care există și în prezent. Sper, totuși, că aceste tensiuni să nu escaladeze dincolo de un anumit punct, pentru că atunci va fi dificil de spus ce se poate întâmpla.

Cezar veni mai aproape de imensa poartă din piatră, care străjuia intrarea în Marea Galerie. Se apropie de peretele din stânga al tunelului, în partea în care culisase poarta, și îmi spuse :

- Acum te afli chiar în zona barierei energetice, atunci când este activată. Vezi ceva pe peretele de lângă mine?

M-am uitat cu atenție și am observat în roca denivelată o porțiune destul de mare, de formă pătrată cu latura de circa douăzeci de centimetri, perfect finisată, care părea încrustată în peretele muntelui. Pe ea era trasată cu precizie forma unui triunghi echilateral cu vârful în sus.

- Aceasta este „cheia” pe care ne-au lăsat-o cei care au construit acest ansamblu. Fără ea am fi fost complet

neputincioși. După moartea celor trei militari am venit exact unde te afli tu acum și am cercetat atent locul cu privirea, observând acest pătrat de piatră foarte bine șlefuit pe care este reprezentat simbolul triunghiular. Atunci, însă, galeria era blocată de poarta uriașă pe care o vezi aici. Problema era că eu mă aflam foarte aproape de barajul energetic, care se găsea cam la doi metri în fața porții, adică acolo unde ești tu acum. După cum vezi, pătratul șlefuit care este încastrat în roca muntelui se află între imensa poartă de piatră și bariera energetică. Cum era și firesc, presupuneam că funcția lui era aceea de a comanda deschiderea porții. Dar cum să ajung la el dacă drumul era barat de zidul invizibil de energie?

ÎI priveam descumpănit pe Cezar. Cei doi militari intraseră de mult în gheretă, lăsându-ne singuri la intrarea în misteriosul coridor antic. Eram profund marcat de emoția aflării unor secrete vechi de mii și mii de ani care mi se revelau acum în mod gradat. Datorită surescitării, corpul îmi părea mai ușor iar cuvintele lui Cezar îmi ajungeau oarecum estompat la urechi. Cu toate acestea, dobândisem o luciditate extraordinară și înțelegeam totul foarte repede, în mod intuitiv.

- Era o problemă de frecvență de vibrație, am spus eu, mirându-mă de calmul cu care am rostit acele cuvinte. Cezar mă privi cu surprindere.

- Exact, mi-a confirmat el. Căutând o rezolvare, am închis atunci ochii și m-am focalizat asupra barajului energetic. După puțin timp am simțit că de fapt acesta era „viu”, dar într-un mod foarte special, pe care nu-l puteam explica celor de față. Doar venerabilul cred că ar fi putut înțelege, dar el era chiar cel căruia nu doream să-i dezvălui nimic din tainele pe care le aflam.

Am simțit că între mine și energia barajului exista o anumită „compatibilitate”, ceva în genul unei simpatii reciproce și că testul „vibrației personale” îl trecusem cu succes. Nu m-am putut opri, totuși, să mă întreb ce grad excepțional de dezvoltare tehnologică și spirituală au avut cei care stabiliseră acest veritabil „prag” de verificare energetică pe care știința actuală nici măcar nu îl poate concepe, nicicum să-l realizeze practic. Apoi am luat de jos

câteva resturi de rocă și le-am aruncat spre peretele invizibil de energie. Imediat ce piatra atingea barajul energetic, se transforma într-o pulbere fină care cădea la sol, formând o linie dreaptă. Am cerut să mi se aducă și alte obiecte din metal, plastic, lemn sau piele. Concluzia era clară: tot ceea ce era alcătuit din substanță amorfă era prefăcut instantaneu în pulbere și tot ceea ce reprezenta materie organică era respins, dacă nu avea o anumită frecvență înaltă de vibrație individuală. Am trimis pulberile la laborator pentru analiză și apoi am atins ușor cu mâna suprafața invizibilă a barierei de energie. Am simțit doar niște fine furnicături pe piele, care erau foarte plăcute, astfel încât am înaintat cu tot trupul, trecând în partea cealaltă a peretelui energetic. Grosimea acestuia am apreciat-o la cel mult un centimetru.

Priveam acum fețele uluite ale oficialilor americani și ai celor câțiva membri din echipa mea, care se aflau în partea cealaltă a barajului de energie. M-am apropiat de perete și am apăsat pe triunghiul de pe pătratul de rocă perfect șlefuită pe care îl vezi aici. De fapt nu a fost nevoie decât să-l ating, deoarece el nu are joc, nu se deplasează; doar suprafața lui este delimitată în perete. Poarta de piatră, din care tu vezi acum doar o mică parte, a început imediat să culiseze lin și aproape fără zgomot spre stânga și s-a oprit în poziția pe care o are în prezent. Acela a fost momentul când am văzut cu toții, pentru prima dată, Marea Galerie. A fost un moment de încărcătură emoțională deosebită, în primul rând am fost șocați de faptul că ea era luminată, așa cum o vezi tu acum, fără să conțină totuși nici o sursă de lumină, cel puțin dintre cele convenționale pe care noi le cunoaștem.

Cezar făcu o scurtă pauză. Eu priveam stupefiat în interiorul Marii Galerii și abia atunci mi-am dat seama că în ea nu exista nici o sursă de iluminat. Prea absorbit de cele ce îmi relata Cezar și de propriile mele observații ale zonei de fuziune dintre cele două tuneluri, mi-am închipuit că lumina din Marea Galerie provenea, de asemenea, de la instalațiile de iluminare care probabil fuseseră montate de-a lungul ei, așa cum era cazul tunelului forat de curând. Abia acum realizam însă, uluit, că acea lumină parcă că nu avea nici o sursă, deși eram tentat să spun că ea provenea din materialul

extraordinar care învelea pereții galeriei. Această lumină era mai puțin intensă decât cea din galeria noastră, dar era foarte plăcută, inducând o evidentă stare de relaxare și detensionare fizică și psihică.

- Apoi a fost acest sentiment complex și foarte profund pe care îl provoacă mărimea coridorului, culoarea și modelul materialului din care el este alcătuit, a continuat Cezar să vorbească. Cu greu îi vezi capătul de aici, însă îți spun că tunelul cotește brusc către dreapta, cam după trei sute de metri. Te vei convinge imediat și singur.

Să revin însă la barajul energetic.

Am atins din nou triunghiul șlefuit, iar poarta a alunecat la loc, închizând accesul spre Marea Galerie. Abia după ce am deschis din nou poarta, trecând prin zona barajului de energie, mi-am dat seama că el era anulat. Deci comanda unică îndepărta obstacolul energetic și totodată deschidea și poarta din piatră care bloca accesul spre Marea Galerie. Ulterior, am făcut mai multe experimente, mai ales după ce am delimitat cu precizie zona de acțiune energetică a barajului. Generalul Obadea a venit și a atins cu buricul unui singur deget suprafața invizibilă a barierei energetice dar, deși nu a pățit nimic grav, totuși el a fost cuprins de amețeală și de o vagă senzație de greață. Consilierul prezidențial american a fost însă izbit cu violență la pământ, deși contactul între piele și zidul energetic nu a fost decât unul foarte fin. Și-a revenit din leșin mai târziu, sub îngrijirile medicului. După aceea nimeni nu a mai dorit să încerce să străbată zidul energetic. Probabil că cei trei militari care au murit au avut un contact simultan pe o suprafață mult mai mare, care le-a fost fatal.

Problema este că nici în spatele acestei bariere invizibile, adică între poarta închisă și zidul energetic, cei care nu îl pot traversa nu pot rămâne prea mult timp. Am făcut probe cu câțiva militari și, după ce am închis poarta și sistemul energetic, aceștia mi-au spus că simt o senzație de sufocare care în timp devine din ce în ce mai acută. Am fost deci nevoiți să lăsăm deschis atât barajul energetic cât și poarta de acces, dar după cum ai văzut am plasat doi oameni de pază și am recurs la sistemul de alarmă care previne astfel

orice intrare neautorizată în Marea Galerie. Sistemul cu identificarea irisului se resetează după cinci secunde de la anularea lui, care sunt suficiente pentru a traversa linia de intrare în galerie, dincolo de sistemul culisant al porții. Vino lângă mine, vreau să-ți arăt cum funcționează poarta.

Cezar a atins ușor pătratul din piatră șlefuită. Imensa poartă, care avea o grosime cam de treizeci de centimetri și înălțimea cât cea a Marii Galerii, adică peste șase metri, se deplasa foarte silențios, grație unui sistem de angrenare pe care nu puteam să-l identific. Când poarta a închis complet intrarea am putut să remarc că era perfect șlefuită, însă fără nici o inscripție pe suprafața ei; era doar un perete imens de rocă aproape lucioasă, cântărind probabil mai mult de douăzeci de tone. Ce anume îl făcea, totuși, să se miște atât de ușor și delicat? Tocmai când căutam răspunsul la această întrebare cercetând cu atenție marginea inferioară, am simțit că încep să respir cu greutate și că mă cuprinde o vagă amețeală. Cezar, care mă urmărea cu atenție, deschise din nou poarta și efectul dispăru la fel de brusc precum apăruse. El îmi citi din ochi întrebarea.

- Nu știu ce anume declanșează acest efect specific. Probabil este un gen de acțiune interactivă între suprafața porții, atunci când aceasta este închisă și bariera de energie, care afectează corespunzător orice organism viu din acest spațiu intermediar. Nu am reușit să descifrăm nici taina deplasării porții, care este gigantică. Dacă privești cu atenție, constați că atunci când se deplasează spre dreapta, ea împinge această dală de piatră care acoperă spațiul pe grosimea porții. Când culisează la stânga, dala de piatră șlefuită revine și ea, strâns lipită de marginea porții, ca împinsă de un resort. Totuși, nu cred că este vorba de o astfel de metodă tehnologică oarecum primitivă, deoarece totul se desfășoară într-un mod mult prea lin și silențios. Trebuie să fie o cu totul altă tehnologie. Generalii americani au venit cu propunerea de a sfărâma pragul de piatră pentru a vedea ce este dedesubt, însă noi nu am acceptat așa ceva. Mi s-a părut o soluție infantilă. Am privit cu atenție calea de rulare a porții; îmbinările erau incredibil de exacte și foarte bine șlefuite. Nu putea pătrunde nimic printre ele și nici nu se

putea observa ce era dedesubt. Poarta modelată cu exactitate „ieșea” pur și simplu din peretele din stânga al galeriei și culisa până la peretele din dreapta, unde se îmbina perfect cu acesta.

- În timp ce făceam aceste experimente și observații după dezactivarea barierei energetice, unul dintre militarii care asigurau paza a venit la grupul nostru și ne-a anunțat că tehnicienii americani solicitau prezența noastră în bază pentru a ne anunța ceva deosebit, a continuat Cezar să relateze evenimentele care s-au petrecut. Unul dintre cei doi generali americani și generalul Obadea s-au deplasat repede afară, unde se afla centrul tehnic de interpretare a datelor. Peste puțin timp ei mi-au transmis că, în mod straniu, imediat după dezactivarea primului baraj energetic de la intrarea în Marea Galerie, scutul semisferic uriaș de la celălalt capăt al ei s-a activat brusc trecând la un nivel de vibrație superior și emițând o mare radiație luminoasă. Rostind acestea, Cezar se îndreptă către ghereta militarilor.

- Să mergem acum, îmi spuse el. E timpul să intrăm în Marea Galerie. Vei putea să te convingi singur de cele ce ți-am spus.

Reluă procedura cu recunoașterea irisului și astfel am putut trece pragul porții, pășind pentru prima dată pe materialul acela atât de straniu și foarte special al tunelului antic, în spatele nostru cei doi militari își reluară tăcuți posturile de pază.

Chiar la intrarea în Marea Galerie erau două vehicule electrice, dar noi am preferat să mergem pe jos, pentru ca Cezar să aibă timpul necesar să-mi relateze ceea ce s-a petrecut, în timp ce el vorbea, eu studiam cu interes galeria.

La o privire superficială se putea spune că pereții ei și solul pe care călcam erau chiar din piatra muntelui, atent șlefuită. M-am apropiat de peretele din stânga și l-am pipăit: era acoperit cu un material ce părea sintetic, dar în același timp crea strania senzație că are și o parte organică în el. Avea culoarea petrolului, dar adeseori reflexiile sale erau verzi și chiar albastru închis. Impresia tulburătoare de ape provenea de la dungile neregulate care îl brăzdau în toate direcțiile. Uimitor era faptul că, atunci când ne deplasam,

dungile își modificau și ele poziția, lățimea și culoarea, dar acest lucru se petrecea foarte lin, creând impresia că era doar un efect relativ al mișcării noastre față de perete. Nuanțele culorilor aveau un efect profund relaxant asupra psihicului și modificau sensibil aprecierea corectă a distanței. Când am remarcat acest lucru, Cezar mi-a spus:

- Și noi am sesizat același aspect. Am fost nevoiți să măsurăm distanța totală și pe segmente a galeriei și chiar să plasăm unele indicatoare pe margine.

Într-adevăr, pe partea dreaptă a galeriei se puteau observa borne care indicau distanța în metri și în yarzi de la intrarea în tunel. Am observat, de asemenea, că materialul era oarecum aspru la pipăit, dar nu putea fi nici zgâriat și nici îndoit. Cezar mi-a spus că rezista la orice tentativă de rupere, străpungere, zgâriere sau tăiere, indiferent cât de ascuțit era dispozitivul folosit, în plus, în mod straniu, flăcările focului erau absorbite înăuntrul său; practic vorbind, focul nu putea subzista pe acel material.

- Cercetătorii americani nu se pot pronunța asupra naturii acestui material, deoarece nu au la dispoziție nici un eșantion din substanța lui. Singurul lucru pe care l-au putut afirma este că materialul reprezintă o stranie combinație între materia organică și cea anorganică, însă modul în care acestea sunt organizate în structura lui internă constituie cel mai deplin mister pentru ei.

La borna care indica distanța de două sute optzeci de metri, galeria cotea brusc spre dreapta, într-un unghi ascuțit. Nici rațiunea acestei traiectorii nu a putut fi descifrată. La o distanță mult mai mare, în depărtare, puteam să întrevăd o lumină albastră feerică, ce scânteia precum o stea. Văzându-mi emoția de pe chip, Cezar zâmbi și îmi spuse:

- Acolo se află capătul călătoriei noastre. Dar, într-un fel, el este totodată și un început pentru ceva încă și mai grandios, conform datelor pe care le cunosc acum. Modalitatea tehnologică prin care ne-au fost revelate aceste date este colosală, însă din păcate tu nu poți să ai acces la informațiile respective. Vei înțelege mai bine când vom ajunge la Sala Proiecțiilor, după cum am convenit să o numim.

- Înseamnă că au pătruns și americanii acolo, am spus eu.

- Imediat ce am reușit să rezolv problema primului scut energetic, senior Massini a vrut să intre în coridor și să ajungă la sala cea mare. Am invocat problemele de risc crescut, care de altfel au determinat și moartea celor trei militari, precum și necesitatea unui sistem sever de siguranță și alarmă care trebuia dispus la intrarea în coridorul principal. Nu i-a convenit, dar nu a avut ce face. Urmăream să trag de timp cât mai mult, dar mai ales să ajung în sala cea mare fără să fiu însoțit de nici un mason. Nu știam ce voiau ei acolo, dar speram să-mi dau seama imediat ce aș fi intrat în sală și aș fi inventariat conținutul ei. înregistrările din satelit arătau existența unui spațiu imens la capătul galeriei mari, dar acesta era și el protejat de un ecran energetic.

Într-o pauză de organizare, profitând de absența americanilor și a lui senior Massini în tunel, am luat un vehicul electric și am străbătut singur acest coridor - după mai bine de cincizeci de mii de ani în care a fost pustiu - până la lumina pe care o observi în depărtare, în fața ta. Totuși, ceea ce vezi tu sclipind este doar reflexia unei porțiuni din scutul energetic protector al sălii uriașe în formă de aulă, la care vom ajunge în curând. După cum vei remarca, în partea finală galeria mai face un cot în unghi scurt. Nutream speranța că puteam să trec și de această barieră în mod asemănător ca în cazul primului baraj energetic. Când am ajuns acolo, am fost copleșit. Galeria prin care mergem noi acum se deschide brusc într-o sală gigantică, chiar în inima muntelui, care cuprinde un imens scut energetic semisferic; la rândul lui acest scut delimitează Sala Proiecțiilor cu tot ceea conține ea. Grandoarea ansamblului era neasemuită, însă tocmai când mă pregăteam să studiez modalitatea cea mai potrivită de a pătrunde înăuntru, am fost chemat urgent prin radio la bază. Vestea pe care urma să o primesc avea să complice extraordinar de mult lucrurile. Acela a fost un moment crucial, pe care totuși nu puteam să-l prevăd.

Mari Tensiuni Diplomatice

Am ajuns repede înapoi în bază și am intrat în camera americanilor, unde eram așteptat și de generalul Obadea, a continuat Cezar să povestească. Intervenise un element neprevăzut, care dădea peste cap toate planurile, atât ale noastre cât și ale lui senior Massini. De altfel, venerabilul era așezat pe un scaun, mai în spate, adâncit în gânduri. Probabil că deja își făcea noile calcule, reconsiderându-și poziția.

- Aflase ceva presa din România? am încercat eu.

- Mai rău. Ții minte că venerabilul îmi spusese despre descoperirea pe care americanii au făcut-o în vecinătatea Bagdadului? Și că acolo exista de asemenea o barieră energetică ce nu a putut fi străpunsă, dar a cărei natură era identică cu aceea a scutului energetic semisferic care înconjura marea sală de aici, din Munții Bucegi?

Am încuviințat, înclinând din cap. Descoperirea americanilor nu fusese făcută deloc întâmplător, ci a urmat anumite indicații oferite de același satelit de spionaj militar care revelase și datele pentru harta aproximativă a structurii din interiorul munților Bucegi.

- Ei bine, a continuat Cezar, consilierul american pe probleme de securitate națională primise un fax ultrasecret în care era înștiințat de faptul că scutul energetic semisferic din subsolul Bagdadului se activase brusc, pulsând cu o mare frecvență. Informația uluitoare era aceea că în fața lui apăruse o hologramă a planetei care prezenta secvențial și progresiv continentul Europa, apoi zona de sud-est a acestuia, apoi teritoriul României, apoi Munții Bucegi și în sfârșit localizarea structurii din interiorul lor, arătând coridorul Marii Galerii și scutul energetic semisferic care pulsa cu putere. Era evident că cele două scuturi energetice semisferice se aflau într-o directă dar misterioasă legătură, astfel încât activarea unuia a dus Ia activarea și a celuilalt. Cine știe, poate există chiar o rețea de astfel de structuri subpământene în întreaga lume. Vestea proastă era însă că președinția SUA a fost înștiințată despre toate aceste lucruri și a contactat diplomația română prin intermediul serviciilor

secrete de informații. In doar câteva zeci de minute, întreaga operațiune fusese deconspirată. Fusese deja anunțată sosirea iminentă a unei comisii de stat de la București, înființată ad-hoc, care să evalueze situația la fața locului.

Eram atât de captivat de ceea ce-mi spunea Cezar, încât nici nu-mi dădusem seama că m-am oprit, ascultându-l cu toată atenția. Mai aveam aproape o sută de metri până la ultimul cot al coridorului și lumina scutului energetic care se reflecta de pereții marii Galerii era acum mult mai puternică.

- Au vrut să preia controlul la nivelul organismului politic? am întrebat plin de nerăbdare.

- Inițial cred că acesta a fost ordinul, dar problema s-a complicat și mai mult atunci când au văzut cu adevărat despre ce este vorba. Temerile mele s-au adeverit, pentru că politicienii noștri - cei care aveau dreptul să fie avizați asupra acestor aspecte - au intrat în panică. Era evident că nu puteau face față evenimentelor și că deciziile aveau mari șanse să fie luate într-o stare avansată de stres.

Generalul Obadea a fost chemat la București; era un moment foarte critic, care punea în joc însăși existența departamentului sau cel puțin a structurii lui independente. Generalul trebuia să justifice ocultarea acțiunii față de puterea politică la vârf de stat. Acela a fost, poate, momentul cel mai tensionat al întregii operațiuni, înainte de a pleca spre capitală împreună cu cei din comisie, Obadea s-a sfătuit cu mine și am decis de comun acord să dezvăluim toate aspectele, intrigile și planurile din ultimul an, care implicau legăturile mele cu senior Massini. Problema cea mai dificilă era aceea de a găsi exact persoanele potrivite pentru a face acel raport de importanță crucială pentru țară, pentru că altfel toate intențiile și planurile noastre construite cu atâta grijă până atunci ar fi fost deconspirate iar urmările puteau fi dintre cele mai nefaste atât în ceea ce privește persoana mea și a generalului, cât și în ceea ce privește siguranța națională, între timp, eu fusesem consemnat la bază, toate lucrările fiind oprite.

Echipa americană a fost izolată într-un cort și paza tunelului, precum și a noastră a fost preluată de un batalion de intervenție specială a armatei. Tensiunea diplomatică

creștea din ce în ce mai mult, pentru că presiunile Washingtonului cereau în mod imperios comunicarea cu generalii de la Pentagon și mai ales cu consilierul pe probleme de securitate.

În acele momente, nimeni nu știa încă ce se află în marea sală care era protejată de scutul energetic. Se sistase orice inițiativă și orice operațiune de cercetare. Nimeni nu avea voie să umble prin bază cu excepția patrulelor de pază. Noua stare de lucruri era coordonată de doi generali de frunte ai armatei române, care mențineau permanent legătura cu cele mai înalte structuri politice din România. Ei bine, în toată această conjunctură extrem de tensionată, singurul personaj care a reușit să se „strecoare” în afara bazei, ca urmare a unui ordin foarte special sosit de la București, a fost senior Massini. Din acel moment nu l-am mai văzut, dar crede-mă că i-am simțit din plin influența în modul cum s-au desfășurat ulterior lucrurile. Mă refer la lupta surdă, dar foarte aprigă, din culisele diplomațiilor română și americană, precum și la natura deciziilor politice care au fost luate după aceea, în legătură cu operațiunea de aici, din munți. Totul s-a petrecut foarte repede; sunt doar opt zile de la acele evenimente.

Ascultând relatarea lui Cezar eram foarte mirat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile dar mai ales pentru că eu mă aflam totuși acolo, ca și cum nimic din ceea ce aflam nu s-ar fi petrecut în realitate.

- Dacă eu sunt aici și dacă voi, așa după cum înțeleg, ați reușit să pătrundeți în Sala Proiecțiilor, atunci înseamnă că generalul Obadea a avut succes la București.

Cezar zâmbi enigmatic.

- În mare măsură răspunsul este afirmativ. Succesul a constat mai ales în aducerea faptelor la cunoștința unor persoane cu o mare probitate morală, care în plus sunt animate de un profund sentiment de patriotism. A fost convocată o ședință de urgență a Consiliului Suprem de Apărare a Țării - CSAT. Cei mai mulți au fost cutremurați de cele ce au aflat. S-a creat atunci, în mod spontan, un intens val de simpatie pentru general și pentru acțiunile lui și s-a hotărât pe loc continuarea cercetărilor sub comanda totală a generalului și a mea. Cu toate acestea, criza diplomatică nu

fusese încă deblocată. Staff-ului american i s-a permis să părăsească țara a doua zi, însă echipa de cercetători și specialiști, precum și toată logistica și aparatura au fost reținute în continuare. Pe moment am crezut că lucrurile erau rezolvate și aproape că mă bucuram că se petrecuseră așa, deoarece nu mai era nevoie să mă prefac ori să cedez mai mult sau mai puțin în fața cererilor venerabilului și a elitei masonice. Din păcate, forța de influență a acestora și presiunile pe care le exercitau pe cale diplomatică erau enorme.

Ajunsesem împreună cu Cezar la capătul coridorului, care cotea din nou brusc, de această dată spre stânga și doar pentru circa patru metri. Spectacolul care ni se înfățișa ochilor era cu adevărat grandios. Cupola gigantică pe care o forma scutul energetic avea o culoare splendidă de albastru irizant, fiind străbătută continuu de flash-uri intense alb-strălucitoare. Deși Cezar îmi spusese că Sala Proiecțiilor nu era izolată de exterior printr-o poartă, ca și în cazul marii galerii, totuși nu se putea vedea nimic în interiorul ei prin scutul energetic. Coridorul se termina brusc într-o sală imensă, scobită în roca muntelui ca o semisferă. De la pragul coridorului până la scutul energetic nu erau mai mult de șapte-opt metri, în acel interval, de o parte și de alta a coridorului erau aliniate patru vehicule electrice. Cupola pe care o realiza scutul energetic era inclusă în cavitatea semisferică din munte, dar am observat că zona din spate făcea front comun cu peretele din rocă. Am apreciat că diferența de nivel între cupola scutului și tavanul sălii era de aproximativ zece metri. Lumina feerică pe care o emana scutul energetic se reflecta în minunate sclipiri și umbre pe pereții stâncoși ai muntelui. Frumusețea și grandoarea acelui tablou era parcă nepământeană și îmi înfiora inima de emoție și încântare.

- Cum ai reușit să pătrunzi înăuntru? l-am întrebat pe Cezar, profund tulburat de intensitatea trăirii pe care mi-o provoca acea priveliște.

- Să știi că este mult mai simplu decât te-ai putea aștepta. Probabil că cei care au proiectat întregul ansamblu au considerat primul baraj o adevărată „piatră de încercare”

pentru eventualii pretendenți, apreciind că el era suficient pentru securitatea întregii structuri. Trebuie să recunosc că au avut dreptate: nimic nu poate trece de primul baraj energetic dacă nu este o conștiință superioară, profund benefică. Chiar și în cazul unei deflagrații atomice ansamblul este foarte bine protejat de munte; poate tocmai de aceea Marea Galerie începe brusc, mult în interiorul acestuia. Nu-mi dau seama, însă, cum au reușit să realizeze tehnologic întreaga lucrare.

Când am primit noile ordine de la București am fost foarte bucuros. Intuiam că lupta abia începea, dar cel puțin aveam un sprijin politic important, precum și conducerea operațiunii, în aceeași zi am intrat în Sala Proiecțiilor pe care o ai în față. Atunci am fost singur și am aflat misterul teribil care este ocultat de cincizeci de mii de ani. Cu greu îți poți închipui sentimentele pe care le-am încercat în acele momente. Totuși, unele aspecte nu ți le pot destăinui.

- Ai mai menționat acest număr de ani și înainte, l-am interpelat eu pe Cezar. De unde știi că aceasta este perioada de timp de când datează tot ceea ce este aici?

- A fost rodul examinării științifice ulterioare a unor date pe care „ei” ni le-au oferit și pe care le vei putea vedea și tu imediat, după ce vom intra în sală. În ultima săptămână s-au petrecut toate evenimentele pe care ți le relatez. Multe dintre ele s-au desfășurat foarte repede iar schimbările de situație au îmbrăcat uneori forme dramatice, îți voi povesti totul aici, înainte să intrăm în sală, pentru că acolo vei fi foarte captivat de ceea ce vei vedea. Ne-am oprit la linia de demarcație dintre Marea Galerie și aula gigantică din interiorul muntelui, care adăpostea scutul energetic semisferic, îl ascultam pe Cezar în timp ce priveam fascinat la sclipirile nepământene de pe suprafața albastră a semisferei.

- După decizia CSAT de a se continua cercetările sub conducerea Departamentului Zero, am pătruns de mai multe ori în Sala Proiecțiilor și am inventariat totul, împreună cu echipa noastră de specialiști, a spus Cezar. A doua zi, însă, au început să sosească primele semnale contradictorii de la puterea politică. Ordinele se succedau unele peste altele, se

anulau reciproc, erau când vehemente, când evazive și trădau o mare tensiune. Puteam bănui că acolo este teatrul unei adevărate bătălii. Transmisesem deja pe o linie de telefon securizată rezultatul descoperirilor noastre din Sala Proiecțiilor. Se pare că acesta a fost fitilul care a aprins „bomba”. Generalul Obadea mi-a povestit acum două zile, după ce s-a întors de la București, că membrii CSAT erau într-o ședință continuă, menținând legătura cu noi. Ei au hotărât să facă publică această descoperire formidabilă din munții României după ce în prealabil au dezbătut problema pe toate fețele. Generalul Obadea fusese inclus în structura CSAT și a avut un cuvânt greu în favoarea declarației pe care statul român urma să o facă lumii întregi. El mi-a spus că au fost câțiva membri ai CSAT care s-au opus cu vehemență, însă aceștia erau în minoritate. Spiritele s-au încins atât de mult, încât la un moment dat acele persoane s-au ridicat și au părăsit sala. Consilierii președintelui erau într-un continuu du-te-vino, transmițând informațiile de la biroul de relații diplomatice externe la ședința CSAT.

Atunci când diplomația americană a fost informată că România va transmite un comunicat mondial de presă de o importanță crucială pentru omenire, totul a devenit un haos. Generalul mi-a relatat că nu mai văzuse niciodată o asemenea agitație și atâta panică printre diplomați. Nimeni nu știa cauza, dar toți bănuiau că se întâmplă ceva foarte grav și important. La un moment dat președintele a fost chemat pentru a avea o convorbire telefonică directă cu Casa Albă; aceea a fost o discuție foarte specială și ultrasecretă. El nu a revenit mult timp după aceea, dar a transmis că spre București se îndrepta deja o delegație americană la cel mai înalt nivel diplomatic.

Informațiile zburau cu iuțeala vântului, în câteva ore fuseseră blocate toate tranzacțiile și înțelegerile statului român cu organismele financiare internaționale. Se aștepta din clipă în clipă ordinul care să declare starea de urgență în zona montană și, de asemenea, în capitală. Ministrul Apărării dăduse ordinul de alarmă generală pentru ofițeri. Au fost momente de mare panică și chiar de teroare printre cei

angrenați în operațiune, deoarece nimeni nu cunoștea cauza reală care declanșase acea stare de lucruri.

Discuțiile dintre oficialii americani și partea română s-au efectuat fără translator. Ele au fost atât de violente, încât nu puține au fost momentele de criză în care diplomații strigau unii la alții cât puteau de tare, proferând multiple amenințări cu represalii. Partea bună era că celelalte state ale lumii nu cunoșteau încă nimic din această problemă; ori, americanii știau prea bine că existau oricând câteva țări foarte puternice care s-ar fi coalizat imediat cu România pentru a susține declarația acesteia.

- Ce voiau să spună în declarație? am întrebat eu curios.

- În esență, aceasta ar fi cuprins principalele date despre descoperirea din Munții Bucegi, punând totodată la dispoziția întregii lumi dovezi, fotografii și alte elemente esențiale pentru clarificarea diferitelor aspecte legate de această structură din interiorul muntelui. Ar fi fost invitați cei mai mari oameni de știință pentru a efectua studii și cercetări și s-ar fi mobilizat toate resursele pentru rezolvarea numeroaselor enigme cu care ne confruntăm acum. Însă cel mai important aspect l-ar fi constituit dezvăluirile cu privire la trecutul extrem de îndepărtat al omenirii și la istoria reală care a fost aproape complet contrafăcută, în plus, mai existau unele elemente foarte delicate, pe care nu ți le voi putea dezvălui decât parțial.

- Dar de unde se știau toate acestea?

- Vei vedea imediat. Mai ai puțină răbdare. Americanii au reacționat cu vehemență, deoarece acea declarație ar fi spulberat într-o clipă influența lor planetară și mai mult decât atât, ar fi putut arunca într-un adevărat haos economia și societatea țării lor, poate chiar a întregii lumi. De fapt, acesta a fost motivul principal pe care ei l-au invocat, acela de a nu produce panică și a nu bulversa populațiile de pe Pământ. Se pierdea însă din vedere că această posibilă stare de angoasă și perturbare socială ar fi apărut ca un rezultat direct al minciunii și manipulării care a fost întreținută în mod deliberat de-a lungul secolelor de către clasele conducătoare și mai ales de către organizația masonică.

Printr-un canal diplomatic foarte special s-a primit chiar și o intervenție personală a Papei, care îndemna la o mare cumpătare înainte de a face acest pas fundamental pentru omenire. Vaticanul fusese deja înștiințat de americani, fiind considerat de aceștia un posibil aliat pentru a bloca dezvăluirile, în mod straniu, deși prezentarea acestor aspecte către lumea întreagă ar fi redus considerabil puterea Vaticanului și influența lui asupra credincioșilor creștini, Papa nu a luat totuși o poziție fermă împotrivă, ci a îndemnat la buna cumpănire a aspectelor pro și contra înaintea prezentării declarației. El a transmis chiar că va pune la dispoziția statului român anumite documente străvechi din Arhiva Secretă a conducerii papale, care sunt de o mare importanță pentru România și sprijină dovezile descoperirii din munți.

În sfârșit, după aproape douăzeci și patru de ore de discuții și deliberări, s-a ajuns la un acord final de colaborare româno-americană, în niște termeni preciși care echilibrau interesele ambelor țări. Nu îți pot dezvălui acești termeni, dar știu că poziția statului român a fost aceea de amânare a dezvăluirilor sau de prezentare a lor în mod gradat omenirii, în viitor. A doua zi, după ce apele se mai liniștiseră, în baza înțelegerii de colaborare dintre cele două țări a sosit cu maximă promptitudine o echipă de comando american cu toată logistica necesară, pe care ai văzut-o deja în interiorul bazei. Odată cu ei au revenit și cei doi generali și consilierul pe probleme de securitate națională, probabil având sarcini foarte bine trasate. Apoi a fost forat hangarul imens în munte, pe care l-au amenajat corespunzător. Prin protocolul înțelegerii s-au instituit cele mai stricte măsuri de securitate, protecție și supraveghere, care urmează să fie dezvoltate și în zilele următoare. De aceea, în unele zone din Sala Proiecțiilor nu vei putea avea acces, dar îți voi spune eu pe scurt ce se găsește acolo.

Sala Proiecțiilor

Cezar îmi făcu semn să înaintez. Marea Galerie se termina brusc în aula gigantică din interiorul muntelui, care măsura în înălțime cam treizeci de metri și avea o lungime pe care am apreciat-o la aproximativ o sută de metri. Sala Proiecțiilor, care practic era delimitată de scutul energetic, avea dimensiuni ceva mai mici decât cele ale aulei din munte, înălțimea Sălii Proiecțiilor era de circa douăzeci de metri, poate chiar mai mult.Ea îmi apărea ca fiind imensă. De la capătul coridorului până la scutul energetic, în linie dreaptă erau cam șapte-opt metri; această distanță era delimitată de două borduri din același material care învelea și coridorul. Bordurile înaintau până în dreptul scutului, exact la lățimea coridorului. De o parte și de alta a acestor borduri erau plasate cele patru vehicule electrice.

Am pășit cu emoție din coridor pe porțiunea ca o scurtă pistă, delimitată de borduri. Aceea mi s-a părut clipa adevărului. Urma să pătrund în inima unui mister tăinuit de zeci de mii de ani și să mă număr printre cei extrem de puțini care au avut acces la revelarea enigmei lui.

- Scutul energetic are rolul de a delimita sala, ca un perete, de restul cavității din munte și, de asemenea, de a proteja de diverse influențe exterioare nefaste, a spus Cezar, făcându-mă astfel să revin din gândurile mele. El are doar o singură cale de acces necondiționat, ca o ușă, exact în fața ta.

Într-adevăr, îndată ce am ajuns mai aproape de zidul energetic, porțiunea din scut care era delimitată de cele două borduri a devenit mai întâi străvezie și apoi a dispărut complet, marcând astfel cu precizie conturul unei intrări înalte de aproximativ cinci metri. Am pășit în interiorul marii săli, urmat îndeaproape de Cezar, în spatele nostru scutul a redevenit compact. Cezar mi-a explicat că aceea era singura porțiune de acces în sală; în oricare altă parte a scutului s-ar fi acționat, el respingea ca un zid de nepătruns orice tentativă de penetrare. Totuși, materia organică sau anorganică ce intra în contact cu el nu avea de suferit, ca în

cazul primului baraj energetic, dar nici nu-l putea străpunge. Scutul era precum o proiecție holografică perfectă, însă consistența lui era pur energetică, oferind aceeași impresie de viu ca și în cazul materialului care învelea coridorul, în interior, suprafața scutului nu mai avea aceeași culoare albastră, ci alb-aurie, reflectând o lumină clară și intensă, dar care nu obosea absolut deloc ochii. Am observat că, spre deosebire de marea aulă din munte, care o cuprindea, Sala Proiecțiilor era aproape circulară.

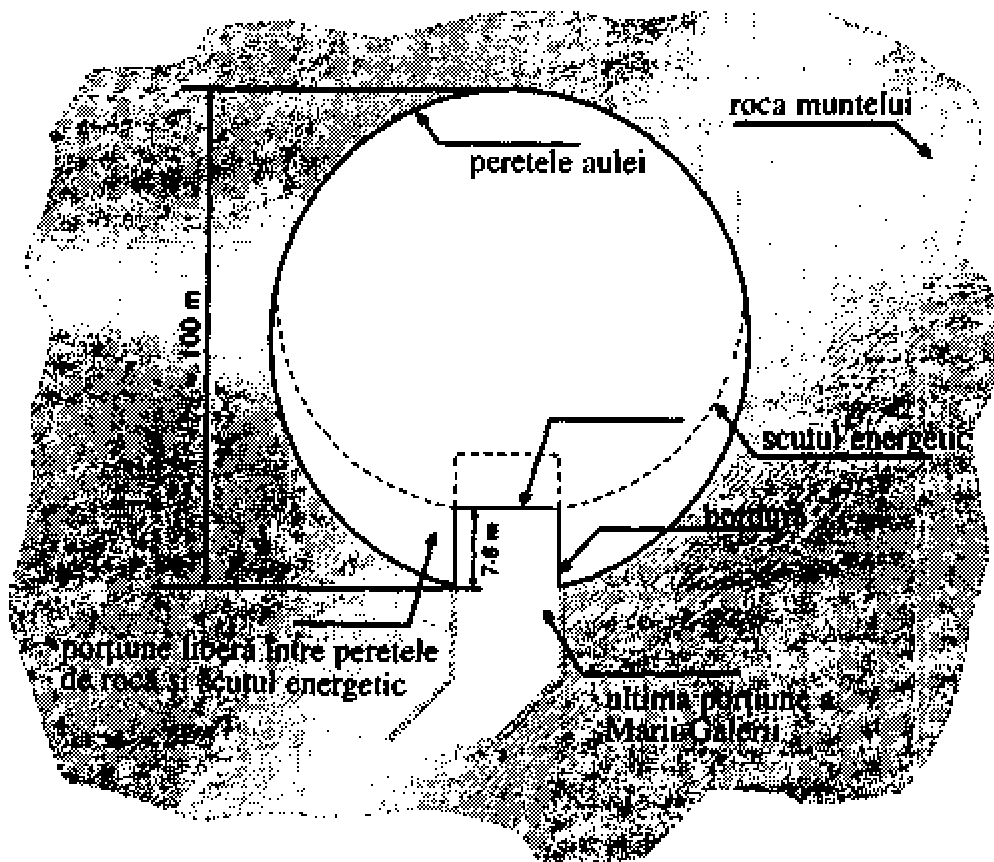
Am privit cu nesaț acel spațiu vast, care printr-un ciudat efect optic mi se părea gigantic precum spațiul cosmic. Solul era acoperit cu același material ca cel din Marea Galerie, dar aici lumina specială determina reflectarea în compoziția lui a unor nuanțe mirifice de culoare turcoaz. Aveam certa impresie că mă aflam într-o altă lume; aproape nimic din ceea ce vedeam nu corespundea cu valorile și dimensiunile uzuale ale civilizației în care trăiam și cu care mă obișnuisem.

Privirea mi-a fost atrasă chiar de la început de partea din spate a sălii, diametral opusă locului în care ne aflam noi. Pe jumătate din circumferință, sala făcea corp comun cu peretele din rocă al muntelui. Scutul energetic nu mai cobora până la nivelul solului, ca în zona din față prin care am intrat, ci se curba sub forma unei cupole până la aproximativ zece metri înălțime de la sol, oprindu-se în peretele muntelui; astfel, Sala Proiecțiilor avea jumătatea din spate a circumferinței acoperită de zidul de rocă a muntelui.

În acel masiv perete din piatră, înalt de circa zece doisprezece metri, am văzut dispuse trei guri enorme de tunel: una drept în față, iar celelalte două simetric, de o parte și de alta a acesteia.

Erau luminate difuz, într-o nuanță verzuie. De la acea distanță nu puteam să remarc cu claritate celelalte aspecte, deși vedeam că în jurul fiecăreia dintre cele trei galerii existau și alte dispozitive. Am putut să remarc, însă, că acele guri de tunel erau păzite și ele, ca și intrarea în Marea Galerie, de câte doi militari pentru fiecare tunel.

VEDERE DE SUS A AULEI DIN INTERIORUL MUNTELUI

M-am întors nedumerit către Cezar.

- Ați montat sisteme de securitate chiar și aici? De ce? Unde duc aceste tunele?

- Aceea este zona în care tu nu ai acces. Este strict interzisă prin protocolul secret care a fost semnat între statul român și SUA. Îți pot furniza unele informații generale în această direcție, dar anumite lucruri trebuie să rămână ascunse, cel puțin un anumit timp de acum înainte. Să începem de aici, zise Cezar arătându-mi undeva, în dreapta mea.

M-am întors și am văzut un șir de mese imense din piatră, în formă de „T”, care erau dispuse de-a lungul peretelui, urmând curbura acestuia. Nici una dintre mese nu avea o înălțime mai mică de doi metri. Pe grosimea plăcii de deasupra erau tăiate în relief, cu o uimitoare precizie, semne diferite dintr-o scriere nemaivăzută, care semăna oarecum cu

caracterele scrierii cuneiforme din antichitate. Nu exista decât o singură linie de astfel de semne pe grosimea fiecărei mese. Scrierea era complicată, dar conținea și simboluri mai generale, cum ar fi triunghiul și cercul. Deși semnele nu erau vopsite, totuși ele ieșeau în evidență printr-o ușoară radiație fosforescentă, în culori diferite de la o masă la alta.

Erau câte cinci mese pe fiecare parte a sălii. Pe unele dintre ele am putut vedea diferite obiecte a căror utilitate nu o cunoșteam, în orice caz, păreau a fi instrumente tehnice, servind anumitor aplicații științifice. De la multe dintre acestea coborau spre sol o mulțime de fire albe translucide, care se adunau în niște cutii dreptunghiulare aflate în afara mesei, direct pe sol. Cutiile erau dintr-un metal lucios, argintiu, care nu putea fi zgâriat. Am încercat să mișc una dintre ele, însă era foarte bine ancorată în sol. Cablurile fine erau extrem de flexibile și ușoare, iar în interior puteam observa mici impulsuri luminoase, care „alunecau” pe toată lungimea lor. Două dintre mese erau goale, fiind acoperite doar cu un strat de praf foarte fin de culoare portocalie. Cezar mi-a spus că s-au prelevat eșantioane din acel praf, care au fost trimise pentru o analiză preliminară la laborator, în bază, dar încă nu se primise nici un rezultat.

Adevărata surpriză a constituit-o, însă, elementul distinctiv care i-a determinat pe cei din echipa de cercetare să dea numele de Sala Proiecțiilor acelei uriașe aule din mijlocul muntelui. Atunci când treceam prin dreptul unei mese se activa simultan pe suprafața ei o proiecție holografică care prezenta aspecte dintr-un anumit domeniu științific. Imaginile tridimensionale colorate erau perfecte și foarte mari, având o înălțime de aproape doi metri și jumătate. Datorită faptului că mesele erau înalte, nu-mi puteam da seama care era sursa de proiecție a hologramelor. Am aflat de la Cezar că suprafața dreptunghiulară a meselor din piatră șlefuită avea în centru o fantă îngustă, măsurând câteva zeci de centimetri în lungime, paralelă cu latura mare a mesei; din fanta respectivă apăreau proiecțiile holografice.

- Tehnologia utilizată a fost formidabilă, mi-a spus Cezar. Proiecțiile rulează singure, însă în același timp ele sunt

interactive și depind de cel care le urmărește și atinge suprafața mesei.

Am mers la o masă lângă care se afla o scară-trepied adusă de echipele din bază și am urcat câteva trepte până am ajuns cu trunchiul deasupra mesei. Aceasta avea o lungime de aproape cinci metri și o lățime de un metru și jumătate. Era acoperită cu o peliculă dintr-un material ca sticla care nu era însă transparent, ci întunecat. Puteam să-mi urmăresc capul și trunchiul care se reflectau ca într-o oglindă pe suprafața acelei pelicule lucioase, de culoare albastru închis cu tentă fumurie. Pelicula era împărțită în mai multe pătrate mari, delimitate prin linii drepte, verticale și orizontale, care formau un fel de cadrilaj. Din fanta centrală ieșeau razele care formau holograma, într-un fascicul perfect coerent. Se pare că domeniul respectiv era biologia, deoarece în fața ochilor mei se derulau imagini cu plante și animale, unele dintre ele fiindu-mi complet necunoscute. Am atins ușor unul dintre pătrate, care era și cel mai mare, și holograma a început să înfățișeze structura anatomică a corpului uman; de fapt, mi-am dat curând seama că era vorba despre propriul meu organism, după un semn specific pe care îl aveam pe braț. Deși nu mă mișcăm, am văzut atunci imaginile holografice ale diferitelor zone ale trupului meu care se rotea mereu, fiind prezentat din diferite unghiuri. Dacă ridicam degetul de pe acel pătrat, reveneau imaginile cu plante și animale; dacă mișcăm degetul în interiorul pătratului, imaginea pătrundea în interiorul corpului, oferind astfel proiecția organelor interne, în funcție de poziția degetului pe suprafața pătratului. Am constatat că, deplasând degetul într-un anumit fel, obțineam o mărire din ce în cea mai mare a zonei pe care o observam. Uluirea mea nu cunoștea margini, deoarece am înaintat astfel până la dimensiuni incredibil de mici, trecând de celulele individuale, de nucleul lor și ajungând până la domeniul molecular. Credeam că visez, însă vedeam efectiv o moleculă componentă a propriului mei ficat, care era prezentată la o dimensiune enorma, în câteva clipe depășisem cu mult până și cele mai îndrăznețe visuri ale oamenilor de știință contemporani. Imaginea înfățișa mai mult un fel de nor

energetic care își modifica mereu culoarea, probabil datorită schimburilor energetice care se efectuau în timp real, însă în diferitele lui puncte observam un fel de condensări, legate între ele printr-un fel de punți care vibrau continuu. M-am gândit că acelea puteau fi cafenele moleculare. Când am mers însă mai departe cu rezoluția și am intrat în domeniul atomic, imaginea s-a fixat pe unul dintre atomi, dar a devenit nesigură și s-a blocat. Vedeam atunci ceea ce interpretam a fi un atom, precum o ceață difuză de energie cu un centru foarte mic și luminos.

Uluit, am atins alte pătrate din cadrilaj. De fiecare dată pătratul respectiv se lumina în portocaliu și în interiorul lui apăreau semne ale scrierii necunoscute. Am parcurs fascinat mai multe pătrate, urmărind proiecții incredibile ale vieții de pe alte corpuri cerești. Am constatat că, dacă atingeam simultan suprafețele a două pătrate diferite, imaginea holografică căpăta automat specificul unei analize științifice foarte complexe, prezentând moleculele de ADN ale ființelor respective și posibilitățile de compatibilitate între ele. Imaginile erau însoțite pe lateral de linii verticale din scrierea ciudată, care probabil erau observații, comentarii sau indicații la analiza care era efectuată. Acestea erau dinamice și prezentau în succesiune fazele posibile ale mixării celor două forme de viață, în final apărea forma mutantă cea mai probabilă, ca o combinație între cele două informații genetice.

Am coborât scara tremurând. Mintea mea refuza să mai judece coerent, începuseră să-mi apară gânduri stranii, de genul că mi s-a întins o farsă sau că totul este doar un joc în vis. Dându-și seama ce se petrece cu mine, Cezar îmi liniști treptat tendințele paranoice care fuseseră declanșate cel mai probabil de șocul mult prea mare provocat de avansul tehnologic la care avusesem acces într-un timp foarte scurt. Mi-am revenit în câteva minute și am zis:

- Aici poți să petreci ani în șir fără să te plictisești! Aproape că nu-mi vine să cred că au atins un nivel tehnologic atât de avansat. Cine erau? Nu se poate să nu știi.

Când îmi răspunse, Cezar era foarte serios.

- Oricât ți-ar părea de ciudat, până în acest moment nu avem nici un indiciu. Este ca și cum au dorit să ne lase toată această zestre de valoare incomensurabilă, dar nu au vrut să știm cine au fost. Singurul aspect pe care-l putem bănui este acela că, probabil, erau foarte înalți. Altfel nu putem explica dimensiunile gigantice ale tuturor obiectelor de aici. Totuși, poți să fii mândru, căci în ultimii cincizeci de mii de ani ai fost primul care ai investigat masa „biologiei" și încă destul de amănunțit. M-a impresionat în special metoda încrucișărilor. Interesant, cercetătorii noștri nu descoperiseră încă varianta atingerii simultane a pătratelor. E drept, însă, că a trebuit să facem foarte multe într-un timp foarte scurt. La urma urmelor, sunt doar cinci-șase zile de când am pătruns în această sală și doar trei zile de studiu efectiv.

Am mers mai departe. Pe fiecare latură a sălii, până la jumătate, erau dispuse câte cinci mese uriașe, cam la șapte metri distanță de scutul protector. Am trecut rapid prin dreptul fiecăreia, deoarece Cezar m-a anunțat că prezența mea acolo era limitată în timp. De altfel, aducerea mea la bază a constituit rodul unei intervenții cu totul speciale a generalului Obadea, deoarece nici chiar Cezar nu ar fi putut dispune acea măsură.

În Sala Proiecțiilor se aflau cinci români și trei americani. Cele trei tunele uriașe din spatele sălii erau păzite de câte o pereche de militari, iar doi ofițeri asigurau supravegherea generală a sălii.

- Consemnul este să nu atingă nimic și să nu proiecteze nimic atunci când sunt singuri, mi-a explicat Cezar.

- Bine, dar ce păzesc ei aici? Mai bine zis, de cine anume? am întrebat contrariat.

- Acesta este protocolul, în plus, așa cum ți-am spus, există unele elemente pe care nu pot să ți le destăinui, dar ele sunt în legătură tocmai cu aceste măsuri de siguranță.

Mi-am continuat „pelerinajul" rapid prin dreptul fiecărei mese. Erau proiecții din domeniul fizicii, cosmologiei, astronomiei, arhitecturii, tehnologiei, un domeniu care prezenta caracteristicile mai multor rase de ființe inteligente - care nu toate aveau aparență umană - și un domeniu al religiei. Informațiile, doar din câte am putut să-mi dau eu

seama într-un timp foarte scurt, erau atât de vaste, încât ar fi necesitat studiul continuu al unor numeroase echipe de oameni de știință timp de mai mulți ani, fără teama că s-ar putea epuiza. Totul îmi crea mai curând impresia unei formidabile biblioteci a universului, care fusese sintetizată în mod genial de o civilizație enigmatică, extrem de avansată atât din punct de vedere spiritual, cât și tehnologic.

M-am îndreptat spre mijlocul sălii, unde se afla un fel de podium înalt de circa doi metri și jumătate, având cinci trepte care ușurau accesul pe suprafața lui. Întreaga construcție era realizată din același material ca cel din Marea Galerie. Am urcat treptele împreună cu Cezar și am ajuns în fața unui dispozitiv care semăna cu o cabină circulară, ecranată, dintr-un material transparent. Aceasta era înaltă de aproximativ trei metri și jumătate și lată de un metru și jumătate. De fapt, reprezenta o jumătate de cilindru, având în interior mai multe instalații complicate. Cam la o treime de la baza cilindrului, din peretele lui ieșea un fel de platformă, iar mai sus existau niște vergele metalice cu un fel de senzori la capete.

- Noi am tras concluzia că aceasta reprezintă o instalație de emisie mentală, a spus Cezar, un posibil amplificator al energiei gândului, o veritabilă „mașină a gândului”. Este structurată în mod clar după proporțiile constructorilor ei. Senzorii metalici pe care îi vezi mai sus se potrivesc perfect pe capul unui om înalt de aproximativ trei metri și jumătate, care stă așezat pe această platformă. Din păcate, nu am avut încă posibilitatea să ne dăm seama cum lucrează. Trebuie făcute anumite adaptări, dar în perioada următoare vor sosi mai multe transporturi americane cu aparatură de ultimă tehnologie și echipe de specialiști pentru a începe o cercetare sistematică a întregului loc.

- Știi cumva care era scopul în care utilizau acest dispozitiv? am întrebat eu cu mult interes. Cred că îi acordau foarte mare importanță, din moment ce ocupă poziția centrală în sală.

- Este adevărat, dar încă nu putem ști adevărata ei menire. Probabil că ființa care se conecta la senzori în interiorul cilindrului era capabilă să controleze energii

psihice foarte mari și să le direcționeze corespunzător, dar deocamdată îmi este imposibil să-mi dau seama cu precizie care era ținta acelor energii.

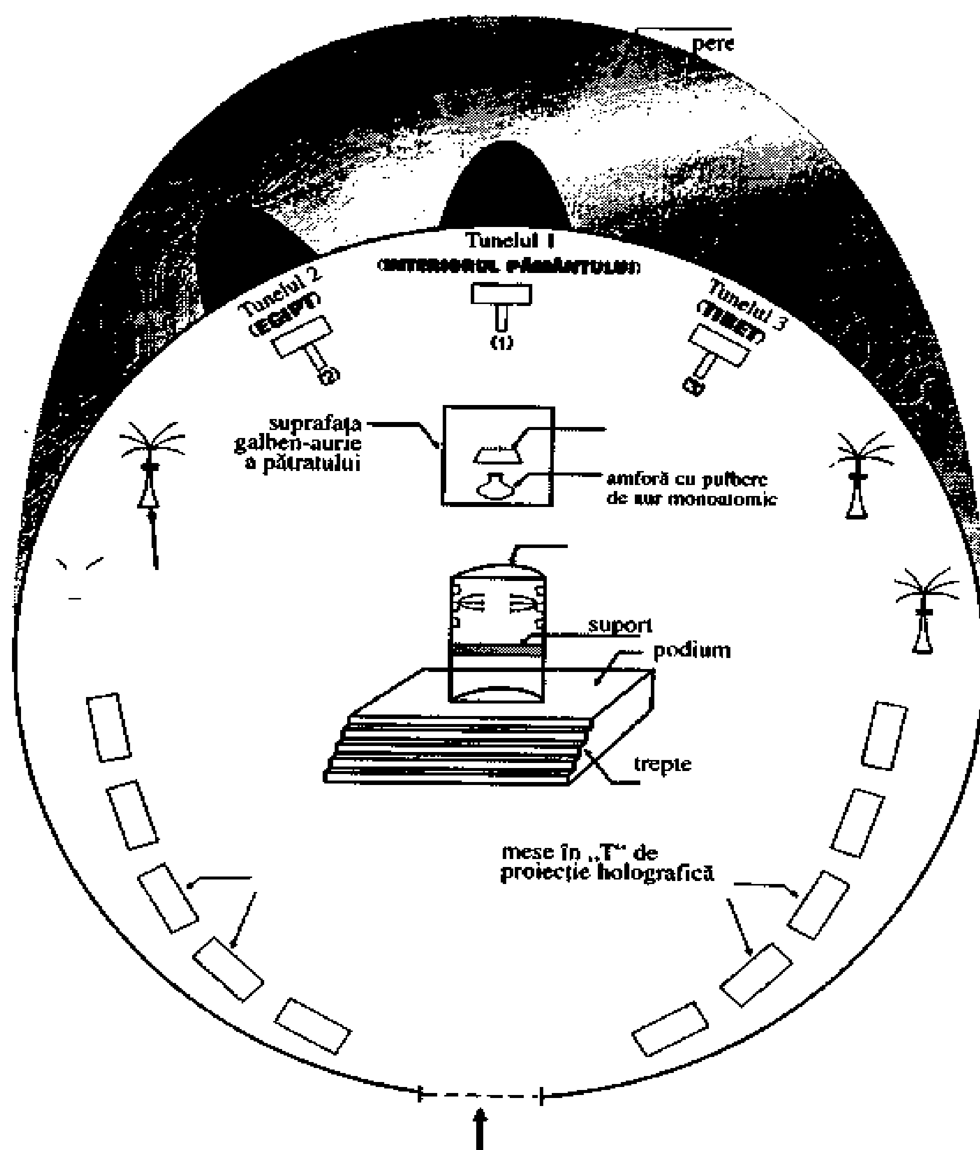
Am coborât și am mers mai departe, trecând dincolo de acel podium. La o distanță de vreo cincisprezece metri pe aceeași linie centrală am văzut ceea ce, în termenii actuali este considerat un tablou de comandă. Nu era prea mare; avea forma pătrată cu latura cam de un metru și se sprijinea pe un picior central care ieșea din sol. Nu puteam să văd prea bine ce se afla pe suprafața lui, deoarece și el, ca și celelalte obiecte din sală, avea o înălțime respectabilă, puțin deasupra capului meu.

Am adus o altă scară-trepied și am urcat câteva trepte. Am rămas uluit de modul în care fusese conceput. Era foarte complicat, dând impresia unei rețele de proiectare a plăcilor de computer, iar ceea ce noi numim butoane, acolo erau reprezentate de simboluri geometrice precise, având culori diferite. Am observat triunghiuri, pătrate și spirale, care erau cele mai multe. La mijlocul tabloului de comandă existau două fante paralele din care ieșeau în afară, pe o înălțime de vreo douăzeci de centimetri, două pârghii metalice pe care noi le-am putea asocia cu două manete. Ambele erau aduse în poziția inferioară, la baza fantelor și în mod clar ele puteau culisa spre în sus. Ceea ce mi-a atras în mod deosebit atenția a fost un pătrat mare, care era plasat în partea dreaptă a tabloului de comandă, spre colțul de jos. În mijlocul acestuia se afla un „buton” roșu, reprezentat de un cerc, cu mult mai mare decât restul semnelor de pe tablou. Am estimat diametrul cercului cam la zece centimetri. El era încadrat de o serie de semne complicate, care păreau că fac parte din aceeași scriere necunoscută. Era singura zonă de pe tablou care era însemnată în acest fel.

Cezar, care mă privea de jos, m-a rugat să nu ating absolut nimic de pe tabloul de comandă și cu atât mai puțin „butonul” roșu, dar mi-a sugerat să-mi trec palma pe deasupra pătratului în care se afla acesta. Am făcut ce m-a rugat și imediat în fața mea, la aproximativ doi metri de tablou, a apărut o hologramă imensă care prezenta o imagine a Pământului luată din atmosferă, de la vreo douăzeci și cinci

de kilometri înălțime. Am recunoscut cu emoție lanțul munților carpatici și curbura lor specifică, însă am observat cu surprindere scurgerea unor imense cantități de apă către șes și câmpie, până când solul a rămas liber. Apoi peste imaginea din hologramă s-a suprapus, într-o parte, proiecția pătratului argintiu cu marele buton roșu din interiorul său, care se afla pe tabloul de comandă. Butonul clipea intermitent, în timp ce semnele din lateralele lui se modificau cu mare viteză, schimbându-și mereu culoarea. Am văzut cum, treptat, din solul teritoriului care azi cuprinde întreaga Românie și o mare parte din Ungaria și Ucraina, apar șuvoaie tot mai mari de apă, ca niște râuri gigantice, din toate direcțiile, îndreptându-se către munți și către podișul Transilvaniei. Apoi, imaginea s-a focalizat mai aproape și am văzut cum, într-un timp foarte scurt, întreaga Românie devenise, practic, o nouă mare, din care apăreau doar în unele zone vârfurile munților sau mici petece de pământ, ca niște insule.

În acel moment, proiecția pătratului cu butonul roșu s-a stabilizat pe imaginea hologramei, fără să mai clipească. Imediat, însă, în partea stângă a hologramei a apărut proiecția celor două fante centrale și a manetelor de pe tabloul de comandă care au început să culiseze încet spre în jos. Observam concomitent cum apele încep să se retragă de pe teritoriul țării noastre, însă în mod ciudat ele se îndreptau spre sud doar spre un singur punct, pe care l-am localizat undeva în masivul Retezat, cel mai probabil în zona munților Godeanu. Întreaga mare de apă s-a scurs în pământ prin acel loc și din nou teritoriul României apărea uscat, cu formațiunile geologice pe care le cunoaștem astăzi. Totuși, în zona de curbură a munților carpatici, la o anumită distanță de aceștia spre est, adică pe teritoriul Vrancei de astăzi, am observat o fantă de culoare închisă, a cărei lungime am apreciat-o la aproximativ treizeci de kilometri, însă nu mi-am putut da seama ce reprezenta ea. în plus, zona Deltei nu exista și, de asemenea, în locul Mării Negre era un podiș imens care se întindea spre Orientul Apropiat.

În acel moment imaginea hologramei a dispărut, la fel de brusc cum apăruse. L-am privit uluit pe Cezar.

- Ne-au lăsat chiar și un „manual de utilizare”, nu-i așa? îmi zise el râzând. Procedeul este asemănător și pentru toate celelalte butoane și comenzi ale tabloului, dar am vrut în mod special să vezi la ce poate duce atingerea butonului roșu. Se pare că există, totuși, un sistem de siguranță; cei din echipa de cercetare au identificat până în prezent o succesiune de trei etape complicate care trebuie realizate pe comenzile tabloului, pentru ca apăsarea butonului roșu să declanșeze diluviul și cataclismul pe care l-ai urmărit în sinteză. Modalitatea prin care „ei” ne învață este foarte practică, ușoară și intuitivă. Noi bănuim că aceste instalații mențin - într-un fel care deocamdată ne este complet necunoscut - un

echilibru energetic esențial pentru zona tectonică în care se află România. Ai văzut cataclismul care se poate petrece dacă acest echilibru este afectat.

Uluit din cale afară, am încuviințat din cap. Apoi am mers cu Cezar mai departe, spre capătul sălii. După mesele uriașe de proiecție în formă de „T”, pe laturile sălii am văzut că erau așezate niște dispozitive foarte înalte, metalice, din care ieșeau în lateral ramificații din metal, de forme diferite și foarte complicate. Cezar mi-a spus că nimeni nu a putut să-și dea seama, până în acel moment, care era funcția acelor dispozitive uriașe, care creau mai curând impresia unor antene gigantice.

La o distanță de vreo zece metri după tabloul de comandă am ajuns la un pătrat foarte mare, delimitat în materialul de pe sol. Latura pătratului măsura cam trei metri, iar suprafața lui, perfect netedă, era de culoare galben-aurie. În mijloc era un mic dom, cu înălțimea de aproximativ cincisprezece centimetri, care prezenta o fantă în partea superioară, înaintea domului, așezat direct pe suprafața pătratului se afla un recipient de forma unei amfore antice, cam de jumătate de metru înălțime.

- Conținutul amforei reprezintă unul dintre punctele forte ale descoperirii, mi-a explicat Cezar. Personal, înclin să cred că aceasta este ceea ce își dorea cu atâta ardoare venerabilul Massini pentru el și pentru elita masonilor.

Amfora nu avea modele și nici inscripții. Se vedea că era fabricată dintr-un metal special, de culoare roșiatică și nu avea toarte. Capacul elegant nu lăsa să fie văzut conținutul. Cezar l-a ridicat și atunci, aplecându-mă înainte am putut discerne în interior un praf strălucitor, foarte fin, de culoare albă. În mod curios, pereții interiori ai amforei radiau discret o ușoară lumină albastră, care scotea și mai mult în evidență sclipirile aproape magice ale pulberii albe.

- S-a analizat o mostră din această pulbere, mi-a explicat Cezar. Cercetătorii americani au rămas consternați să constate că ea reprezintă o structură cristalină necunoscută a aurului monoatomic. Acesta reprezintă un derivat al aurului, care are culoarea alb-strălucitoare și atomii plasați într-o rețea bidimensională, spre deosebire de aurul obișnuit,

care are culoarea galbenă și atomii plasați în rețea tridimensională. Pulberea de aur monoatomic este foarte dificil de obținut, mai ales în formula de puritate foarte mare, așa cum o prezintă unele texte antice și puținele referiri alchimice autentice din perioada Evului Mediu. Practic vorbind, știința actuală nu a putut obține până în prezent această puritate extraordinară a pulberii de aur monoatomic, dar chiar și în acest caz au fost observate efecte terapeutice incredibile asupra țesuturilor vii, în special în ceea ce privește capacitatea lor de regenerare. De aceea există încă foarte puține surse de informare cu privire la tehnologia de obținere a aurului monoatomic și din câte am înțeles de la unul dintre savanții americani, există un mare interes din partea NASA pentru cercetarea în această direcție, întrucât au fost investite fonduri uriașe.

Nu auzisem niciodată, până în acel moment, despre aurul monoatomic și nici nu îmi era prea clar la ce poate fi întrebuințat.

- Dar de ce manifestă unele persoane așa mare interes pentru această pulbere? l-am întrebat pe Cezar. L-ai anunțat pe senior Massini de existența aurului?

- Venerabilul era informat încă înainte de a se pătrunde aici despre pulberea din amforă. Nu știu cum, nu știu de unde avea elita masonilor asemenea surse de informare, dar în mod sigur ea cunoștea de mult existența pulberii monoatomice în acest loc. M-am întrebat și eu de ce senior Massini era atât de interesat să intre în posesia ei. Am discutat cu savanții noștri și cu cei americani, care se pare că sunt mai în temă cu acest subiect. Mi-au spus că, în forma ei pură, pulberea stimulează foarte mult anumite fluxuri și schimburi energetice la nivel celular și mai ales la nivel neuronal. Cu alte cuvinte ea provoacă un proces foarte accelerat de întinerire. Ei mi-au destăinuit că, teoretic, un om poate să trăiască în același corp fizic timp de mai multe mii de ani, cu condiția să consume, la anumite intervale de timp și într-o cantitate bine determinată, această pulbere. Este uluitor și aproape de neconceput pentru condiția și mentalitatea omului contemporan, dar aceasta explică multe aspecte enigmatice din istoria omenirii, legate de

longevitatea incredibilă a unor personaje importante și, de asemenea, luminează intențiile ascunse ale elitei mondiale a masonilor.

Îmi pierise graiul de surpriză. Am rămas țintuit în loc, așteptând și alte explicații de la Cezar.

- Tehnologia modernă nu ne permite încă să obținem puritatea pulberii monoatomice, care este necesară pentru declanșarea procesului energetic general de revitalizare și întinerire a trupului. Mai mult decât atât, analiza eșantionului din această pulbere a arătat că atomii de aur sunt dispuși într-o rețea plană, dar ei sunt combinați cu atomii unui alt element care nu este cunoscut încă pe Pământ. Aceasta complică și mai mult lucrurile, deoarece nu se știe ce alte caracteristici prezintă pulberea, în afara celor menționate în textele din antichitate, pe care de altfel savanții conservatori le ignoră în totalitate.

Cezar m-a îndemnat să pășesc pe suprafața pătratului, în fața micului dom din centru.

- Aceasta va fi una din marile surprize pe care le vei avea în această sală, dacă crezi că te mai poate impresiona ceva în acest moment, a glumit el.

Am văzut atunci, proiectată din fanta domului, o imensă hologramă cu elemente în mișcare. Am înțeles aproape imediat că erau redate sintetic aspectele principale ale trecutului extrem de îndepărtat al omenirii, chiar de la originea sa. Am putut să mă conving astfel, în mod foarte clar, de falsitatea teoriei evoluționiste a lui Darwin în ceea ce privește specia umană. Eroarea ei fundamentală nu consta atât în concepția pe care a promulgat-o, ci mai ales în necunoașterea unor elemente concrete care s-au petrecut pe Pământ într-un trecut uluitor de îndepărtat, elemente pe care eu le-am vizionat atunci într-o sinteză care a fost realizată într-un mod excepțional de inteligent și totodată profund intuitiv. De emoție, am simțit că mi se înmoaie picioarele și m-am așezat în genunchi, privind în continuare imaginile reale ale celor mai importante evenimente din istoria omului, incluzând adevărata sa origine care naște atâtea controverse în zilele noastre. Din păcate nu mi s-a permis să relatez în această carte anumite aspecte esențiale ale trecutului

planetei noastre, pe care le-am vizionat într-o formă condensată, exact așa cum au avut ele loc, cu zeci și sute de mii de ani înainte. Aceasta a fost condiția pe care Cezar m-a rugat să o respect, pentru a ne încadra în termenii acordului bilateral ultrasecret dintre România și SUA. Mărturisesc cu sinceritate însă, că după aprecierile mele, 90% din ceea ce se cunoaște în mod oficial la ora actuală despre istoria omenirii este fals și contrafăcut, în mod incredibil, ceea ce este considerat că s-a petrecut cu adevărat este în mare parte minciună, în timp ce miturile și legendele care umplu cărțile de povești și sunt considerate de majoritatea oamenilor un produs al fanteziei debordante, sunt aproape în totalitate adevărate. Această stranie „inversiune” a cauzat de-a lungul timpului multe probleme și conflicte între oameni.

Majoritatea ideilor și presupunerilor arheologilor și oamenilor de știință sunt false, chiar dacă dovezile care au rămas sunt uneori foarte evidente pentru a le modifica părerile eronate. Unele „fantezii” ale savanților și cercetătorilor, cum ar fi hilara teorie a dispariției dinozaurilor acum șaizeci și cinci de milioane de ani sau considerarea vechilor continente ale Atlantidei și Lemuriei ca fiind un mit, sunt acum complet spulberate, pentru că eu am văzut atunci și acolo, cât se poate de clar, cum s-au petrecut lucrurile în realitate. Probabil, însă, că pentru mulți oameni de știință este mult mai confortabil să „doarmă” liniștiți, în loc să accepte provocarea necunoscutului și sași recunoască limitele.

Din când în când, atunci când ajungea la un moment notabil în timp, proiecția holografică păstra imaginea evenimentului dar pe fundal apărea harta cerului, cu pozițiile marcate ale principalelor stele și constelații la momentul respectiv. Cezar mi-a explicat că aceasta s-a dovedit o metodă foarte simplă de datare istorică, pentru că savanții nu au avut altceva de făcut decât să suprapună acele poziții ale astrelor cerești peste poziția lor actuală, obținând astfel perioadele relative de timp când s-au petrecut acele evenimente. Problema era că perioada de timp acoperită de proiecțiile holografice era enormă, de mai multe sute de mii de ani, ori ciclul precesional al Pământului de 25.920 de ani aduce

constelațiile - în poziția lor relativă față de planeta noastră - pe aceeași poziție la perioade care sunt multipli de 26.000 de ani. Soluția era să se urmărească proiecția holografică de la început până la sfârșit și să se observe câți „ani platonicieni” (de aproximativ 26.000 de ani fiecare) sunt astfel evidențiați. Așa, de pildă, s-a putut ajunge la concluzia că ansamblul din Munții Bucegi a fost construit acum 50-55.000 de ani în urmă, deoarece a fost proiectată chiar imaginea Marii Galerii și a sălii principale, cu toate obiectele exact așa cum le-am găsit noi, având pe fundal poziția constelațiilor față de Pământ. După aceea imaginea a mai apărut o dată, ca punct de reper, pentru a semnifica trecerea a două perioade cosmice de precesie a echinocțiilor.

„Lecțiile” erau ușoare și totuși extrem de bulversante prin conținutul lor. Am văzut adevărul despre vechea civilizație egipteană și despre felul în care au fost construite marile edificii de pe teritoriul Egiptului, adevăr care este în totalitate altul decât inepțiile susținute în prezent de egiptologi. Am văzut ce s-a petrecut în realitate la Potop și unde au fost germenii civilizației umane care a urmat marelui diluviu și care a populat mai apoi teritoriul Europei, Asiei și Africii, însă nici aceste aspecte nu mi s-a îngăduit să le revelez deocamdată, întrucât implică unele realități mult prea șocante pentru mentalitatea, ideile și cunoștințele omului contemporan.

Inițial am crezut că proiecția holografică îmi va arăta trecutul omenirii, începând de la originile sale și până în momentul construirii ansamblului din Munții Bucegi. Mai apoi am văzut că proiecțiile prezentau derularea principalelor aspecte istorice ale evoluției diverselor rase pe planeta noastră până în secolul al V-lea d.H. Aceasta însemna fie că uriașii care au construit întregul diapozitiv din interiorul muntelui stăpâneau foarte bine accesul la clișeele temporale, fie - ceea ce pare mai probabil, datorită imensei perioade de timp care a fost acoperită de proiecția holografică - că ei „actualizau” într-un mod misterios bagajul informației holografice. Se pare că ultima astfel de actualizare a avut loc în apropiere de anul 500 d.H. Nimeni

nu putea spune, însă, care era motivul pentru care informațiile istorice se opreau la acea perioadă.

Am văzut, într-o tulburătoare desfășurare de imagini, existența lui Iisus și răstignirea lui pe cruce, care și astăzi este negată de unii. Trebuie să spun că în acea perioadă de timp s-au petrecut fapte cu mult mai uluitoare decât cele prezentate în Evanghelii. Proiecțiile mi-au revelat, de asemenea, multe persoane dintre cele care au asistat pe colină la răstignirea lui Iisus, care nu erau din acel timp, ci veniseră acolo din alte perioade istorice. Acele ființe umane, care nu se deosebeau la îmbrăcăminte de evreii prezenți la momentul răstignirii, aveau totuși trăsături ale chipului complet diferite de ale acestora și tocmai de aceea urmăreau să-și ascundă fața cât mai mult sub faldurile hainelor.

Holograma a mai prezentat secvențial viețile și misiunile spirituale ale altor personaje excepționale, care cu adevărat făceau dovada unor uluitoare înzestrări divine, din trecutul foarte îndepărtat al omenirii. Am văzut astfel acțiunile unor mari reformatori spirituali încă de acum aproximativ 18-20.000 de ani, despre care nu se știe absolut nimic. Pe atunci, însă, sistemul social si distribuția populațiilor pe întreaga planetă erau complet diferite de ceea ce se cunoaște în prezent, iar arheologii, antropologii și istoricii ar trebui să-și revizuiască din temelii concepțiile pe care le au despre acele timpuri.

Au fost atât de multe elemente pe care le-am vizionat atunci și ele au fost prezentate într-un mod atât de compactat, încât mi-ar fi necesare, fără îndoială, câteva sute de pagini pentru a le descrie măcar aproximativ. Totuși, proiecția holografică a durat numai o oră și jumătate. Chiar și cei doi ofițeri care asigurau securitatea sălii și cele șase santinele plasate la intrările tunelurilor urmăreau cu toții uluiți și în tăcere derularea imaginilor, deși în mod evident nu era prima dată când vedeau așa ceva.

După dispariția hologramei am rămas mai mult timp nemișcat, privind în gol. Într-un târziu, Cezar mi-a spus că era timpul să ne întoarcem la bază, deoarece aceea era limita la care eu puteam să am acces în interiorul Sălii Proiecțiilor. Am privit în față. Dincolo de pătratul pe suprafața căruia încă

mă mai aflam nu mai erau decât deschiderile gigantice, aproape înfricoșătoare, ale celor trei tunele enigmatice din peretele muntelui, aflate cam la douăzeci de metri depărtare. In fața fiecăreia dintre ele, la o distanță de șapte-opt metri se afla câte un tablou de comandă asemănător cu panoul mare de comandă, amplasat central, însă ele aveau dimensiuni mai mici decât acesta.

L-am întrebat pe Cezar care era misterul extraordinar al celor trei tunele. Mi-a explicat că elementele legate de această problemă nu mi le poate dezvălui, dar îmi poate spune că ceea ce s-a aflat în legătură cu giganticele culoare din munte s-a datorat, de asemenea, unor proiecții holografice care erau comandate de la pupitrul de comandă al fiecărui tunel în parte. Singurul aspect pe care mi-l putea dezvălui era că cele trei tunele se îndreaptă pe mii de kilometri în trei zone diferite ale planetei. Tunelul din stânga are celălalt punct de legătură în Egipt, într-un ansamblu secret și încă nedescoperit care se află sub nisip, între Sfinx și Marea Piramidă de pe platoul Giza, lângă Cairo. Tunelul din dreapta are corespondență cu o structură care de asemenea se află în interiorul unui munte din Podișul Tibet. Aceasta este însă mai mică decât cea din munții noștri și nu atât de complexă. Din acest al doilea tunel există ramificații secundare care conduc într-o zonă din subsolul Buzăului, aproape de curbura Carpaților, iar o alta se îndreaptă spre și face conexiunea cu structura din subsolul Irakului, lângă Bagdad. De la aceasta, în continuare, mai există o ramificație până în subsolul podișului Gobi din Mongolia.

Al treilea tunel, care era plasat central în Sala Proiecțiilor, face obiectul - așa după cum mi-a spus Cezar - unui secret la nivel mondial, asupra căruia SUA dorea garanții foarte ferme. La acel moment, nici Cezar și nici generalul Obadea nu cunoșteau elementele noi ale discuțiilor româno-americane, însă cert era faptul că se perfecta un fel de „schimb” reciproc avantajos. Cunoscând teribila influență politică a masonilor și relațiile venerabilului Massini în structurile politice ale celor două țări, puteam bănui că se încearcă o „preluare” treptată a controlului asupra bazei de către factori externi intereselor statului nostru. Din fericire,

Cezar mi-a mărturisit că există totuși și persoane foarte importante în aparatul nostru politic și administrativ care în prezent cunosc mașinațiile odioase ale masoneriei mondiale și care se opun cu vehemență influenței acesteia, mai ales în ceea ce privește controlul asupra marii descoperiri din Munții Bucegi. El mi-a mai spus că tunelul central coboară în interiorul scoarței planetei și chiar că o depășește pe aceasta, dar nu a vrut să-mi ofere mai multe elemente. A remarcat că imaginile hologramei care corespundeau acelui gigantic coridor în munte erau aproape incredibile dar că, în același timp, ele puteau oferi un posibil răspuns cu privire la originea structurii din interiorul muntelui în care ne aflam noi și a celor care au construit-o.

Înainte de a părăsi sala, Cezar mi-a spus că se efectuau deja, în cel mai mare secret, pregătiri intense pentru o expediție mai întâi prin tunelul spre Egipt, apoi către cel din Tibet și abia în final urma să se organizeze marea expediție către interiorul Pământului prin tunelul central. Discuțiile bilaterale româno-americane au decis să se formeze o echipă de șaisprezece oameni de elită, care de fapt provenea din fuziunea unei echipe de șase americani și a unei echipe de zece români. Conducerea operațiunii i-a fost încredințată lui Cezar, căruia cu acea ocazie i-a fost atribuit imediat gradul de colonel SRI. Mi-a explicat că investirea în grad era importantă mai ales în contextul psihologic al echipei.

Plecarea urma să aibă loc la sfârșitul lunii septembrie, 2003, deoarece pregătirile erau complexe. Cezar nu mi-a dezvăluit nimic din ceea ce se afla în aceste tuneluri, deși structura lor era diferită de cea a Marii Galerii din Munții Bucegi. El nu mi-a spus nici cum se va efectua deplasarea prin tuneluri, având în vedere că trebuiau parcurși mii de kilometri, în sfârșit nu mi-a oferit nici un detaliu cu privire la imaginile holografice care corespundeau fiecărei ținte de deplasare în parte.

Chiar și așa, însă, consider că elementele prezentate aici pot face obiectul cel puțin a unor reflecții profunde, care să ne pregătească pentru evenimentele viitoare. Din rațiuni evidente am omis în mod deliberat precizarea unor date care

să conducă la identificarea zonei muntoase în care s-a făcut marea descoperire.

La un an de la vizita mea în acel loc continui să am la fel de vii în minte și în inimă impresiile copleșitoare pe care le-am trăit pe parcursul celor câteva ore ale prezenței mele în atmosfera aproape ireală, creată de tainica structură din interiorul muntelui. Deasupra tuturor acestor revelații plutește însă enigma ancestrală a Timpului și a înțelepciunii celor care au reușit să-l controleze, așteptând cu răbdare zeci de milenii momentul în care noi vom ajunge să cunoaștem adevărul...

SFÂRȘIT